ANIMORFI®

K.A. APPLEGATE

CORINT JUNIOR

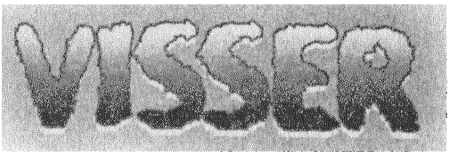
VISSER

Dedicată lui Maxx Leach și tuturor elevilor de la Școala Roosevelt din Lubbock, Texas

Și lui Michael și Jake

Cărțile din seria Animorfi,
la Corint Junior,
în 2006 și 2007:

TIMPUL DE DINAINTE DE ANIMORFI™

Cronicile după Ellimist
Cronicile hork-bajirilor
Cronicile andalite
Visser

ANIMORFI™

#1 Atacul
#2 Invadatorul
#3 Întâlnirea
#4 Mesajul
#5 Prădătorul
#6 Captura

PROLOG

— Scumpule!

Niciun răspuns. Soțul meu urmărea un meci la televizor. Era concentrat.

— Scumpule! am repetat, făcându-mi vocea să sune ceva mai imperativă.

A privit în jur. A zâmbit sfios.

— Ce s-a întâmplat?

— Febra lui Marco a scăzut. Cred că, în principiu, a depășit momentul critic. Doarme. Mă gândeam să iau puțin aer curat.

A oprit sonorul televizorului.

— Bună idee. E greu când se îmbolnăvesc, nu? Copii! Așadar, e bine, da?!

— E doar un virus.

— Da, bine, fă o plimbare, tu ai dus greul. Dacă treci cumva pe la magazin...

— De fapt, cred că o să cobor în port.

El a râs și a clătinat din cap.

— De când ți-ai cumpărat barca... Marco trebuie să lupte să rămână centrul de interes al căminului nostru.

Apoi s-a încruntat.

— Nu ai de gând să ieși în larg, nu-i așa? Pare destul de urât afară.

Am zâmbit.

— Vreau doar să mă asigur că e bine legată, să verific frânghiile, atâta tot.

S-a întors la meci. A tresărit la o greșeală făcută de echipa favorită.

— Uf! OK!

M-am retras și, întorcându-mă, am străbătut holul. Ușa de la dormitorul lui Marco era întredeschisă. M-am oprit să privesc înăuntru. Aproape că n-am putut face altfel, căci cealaltă voce din capul meu, vocea omenească înfrântă, înăbușită, era încă vie și țipa, țipa la mine, rugându-mă:

<Nu! Nu! Nu!>

Marco încă dormea. Sau se prefăcea că doarme. Un copil arătos, dar micuț. Încă de acum, din prag de adolescență, purta stigmatul ratării. Avea o fire prea blândă și prea încrezătoare ca să ajungă departe într-o lume atât de dură. O lume care devenea din ce în ce mai dură pentru oameni.

Mult prea dură, dacă avea să iasă cum voiam eu.

I-am mai aruncat o ultimă privire, în vreme ce vocea din capul meu mă ruga fără încetare:

<Lasă-mă măcar să-mi iau la revedere, lasă-mă să-l mai țin o dată în brațe, lasă-mă să-l sărut, oh, Dumnezeule, nu, nu, nu face asta!>

Dar nu era decât o voce. Vocea cuiva care oricum nu mai avea vreun cuvânt de spus în legătură cu ceea ce făcusem deja cu corpul sau cu viața pe care i le controlam.

Am părăsit casa. Am mers cu mașina la micul port.

Se stârnise vântul. Pământul are, într-adevăr, o climă fascinantă. Atât de multe schimbări. Arșiță pârjolitoare și frig de-ți amorțește creierul, furtuni care aduc vijelii devastatoare sau zăpezi și ploi atât de copleșitoare, încât alungă toată lumina.

Am coborât din mașină și am luat-o agale, nepăsătoare, pe lângă barcă, o mică ambarcațiune cu pânze, legată cam pe la jumătatea digului. Bărci mult mai mari erau ancorate de partea cealaltă. Perfect. Erau toate bărcile de care aveam nevoie.

Am urcat la bord și am desprins odgonul. Am ridicat vela principală și am apucat cârma. N-am folosit motorul, nici măcar pentru a ieși din micul port. Oricine poate conduce o barcă cu motor. Mie-mi plăcea să-mi arăt îndemânarea într-ale navigației.

Navigația, de altfel, era unul dintre cele mai bune lucruri pentru care merita să fii om. Era o combinație perfectă de putere și agerime a minții, între a te pleca în fața inevitabilului și totuși a rezista în fața marilor forțe. Periculos și atâtător. Aluneci între bolta cerului și mare, aparținând și uneia și celeilalte, dar neîncrezându-te în niciuna.

Înălțasem mai multe pânze decât ar fi fost prudent și m-am îndreptat spre largul mării. Puteam fi văzută navigând. Și văzută înaintând cu prea multe pânze ridicate. Era important. Oamenii simt nevoia să dea vina pe cineva pentru orice ghinion. Nu prea e loc pentru întâmplare în mărginita cosmologie umană. Așa că le procuram vinovatul: eu!

— A ieșit în larg pe vreme rea, aveau să spună ei. A ridicat prea multe pânze. Navigator amator. De weekend. Niciun respect pentru mare.

Iată ce aveau să spună, dând vina pe victimă și văzându-și de treburile lor.

În aproximativ o oră, de îndată ce nu voi mai fi zărită de pe uscat, voi coborî pânzele și voi aștepta o navă-ploșniță de luptă, care să mă recupereze de pe punte. Valurile produse de motoarele ploșniței vor răsturna barca. Sau poate-l voi pune pe pilotul taxxon la încercare, să văd dacă va fi în

stare să sfărâme mica barcă. Asta îi va nedumeri pe oameni.

În niciunul dintre cazuri, trupul pe care îl controlez nu va mai fi găsit.

Soțul și fiul care aparțin vocii din capul meu, amândoi vor crede că am murit.

Femela-om numită Eva, învelișul, carcasa în care trăisem va înceta să existe, după canoanele oamenilor. Va fi condusă, fără îndoială, pe ultimul drum. O ceremonie, doar că niciun corp nu va fi coborât în mormânt.

Firește, mintea omenească a Evei va fi tot cu mine. Firește, tânguindu-se, plângând și implorând. Dar eu fusesem promotoarea infestării oamenilor. Ar fi trebuit să n-am probleme în ce privea controlul acestei femei.

O înțelegeam pe această mamă-om. O înțelegeam într-un mod ce avea să rămână veșnic necunoscut pentru ea sau pentru oricine altcineva.

Un timp, familia ei îmi fusese de folos în completarea cunoștințelor despre oameni. Dar acum mă așteptau îndatoriri mult mai importante. Îndatoriri ce aveau să mă scoată din existența plicticoasă pe care o acceptasem doar ca pe o modalitate de a învăța despre cei pe care urma să-i cucerim.

Vremea lâncezelii trecuse. Înștiințarea a venit, în cele din urmă: fusesem promovată, înaintea atâtor alți concurenți ambițioși, împuternicită să preiau cea mai puternică funcție, exceptând aceea de membru al Consiliului celor Treisprezece.

Urma să conduc invazia asupra Pământului. Să comand cea mai mare cucerire a noastră. Și aveam să ocup, singură, locul din vârful ierarhiei militare a yeerkilor.

Aveam să devin VISSER UNU!

CAPITOLUL 1

VISSER UNU

— Onorați membri ai Consiliului celor Treisprezece, m-am prezentat la acest proces pentru a protesta. Nu neg dreptul vostru de a mă reține pentru judecată. Sunteți îndreptățiți să aflați totul despre serviciile mele loiale aduse Imperiului. Dar ca inchizitorul meu să nu fie altul decât cel mai neîndurător dușman al meu, el însuși un trădător, asta e de neconceput!

Vorbeam reprezentării holografice a Consiliului. Treisprezece yeerki în diferite corpuri-gazdă: nouă hork-bajiri, doi taxxoni și doi ale căror trupuri erau atât de ascunse în umbră, încât nu le puteam ghici forma.

Erau îmbrăcați în robe de un roșu-întunecat, atât de întunecat că păreau negre. Stăteau, nemișcați, țintuiți în loc, suspendați de câmpurile de neutralizare a gravitației, hrăniți de un curent pur de raze kandrona.

Hork-bajirii controlați purtau o plasă subțire pe sub robe pentru a împiedica tăișurile de la

încheieturi și de pe brațe să străpungă materialul îmbrăcămintii.

Cei doi taxxoni controlați erau versiuni monstruos umflate ale marilor centipede originale. Amândoi erau asistați de geddi pregătiți să-i hrănească cu carne proaspătă pe eternii suferinzi de foame, o foame pe care nici yeerkii infiltrați în creierele lor febrile nu o puteau stăpâni. Robele lor de ceremonie erau la fel de mari ca pânzele unei corăbii, înfășurate în jurul treimii superioare a trupurilor, pe care și-o țineau ridicată, ca șerpii.

Firește, se aflau la o distanță de ani-lumină. Probabil îmi vedeau fața și trupul-gazdă în trei dimensiuni. Îmi puteau urmări, de asemenea, și semnele vitale, transpuse în echivalențe universale. Tensiunea, ritmul cardiac, producerea de hormoni, toate afișate pe display-urile digitale aflate la bilioane de mile distanță. Iar ei puteau, doar cu un gând, să ceară orice informație legată de evenimente specifice, de locații sau de indivizi.

De asemenea, îl puteau vedea și auzi pe inchizitorul meu. Îi puteau auzi vocea prin telepatie — modul normal de comunicare al corpului său gazdă. Corpul său gazdă era cel mai invidiat din Imperiul yeerk. Căci, dintre toți yeerkii, era singurul care deținea o gazdă andalită.

Stătea confortabil pe patru copite aproape delicate. Corpul său era, în mare, cel al unui erbivor patruped: aidoma unei căprioare sau unui cal de pe Pământ, sau unui *limner** de pe Desbadeen.

Partea superioară a trupului era asemănătoare cu a mai multor specii, dar cel mai aproape, probabil, de a unui om, cu umeri simetrici și cu brațe atârnânde, care se terminau cu mâini cu mai multe degete.

Fața era lipsită de gură, o ciudățenie andalită. Andaliții se hrănesc strivind și absorbind iarba prin copitele lor, în vreme ce aleargă. Ei comunică prin conexiune mentală.

Trei lucruri îi făceau pe andaliți cumpliți ca dușmani: inteligența lor vie, abilitatea lor de a comunica telepatic în bandă largă sau doar cu un interlocutor, și, firește, cozile lor mai-iuți-decât-poate-surprinde-privirea.

Mulți yeerki imprudenți au murit din cauza tăișului cozii andalite.

Dincolo de componenta asta fizică impresionantă, mai există și tehnologia andalită. Mai ales tehnologia metamorfozării, care le permite să absoarbă ADN-ul de la orice sursă animală, după

* Un animal patruped de pe planeta Desbadeen (n.a.).

care, fără durere și aproape fără efort, se preschimbă în acel animal.

Visserul Trei nu replică nimic la plângerea mea. Era prost, dar nu așa de prost încât să provoace Consiliul, reducându-mă la tăcere.

În ochi îi apăruse licărul unui zâmbet străin, afectat. Aștepta răbdător. Deja învinsese. Eram prizoniera lui. Era marele său moment.

— Vei avea timp destul să faci declarații, Visser Unu, se pronunță un membru al Consiliului, nu mi-am dat seama care anume.

Visserul Trei, înclinându-se slugarnic, spuse:

<Aș aminti Consiliului că această creatură a fost deja degradată. Nu mai deține rangul de Visser Unu.>

— Aceea a fost doar o măsură temporară. Această instanță va decide dacă degradarea va fi permanentă sau dacă Visserul Unu va continua să existe. Până atunci, formula de adresare rămâne cea a rangului deținut.

Garoff? El vorbea în numele Consiliului? N-aș fi putut spune. Nici dacă era o veste bună sau rea faptul că mentorul meu deținea un rol conducător.

— Computer, acuzațiile!

În sala de Consiliu, computerul citi acuzațiile care mi se aduceau:

— Edriss-Cinci-Șase-Doi, deținând rangul yeerk de Visser Unu, este acuzată de următoarele infracțiuni: trădare prin incompetență, la care este prevăzută pedeapsa cu moartea prin raze Dracon; trădare prin violarea unei proceduri stabilite, la care este prevăzută o pedeapsă cu moartea prin raze Dracon; trădare pentru simpatizare cu specii-subiect, la care este prevăzută o pedeapsă cu moartea prin înfometare, fiind oprită de la a se mai hrăni cu raze kandrona; trădare prin contactarea scârboasei specii andalite, la care este prevăzută o pedeapsă cu moartea prin tortură; trădare prin uciderea subordonaților yeerki, la care este prevăzută o pedeapsă la muncă forțată în exil.

Cinci acuzații de trădare. Patru sentințe cu moartea. Cel mai mult mă temeam de înfometarea prin privare de raze kandrona. Și era perspectiva cea mai probabilă. Doar dacă l-aș fi putut păcăli pe Visserul Trei.

<Acum, expune-ne versiunea ta>, se răsti Visserul Trei.

— Voi spune *adevărul,* i-am întors-o eu.

<Consiliul va decide adevărul sau falsitatea declarațiilor tale. Ai auzit acuzațiile. Recunoști, respingi sau ceri circumstanțe atenuante?>

— Le resping. Acuzațiile sunt minciuni. Nu simple minciuni, ci unele neiscusite. Tipic pentru tine, Visser Trei.

El a rânjit, îngăduitor, fără grabă, bucurându-se în sine. Marii săi ochii principali — ochi de andalit — mă priveau țintă. Cei doi ochi auxiliari se întorceau când încoace, când încolo, cercetând echipamentul, urmărindu-i pe cei treisprezece hork-bajiri care formau garda evenimentului și care stăteau în poziție de drepți, dispuși în jurul încăperii noastre mici și bine păzite.

Știam că până și acum Visserul Trei simțea oarecare teamă. Dar nu de mine. Ne aflam pe Pământ, iar Pământul nu fusese prea blând cu Visserul Trei. O mică armată de gherilă ruinase eforturile sale de a sfârși marea cucerire începută de mine. Visserul Trei credea că această gherilă era formată din andaliți supraviețuitori de pe nava-dom care fusese distrusă.

Eu știam altceva. Desigur, grupul conținea, fără îndoială, unul sau mai mulți andaliți. Dar era format și din oameni. Oameni care, într-un fel sau altul, dobândiseră tehnologia metamorfozării.

<Consiliu al celor Treisprezece, voi, conducători luminați ai nemărginitului Imperiu yeerk, veți decide dacă acuzațiile sunt false sau adevărate>, spuse Visserul Trei, apăsând fiecare silabă cu un

ipocrit devotament. Apoi, printr-un privat canal de comunicare telepatică, adăugă: <Iar când te vor condamna, eu voi fi acela care va duce la îndeplinire pedeapsa. Îți va lua un timp îndelungat să mori, Visser Unu. Pot face ca o înfometare de raze kandrona să dureze săptămâni.>

Fața mea umană a rămas impasibilă. Nu mai eram nicidecum în stare să exprim vreo emoție pe figura mea. Partea stângă a capului fusese atât de arsă, încât cu greu o mai puteai recunoaște — o bucată neagră, roșie și dureroasă. Gura-mi era strâmbă din cauza loviturilor primite pe timpul detenției.

Fusesem grav rănită într-un atac-surpriză. O luptă supremă, îngrozitoare, între Visserul Trei și mine. O luptă care, aveam să aflu mai târziu, fusese aranjată de așa-numiții bandiți andaliți, într-o încercare mai degrabă inteligentă și ambițioasă de a ne determina, pe Visserul Trei și pe mine, să ne ucidem între noi.

Amenințarea visserului era reală. Știam că, dacă decizia Consiliului va fi în defavoarea mea, Visserul Trei urma să mă țină în agonie până ce aveam să-mi pierd mințile. Dar nu putea fi mai rău decât ultima lună de captivitate. Oasele rupte, piciorul drept, brațul stâng și umărul, coastele și

carnea arsă fuseseră lăsate netratate. Puteau fi ușor vindecate. N-au fost — niciuna.

Nu puteam scăpa pe de-a-ntregul de durerea pe care o simțea gazda mea. Doar dac-aș fi eliberat-o complet. Ea simțea durerea, la fel și eu. Dar gazda nu-mi împărtășea cel mai mare chin: Visserul Trei mă ținuse la limita morții prin înfometare, privându-mă de razele kandrona. Eram slăbită. Mistuită de durere. Aflată deja în primele stadii ale înfometării. *Doar* un yeerk poate cunoaște acest simțământ.

Gazda mea om, Eva, fusese încurajată de slăbiciunea mea. Nu mai aveam puterea de a-i înăbuși vocea dinăuntrul capului. Mă lua peste picior. Îmi distrăgea atenția. Mă ura, firește.

<În curând, te va ucide>, spunea ea. <În curând, răul va distruge răul.>

<Durerea ta ar putea fi la fel de mare ca a mea>, i-am atras eu atenția.

<Nu, nu, nu va fi>, spunea ea. <Căci pentru tine va însemna înfrângere, pe când, pentru mine, va fi eliberare.>

Am încercat să ignor vocea. Aveam probleme mai mari decât o gazdă batjocoritoare.

<Începe>, spuse Visserul Trei. <Poți să-ți expui povestea în orice ordine dorești. *Tu* decizi. Nu există nicio restricție, cu excepția uneia: trebuie să

sfârșești în limita unui ciclu de hrănire. Ai trei zile.>

Mincinosul! Știa că mai era doar o jumătate de zi până când o să am nevoie de razele kandrona. Dar nu mă va învinge. Nu, nici măcar acum. Îmi voi spune povestea. Mă rog, în cea mai mare parte.

Am privit în hologramă, la fiecare membru al Consiliului, pe rând. Și am început.

CAPITOLUL 2

Numele meu este Edriss-Cinci-Șase-Doi, din bazinul Sulp Niar.

Istorisirea va începe de la un moment al carierei mele când controlam un corp-gazdă al unui hork-bajir și dețineam rangul de Subvisser-Patru-Sute-Nouă. Domeniul meu de specializare erau informațiile. Sarcină curentă? Identificarea țintei.

Făceam parte dintr-o echipă care analiza informațiile dintr-o largă varietate de surse. Informații care, speram noi, ne puteau conduce la ceea ce ne doream cu disperare: subiecți din rasa celor aflați în Clasa Cinci!

Eram tânără. Prea tânără pentru a fi un subvisser, dar deja nerăbdătoare de a ajunge mai mult. Iar slujba asta nu era, cu siguranță, calea către lucruri mai măreațe.

Eram a treia la comandă în baza Olgin — niște clădiri prăpădite, prăfuite, lipsite de importanță, ridicate pe linia de separație dintre zi și noapte, de pe un satelit — pe care o cumpăraserăm de la skrit na.

După cum Consiliul știe, desigur, skrit na nu sunt folositori ca gazde, nici foarte de temut ca

dușmani. Dar nu era cazul să pornim războaie neprofitabile, așa că, decât să cucerim baza, am cumpărat-o. Prețul? O sondă-robot telecomandată, pe care o capturaserăm de la andaliți.

Ieftin. Dar și-așa am plătit prea mult!

Baza Olgin era bună doar pentru un singur motiv: aflându-se în punctul de tranzit în spațiul-zero, era potrivită pentru transmiterea rapidă a informațiilor de la navele flotei răspândite peste tot și de pe cele două planete principale ale noastre: a taxxonilor și a hork-bajirilor.

Atunci, ca și acum, propria noastră planetă era înconjurată de nave de luptă andalite, care orbitau în jurul ei. Urma să vină o zi când aveam să ne recâștigăm lumea noastră și bazinele care ne prăsiseră. Deocamdată nu. Andaliții erau încă prea puternici pentru noi, ca să riscăm o înfruntare totală și directă.

Înainte de a face față andaliților, aveam nevoie de gazde mai numeroase, mai agile, mai adaptabile. Geddii erau greoi și slabi, cu simțuri nesigure și denaturate. Taxxonii ne erau mai degrabă aliați decât gazde propriu-zise și, în niciun caz, nici cel mai puternic yeerk n-ar fi putut controla foamea canibalică, nebună a unui taxxon.

Hork-bajirii ne serviseră mai bine. Erau puternici și periculoși. Neîndemânatici în treburi de amănunt, dar celelalte capacități compensau asta.

După cum și Consiliul știe, problema cu hork-bajirii consta doar în faptul că nu erau îndeajuns de numeroși. Andaliții, aceste exemple de moralitate, preferaseră să extermine majoritatea hork-bajirilor, decât să-i lase să cadă în mâinile noastre.

Aveam mii de hork-bajiri. Dar *ne trebuiau* milioane de gazde. Sarcina mea — care, la vremea aceea, părea zadarnică — era să găsesc acele gazde.

Toți cei de la baza Olgin care se bucurau și de cea mai slabă protecție, de cea mai neînsemnată legătură cu un ofițer de rang mai înalt, căutau să fie mutați în altă parte. Yeerkii plecau tot timpul. Și ne erau trimiși înlocuitori, în cea mai mare parte niște gunoaie, stupizi și nedoriți.

Una dintre îndatoririle mele era să-i îndoctrinez pe noii recruți. Am început de cum au debarcat. Cușetele navei nu erau chiar mediul ideal. Cargoul se afla într-o permanentă mișcare, tras, împins, învârtit sau purtat pe spatele geddilor.

— Există cinci clase de străini, le-am spus, privind la duzina de geddi, hork-bajiri și taxxoni aliniați în fața mea. Cine le poate enumera?

Câțiva se porniră să răspundă, dar am ridicat mâna, dându-le de înțeles că trebuiau să păstreze tăcerea.

— Voiam să spun... cine le-ar putea enumera, dacă aș aminti că un singur cuvânt greșit sau omisiunea unui singur fapt l-ar transforma în hrană pentru taxxoni?

Firește, asta era mica mea glumiță. Este aproape imposibil să scoți o propoziție coerentă din gura unui gedd. Și absolut imposibil din cea a unui taxxon care, în cel mai bun caz, sâsâie și bolborosește pe limba lui. Se înțelege, departe de mine gândul să le aduc vreo jignire membrilor Consiliului care dețin gazde taxxone.

Hork-bajirii sunt cei mai buni vorbitori, în ciuda particularității înnăscute a creierului lor de a confunda numeroasele limbaje.

Nimeni n-a râs la gluma mea. Bun. Începuseră să se prindă că eu eram șeful. Puteam dispune de ei așa cum consideram eu.

— Există cinci clase de străini, am continuat. Clasa Unu: cei nepotriviți din punct de vedere fizic pentru a fi invadați — skrit na reprezentând un bun exemplu pentru supărătoarea nevoie de a-și schimba starea. Clasa Doi: cei care pot fi invadați, dar care suferă de neajunsuri fizice grave — cum sunt taxxonii și propriii noștri geddi. Clasa Trei: cei

care pot fi invadați, care nu suferă de nicio dizabilitate fizică, dar există doar în număr mic și nu se pot reproduce în timp scurt.

Mi-am folosit mâna pentru a-mi arăta propriul meu corp de hork-bajir.

— Patru: cei care ar fi o țintă excelentă pentru invazie, dar care sunt, cel puțin deocamdată, prea tari pentru o înfruntare. Poate da cineva un exemplu?

Tăcere mormântală. Firește, cunoșteau cu toții exemplul. Dar le era teamă că, numindu-l cu voce tare, ar putea fi acuzați de trădare.

— Oh, hai, curaj, i-am impulsionat eu. Cu toții știm la cine m-am referit: foștii noștri mentori și actualii torționari — andaliții!

Priviri nervoase. Ca și cum și eu aș fi trecut de cealaltă parte a hotarului.

— Și mai sunt străinii de Clasa Cinci: străini perfecți pentru invazie, care există într-un număr mare și nu au puterea să ne reziste. Asta este misiunea noastră aici, dragii mei colegi yeerki. Să găsim exemple reale, vii, ale Clasei Cinci.

— Dacă întrrr-adevărrr exissstă.

Era unul dintre geddi.

M-am apropiat.

— Numele tău?

— Kilgggam-Trrrei-Doi-Nouă!

Am lovit iute ca fulgerul. Tăișul de la încheietură s-a repezit în sus și de-a curmezișul. Din gâtlejul geddului a țâșnit sângele albastru. Corpul s-a prăbușit instantaneu. Încerca să se prindă cu mâinile de rană, dar nu mai avea putere.

Mă bucuram că fusese un gedd. Dacă ar fi fost un hork-bajir, n-aș fi putut risipi corpul-gazdă, nici măcar drept lecție.

Kilgam-Trei-Doi-Nouă încerca să iasă prin urechea geddului. O făcuse deja pe jumătate, în clipa în care corpul-gazdă murise.

Se spune că e foarte, foarte greu să părăsești o gazdă moartă, fără ca moartea să te atingă și pe tine. Foarte greu.

M-am aplecat și, cu ajutorul ghearelor mele de hork-bajir, am lărgit canalul auditiv. L-am cules pe Kilgam și l-am înmânat unuia dintre hork-bajiri.

— Mai bine du-l la nava-bazin, i-am spus.

— Dar... dar, subvisser, eu... eu nu știu unde se află, abia am ajuns la baza asta!

Așa că i-am arătat drumul spre nava-bazin. Îmi făcusem cunoscut punctul de vedere: viețile lor îmi aparțineau, fără să țin cont de noile reglementări care interziceau uciderea subordonaților. Dacă nu-mi erau pe plac, puteau muri, cu sau fără lege de partea mea. Dar eram rezonabilă. Așa

cum aveam puterea de a ucide, aveam și puterea de a dărui viața.

Asta e chichița pe care o ignoră mulți yeerki. Amenințările sunt foarte folositoare. Dar pentru un control mai subtil și, prin urmare, mai complet asupra subordonaților tăi, ai nevoie să întinzi atât o mână de ajutor, cât și un tăiș ucigător.

Ținusem de atâtea ori același discurs, făcusem de atâtea ori aceeași demonstrație de seriozitate și întotdeauna reușisem să insuflu un înalt simț al datoriei în subordonații mei.

Și totuși, era zadarnic. Căutam ceva care s-ar fi putut să nu existe. Ceva care oricum n-ar fi putut fi găsit de niște biete nonentități ca noi, abandonate într-o bază uitată de Imperiu.

Simțeam mai curând compasiune pentru mine, în timp ce conduceam această ultimă adunătură de săraci cu duhul către bazin, când am fost întreruptă de un hork-bajir grăbit. Era adjutantul meu, Methit-Cinci-Șapte-Doi.

— Subvisser! Subvisser!

— Ce e, Methit?

— Un raport. Abia venit. Unul dintre ai noștri, un subvisser aflat pe planeta Taxxon, tocmai a înaintat un raport despre o nouă specie.

Methit căuta să-și recapete suflul.

— Și? l-am îndemnat eu.

— Și pretinde... raportul spune că specia ar face parte din Clasa Cinci.

Mi-am simțit inima de hork-bajir tresărind.

— Poate că e o alarmă falsă, am spus, îngăduitoare. Cum se numește specia?

— Oameni, subvisser. Se numesc oameni. Și... Și raportul pretinde că ar exista în număr mare. Nu milioane. Miliarde.

CAPITOLUL 3

Raportul venise de la yeerkul care, mai târziu, avea să acceadă la rangul de Visser Trei.

Firește, pe atunci era un subvisser oarecare, ca și mine. Ceva mai sus în ierarhie, dar tot un subvisser.

La început, m-am declarat foarte sceptică în legătură cu raportul. Dar apoi au început să sosească imaginile holografice. Viteza de transmitere era pe atunci mai scăzută. A fost nevoie de câteva ore pentru ca imaginile să se descarce în computer. Rămăsesem transfigurată, uluită de fotografiile celor doi oameni.

Erau de genuri diferite, asemenea andaliților și hork-bajirilor. Unul era mascul. Își dăduse numele de Chapman. Celălalt era o femelă, pe nume Lorena.

Fuseseră prinși de niște skrit na. Firește, Consiliul e în temă cu obiceiurile skritilor na. Vizitează permanent planete, răpind speciile locale și efectuând experimente medicale inexplicabile, luându-le numai pentru a le aduce înapoi mai târziu și tot așa.

Ca de obicei, skritii na îi capturaseră pe acești doi oameni din motive numai de ei cunoscute.

O flotă andalită, aflată în trecere, zărise nava skrit na și hotărâse s-o abordeze. Nu știm de ce. Poate că Visserul Trei știe, dar eu nu.

În orice caz, andaliții au abordat nava skrit na și i-au descoperit pe cei doi oameni, prizonieri. Apoi, din motive pe care iarăși nu le cunosc, numai această navă andalită de recunoaștere s-a îndreptat spre spațiul taxxon.

Poate că urmăreau o a doua navă skrit na. Aceasta a coborât pe spațioportul taxxon, cu puțin timp înainte ca andaliții să sosească și să captureze una dintre navele noastre de transport aflate pe orbită.

S-au folosit de această navă de transport pentru a evita sistemul nostru de apărare orbital și pentru a coborî pe solul taxxon. S-au petrecut mai multe evenimente în perioada aceea, cu toate că ordinea lor nu s-a păstrat cu exactitate în raport.

Ceea ce cunoaștem e că cel puțin unul dintre andaliți și cei doi oameni au fost prinși de forțele yeerke de securitate. Prinși, dar nu reținuți prea mult timp.

Doi oameni, trei andaliți. Și nu niște andaliți oarecare. Conducătorul expediției era un prinț-războinic numit Alloran-Semitur-Corrass. Alloran,

criminalul care a eliberat virusul cuantic în lumea hork-bajirilor, împiedicându-ne să culegem toate fructele victoriei noastre acolo.

* * *

Membrii Consiliului murmurară. Cunoșteau numele Alloran.

Firește că-l cunoșteau. Exista doar un singur andalit controlat. Un singur andalit-gazdă. Cu toate acestea, am punctat:

— Membrii Consiliului trebuie să ia aminte la acest nume: Alloran. Este același andalit care, mai târziu, a devenit gazdă pentru nimeni altul decât pentru Visser Trei. Mai mult, un alt andalit din acest grup de trei, deși doar un biet cadet, poartă un nume pe care yeerkii și-l vor aminti: Elfangor-Sirinial-Shamtul.

O altă reacție, mai puternică de astă dată. Numele lui Elfangor era un blestem printre yeerki. Niciun alt andalit nu ne produsese atâtea pagube.

— Da, onorați membri, Visserul Trei era cel care, cu această ocazie profetică, a intrat în legătură cu exterminatorul Alloran și cu ucigașul Elfangor. Luați în considerație acest fapt. Păstrați-l în minte, iar eu îmi voi continua povestirea. Rețineți că Visserul Trei, acest yeerk care mă acuză de

trădare, s-a întâlnit, a comunicat și, îl acuz eu, s-a împrietenit cu Alloran și Elfangor!

Același membru al Consiliului care vorbise mai înainte prinse să se agite.

— Ce vrei să insinuezi, Visser Unu?

Puteam acum să văd cine era: Garoff-Unu-Șase-Opt.

— Nu insinuez nimic, am spus. Nu insinuez. Afirm! Declar! Acuz, onorați membri, acuz!

Am întins un deget spre Visserul Trei. Este un gest omenesc dramatic, dar și de un minunat efect! Mi-am ridicat brațul drept nevătămat și am îndreptat un deget tremurător către Visserul Trei.

— Acuz! Acolo! Acolo se află trădătorul!

CAPITOLUL 4

<Tăcere!> a izbucnit Visserul Trei.

A sărit în față și a șfichiuit cu coada sa andalită pe deasupra capului, agitându-i tăișul, gata să lovească, gata să-mi desprindă capul de pe umeri.

— Te temi chiar atât de mult de adevăr, visserule? am întrebat.

<Eu însumi l-am ucis pe Elfangor! M-am metamorfozat, i-am luat gâtul și l-am mâncat!>

— Ai eliminat un potențial martor incomod, Visser Trei.

<Acum o să te ucid!>

Era perfect! Nebunul nu se mai putea controla, iar panica lui crâncenă oferea credibilitate acuzațiilor mele.

— Încetează, Visser Trei! răsună o voce.

O voce de hork-bajir. Din nou Garoff-Unu-Șase-Opt. Membrul responsabil cu contrainformațiile. Aha, deci el va vorbi în numele Consiliului pe tot timpul procesului meu! Asta însemna că părerea lui va conta în foarte mare măsură.

Garoff avea în subordinea sa și trupele de securitate care se ocupau de Visserul Trei și de

mine. Un cuvânt din partea lui ar fi abătut neîndurătorii hork-bajiri asupra noastră.

Visserul Trei tremura în efortul de a se stăpâni.

I-am zâmbit și i-am spus în șoaptă:

— Vom vedea cine este cu adevărat judecat aici, visser!

— Nu vor mai fi întreruperi, spuse, calm, Garoff. Visser Unu, continuă! Dar nu devia de la relatarea ta. Și nu vei mai intra în discuții cu Visserul Trei.

Mi-am înclinat capul, în semn de supunere. Îmi atinsesem scopul. Trezisem suspiciunea în mințile celor din Consiliu în ceea ce-l privea pe Visserul Trei.

Iar el o știa. Privirea-i satisfăcută dispăruse, se ștersese. Începuse să priceapă că existența îi era acum în primejdie.

<Cine e prostul, Edriss?> m-a zeflemisit gazda mea, Eva. <O să vă execute pe amândoi. Nu te poți salva, scumpete! Te vor înfometa, Edriss. Iar fiul meu va trăi ca să poată dansa pe mormintele voastre!>

<Prețiosul tău Marco nu va supraviețui, ți-o promit eu!> am amenințat-o.

Ea a râs. Mai bine decât oricine, îmi cunoștea slăbiciunea. Mai bine decât oricine, știa că mai curând aș fi murit, decât să-i ofer Visserului Trei o victorie asupra „banditilor andaliți".

Am continuat, vorbind Consiliului. Mimând, cu grijă, calmul nevinovatului, spre deosebire de Visserul Trei.

Cum spuneam, membri ai Consiliului, am primit această informație privind o nouă specie. Una care putea face parte din Clasa Cinci. Dorința mea era de a verifica și a evalua informația.

Ca atare, am îndreptat întreaga noastră capacitate tehnologică cu rază mare de acțiune spre planeta pe care acei oameni o numeau „Pământ". Din păcate, nu am beneficiat de o locație precisă. Skritii na sunt adevărate depozite de informații, iar computerul navei lor ar fi putut indica poziția exactă, totuși, nu știu cum s-a-ntâmplat că navei aceleia i s-a permis să iasă din spațiul taxxon. Acea navă skrit na... aflată în custodia Visserului Trei... a scăpat!

O coincidență, fără îndoială!

Singurul lucru sigur era traiectoria navei în spațiul-zero. Informațiile fuseseră înregistrate de senzorii noștri orbitali și spațiali. Le-am prelucrat. Am delimitat poziția probabilă a Pământului la o arie de circa patru mii de sisteme.

Mi-a luat un an întreg să elimin sistem cu sistem, pe cele fără planete, pe cele fără planete care ar putea întreține forme de viață bazate pe

carbon și așa mai departe. În cele din urmă, am redus totul la trei sisteme posibile.

Am raportat acest fapt superiorului meu de atunci, Subvisserul Șaptesprezece, noul comandant al bazei. Mi s-a spus că-mi pierdeam timpul.

Și mi s-a mai spus că urma să fiu transferată. Noul meu post avea să fie unul de combatere a rebelilor, în lumea taxxonă. Și urma să mi se dea o nouă gazdă. Un taxxon.

Un taxxon! Cu tot ceea ce implică asta pentru cei care nu au un rang prea înalt — am înclinat capul către cei doi membri taxxoni ai Consiliului. — Eterna foame. Viața în tuneluri. Teama că orice rană, și superficială, mi-ar putea fi fatală, dacă m-aș afla printre ceilalți taxxoni, căci m-ar ataca și m-ar mânca de vie!

Descoperisem locația unei specii de Clasa Cinci! Și urma să fiu surghiunită în lumea taxxonă. Era o nebunie! O nebunie!

Mi-am dat seama că, în asta, ceva nu era în regulă. Cineva... *cineva*... căuta să păstreze secretul despre Pământ. Supervizorul meu, Subvisserul Șaptesprezece? Da, firește! Dar din al cui ordin?

Mi-am întors ochii spre Visserul Trei și am fost răsplătită prin faptul că vreo câțiva membri ai Consiliului își întoarseră, la rândul lor, privirile,

urmând-o pe a mea, spre Visserul Trei. Desigur, mai târziu am descoperit că Visserul Trei nu avea nimic de-a face cu ordinele date. Era vorba mai curând de prostie, decât de conspirație.

* * *

Membri ai Consiliului, aveam de făcut o alegere. Să urmez ordinele și să fiu consemnată în lumea taxxonilor, unde moartea îmi putea fi ușor aranjată de însăși persoana care-mi stabilise transferul... să las deoparte singura specie de Clasa Cinci cunoscută vreodată... sau puteam nesocoti ordinele, pentru a pleca în căutarea speciei care ar fi reușit să ne facă stăpâni absoluți în toată galaxia.

De fapt, nu era deloc o alegere. În calitate de yeerk loial, trebuia să nu mă supun ordinelor trădătoare. Ceea ce am și făcut.

Am cooptat un subordonat, pe Essam-Doi-Nouă-Trei, un coleg care controla un hork-bajir, am luat o navă de recunoaștere și am pătruns în spațiul-zero, în căutarea Pământului.

<Ai *furat* o navă!> a strigat Visserul Trei. <Propriile ei cuvinte o condamnă la pedeapsa cu moartea! Onorați membri ai Consiliului, tocmai și-a pierdut viața! Lăsați-mă să i-o iau acum, chiar

acum! Nu mai are niciun drept să mai trăiască vreo secundă!>

— Liniște! a lătrat Garoff. Consiliul știa de mult despre asta și încă de atunci a iertat ofensa!

Visserul Trei vru să obiecteze, dar se opri și rămase tăcut.

Gluga neagră-roșiatică a lui Garoff se mișcă încet, dintr-o parte în alta.

— Visser Unu, presupun că ai apucat să faci o copie a înregistrării întâmplărilor despre care vorbești?

Am confirmat.

— Da, membru al Consiliului. La puțin după evenimente, am făcut o copie...

— Atunci propun să accesăm Protocolul de Transfer al Memoriilor. În felul acesta, putem vedea originalul, adevăratele amintiri. Și fără să mai fim întrerupți.

<Da, asta ar fi cel mai bine>, a sărit și Visserul Trei. <Înregistrarea amintirilor este cea mai bună, cea mai adevărată cale pentru a urmări evenimentele așa cum s-au desfășurat ele.>

S-a oprit doar o secundă, după care a adăugat:

<Ne rămâne să ne întrebăm de ce Visserul Unu nu s-a gândit să facă înregistrări ale amintirilor și pentru alte evenimente, mai recente. Ce ascunde oare?>

Garoff a spus:

— Yeerkii care au rang de visser nu sunt obligați să înregistreze amintiri. Această umilință este specifică gradelor inferioare.

— Vă voi pune la dispoziție o copie completă a înregistrării amintirilor, am spus eu, repede. În momentul în care Visserul Trei e de acord să procedeze la fel.

O cacealma, firește! Niciunul dintre noi nu-și permitea un fișier complet de amintiri. Există ceva mai mult de o sută de pedepse cu moartea sau cu surghiunul. În timpul exercitării funcției mele de visser, încălcasem probabil cam o treime din ele. Și, desigur, Visserul Trei încălcase chiar și mai multe, începând cu execuția sumară a subordonaților. Visserul Trei ucisese bazine întregi de subordonați.

Bineînțeles, niciun yeerk nu ajunsese în Consiliu fără să încalce chiar legile pe care acesta le promulgase.

Dușmanul meu și cu mine ne-am încrucișat privirile. Eram doi ucigași experimentați și profesioniști. Doi conducători ai yeerkilor. Doi generali.

Doar unul dintre noi avea să supraviețuiască acestei judecăți.

Consiliul accesă Protocolul de Transfer al Memoriilor. Visserul Trei procedă în același fel. Cu

toții aveam să vedem ce se întâmplase cu mine în acea misiune disperată, exact așa cum se petrecuseră lucrurile. Ei urmau să perceapă totul prin simțurile mele. Așa cum le percepusem și eu. Așa cum le simțisem.

Am acceptat microdisplay-ul ce mi-a fost aplicat pe cap de un tehnician taxxon. Și eu urma să văd aceleași scene ca și ceilalți.

Dar pentru mine, protocolul nu era necesar. Îmi aminteam fiecare amănunt.

Fiecare detaliu.

CAPITOLUL 5

PROTOCOLUL DE TRANSFER AL MEMORIILOR STOCATE

Essam-Doi-Nouă-Trei s-a întors către mine, cu o privire precaută, preocupată.

— Am reverificat proviziile noastre, subvisser, a spus el. Calculele mele inițiale au fost corecte. Avem hrană doar pentru a ne menține în viață corpurile-gazdă încă șapte zile. Apă doar pentru trei zile. Dacă unul dintre noi își părăsește gazda și se întoarce în minibazin, celălalt corp-gazdă ar putea supraviețui dublul acestui timp.

— Dacă acesta este sistemul căutat, tot calculul tău devine discutabil, am spus. Dacă însă nu e sistemul corect, atunci, da, îți vei părăsi gazda și te vei întoarce în minibazin.

— Bine, subvisser.

— Nu te îngrijora prea mult, Essam. Dacă va fi să-ți ucidem gazda, îți vom găsi foarte curând o alta în loc.

Dădu din capul lui de hork-bajir. Știa că mint. Între timp, Essam înțelesese că mă aflam într-o

misiune neautorizată. Dacă lucrurile ieșeau rău, avea să fie condamnat la fel ca și mine. Chiar și dacă lucrurile mergeau bine, ar fi putut să nu primească prea curând o nouă gazdă. S-ar fi putut să nu fie disponibilă niciuna.

Și, desigur, trebuia să ia în calcul posibilitatea că aș fi putut să-l ucid, pentru a-mi simplifica viața și a trage mai mult de provizii.

Dar Essam nu era prost. Știa că nu e bine să mă provoace deschis. Îl alesesem cu grijă. Era un yeerk cu specializări limitate: pilot și tehnician. La un moment dat, fusese ridicat la rangul de subvisser. Dar fusese degradat pentru o apreciere greșită a unei situații — fiind în patrulă, permisese unei cete de hork-bajiri să scape la bordul unei nave *Desbadeen* neutre.

Un yeerk care nu înțelesese că delicatețile diplomatice, cum ar fi „neutralitatea", erau nonsensuri, nu era potrivit pentru un post de comandă.

Simțisem această slăbiciune personală la Essam, această confuzie a scopurilor. Această lipsă a unei ambiții temeinice. Toate astea însă îl făceau perfect pentru țelurile mele. Aveam nevoie de un servitor competent, nu de un concurent.

Am ieșit din spațiul-zero, țâșnind brusc din închisoarea albă a nimicului, în întunecimea adâncă a spațiului real.

— Felicitări, Essam! Ai pilotat strălucit!

Steaua galbenă era foarte aproape. Îndeajuns de aproape pentru a te face să tresari. Din avanpostul meu se putea vedea foarte bine o masă de gaze în plină fierbere, care erupeau învolburate, și nu atmosfera diafană care se poate vedea la suprafața unei planete.

Am mutat senzorii de la stea. I-am îndreptat spre planete. Senzorii au început să cearnă date brute.

Erau doi giganți de gaze de mărime medie, unul cu un set de inele gravitaționale. Ambii aveau câțiva sateliți, dintre care unii, cel puțin, ar fi putut întreține viața.

Essam mă privi întrebător.

— Nu, am spus. Vom începe cu planetele. Lăsăm sateliții pe mai târziu.

Era curios.

— Există vreun motiv?

Am zâmbit.

— Instinctul! Am căutat specia asta timp îndelungat. Mi-am închipuit-o pe o planetă adevărată. Nu pe un satelit.

Mult mai departe de cele două sfere uriașe de gaz se găseau planete gazoase mai mici. Dar în vecinătatea stelei galbene se aflau patru planete în stare solidă.

Cea mai apropiată de stea era micuță, dogoritoare și nu reprezenta o perspectivă plăcută. Următoarea, deși mai mare, era aproape la fel de fierbinte, cu vânturi foarte puternice și presiuni atmosferice foarte ridicate. Ar fi putut întreține viața, dar nu ființele cu piele delicată pe care le văzusem în holograme.

A treia și a patra planetă erau, în mod evident, cel mai probabil de a fi populate. Una era roșie din cauza metalelor feroase oxidate.

Cealaltă, a treia, era albastră.

Inima-mi tresăltă. Am știut. Am știut.

Atunci senzorii prinseră să toarne informații cu duiumul în computere și pe ecrane. Planeta albastră împrăștia semnale în banda radio, raze X, microunde într-o cantitate așa de mare încât copleșea computerele. Senzorii navei recepționau trilioane de biți pe secundă.

Planeta albastră era vie.

Am plasat nava pe o orbită înaltă în jurul planetei numărul trei. Aveam nevoie de timp, pentru a ne pregăti. Nu-mi puteam permite să dau buzna și să trag cu lansatoarele Dracon. Dacă ratam primul contact, am fi putut pierde specia asta pentru totdeauna.

Trebuia să le evaluez puterile și slăbiciunile. Trebuia să aflu dacă ceea ce vedeam în fața mea,

acea sferă albastră, verde și maro, de la marginea abisului, era populată de o specie care făcea parte cu adevărat din Clasa Cinci. Sau dacă, în ciuda a tot ceea ce văzusem la oamenii Lorena și Chapman, aveam de-a face cu Clasa Patru: o altă rasă asemenea andaliților, prea puternică pentru a fi cucerită.

În acel moment, urmărind informațiile brute, inimaginabilele trilioane de biți ale datelor electronice care inundaseră computerele, eram îngrijorată. Cum putea genera o specie o asemenea multitudine de informații și să nu fie de temut?

Am început să extrag câteva mostre de informații. Multe erau de neînțeles. Păreau a fi compuse din elemente auditive sau vizuale. Fragmente de conversație:

— Salut, ce mai e nou?

— Nimic, frate!

— Mda, la fel și aici. Bun, deci el ce-a spus?

— Păi, era tot o bunăvoință, ca și cum ar fi spus „nicio problemă". Iar eu parcă eram... ăăă... refuzam realitatea, știi?

— Hai, lasă-mă!

Și un gen de conversație care era acompaniată de sunete ritmice, dispuse în tipare.

Și mai exista un tip mai complex de informații, care combina conversația cu sunete ritmice, având și un element vizual. Erau imagini ale oamenilor purtând acoperăminte pentru trupuri, stând lipiți unii de alții, cât timp s-au auzit sunetele ritmice. Apoi, când sunetele s-au oprit, ființele omenești au conversat.

— Bine ați revenit la știrile de la *Astăzi*. În următoarea jumătate de oră vom vorbi cu crema analiștilor militari despre ultimele evenimente din Operațiunea Furtună în Deșert. Iar în rubrica noastră gastronomică...

Era năucitor. Absurd. Nebunesc. Prea mult, de departe, de departe prea mult. De ce ar fi fost nevoie de comunicații atât de frecvente? Singurele comunicații necesare sunt ordinele de sus, rapoartele de activitate de jos și problemele logistice de bază. Întreg Imperiul yeerk nu genera nici o miime din informațiile de aici.

— Ce se află pe orbită? l-am întrebat pe Essam.

El a verificat computerul.

— Aproximativ o sută de obiecte artificiale, în aparență toate mici, cu transmisie automată sau cu dispozitive de supraveghere.

— Nicio navă? Nici arme plasate pe orbită?

A verificat din nou pe computer.

— Senzorii ne arată câteva mii de aeronave atmosferice aflate mai jos, dar niciuna dincolo de atmosferă. Nicio urmă de apărare pe orbită. Și sunt doar câțiva senzori de pe planetă îndreptați în afară. Senzorii aceia sunt simple lumini vizibile sau detectoare cu raze X.

— Luna?

— Am detectat urme ale trecerii oamenilor pe lună, dar acum nu e niciun om acolo. Essam își clătină capul cu dispreț. Creaturi inutile, deocamdată asta e sigur!

Am început să simt speranța renăscând. Nicio bază militară spațială. Nicio navă spațială, cel puțin până acum. Prin comparație, atmosfera din jurul planetei andaliților era înțesată cu arme și nave.

Oamenii nu reprezentau o specie de Clasa Patru.

— Stând aici, nu vom înțelege niciodată specia asta, am spus. Trebuie să aterizăm.

Essam a ezitat.

— Subvisser, chiar tu ai spus că avem nevoie de informații despre aceste creaturi.

— Da. Dar avem prea multe. Prea multe ca să știm de unde să începem. Ne trebuie un om pe care să-l folosim ca translator.

— E oare prudent, subvisser?

— Prudent? Poate că nu, Essam. Dar, în cazul în care creaturile de acolo, de jos, sunt cumva din Clasa Cinci, eu voi fi promovată visser plin. Dacă nu sunt din Clasa Cinci, voi fi executată pentru nesupunerea la ordin. E timpul să aflăm care din două.

A încercat să spună ceva, dar s-a oprit.

— Îți faci prea multe probleme, Essam. Creaturile acelea de jos... acei oameni... Sunt ai mei, Essam. Ai mei!

CAPITOLUL 6

Essam a îndreptat nava în jos. Am detectat senzori primitivi, numiți de oameni radar, dar erau ușor de păcălit.

Am aterizat pe partea întunecată a planetei. Nu aveam cunoștințe despre capacitățile fizice ale oamenilor. Dar faptul că foloseau lumină artificială te conducea la concluzia că noaptea erau orbi.

Ne-am îndreptat spre o zonă pustie, aridă, departe de aglomerările mari, strălucitoare ale orașelor omenești. Cea mai apropiată așezare mai importantă se afla la mai mult de o sută de mile spre nord-est.

Zburam în jos, tot mai jos, prin întunericul nopții pământene. Simțeam febrilitatea punând stăpânire pe mine. Era o ocazie importantă. O ocazie istorică. Dacă aveam dreptate, dacă erau specie din Clasa Cinci, viitorul meu era asigurat. Aveam să fiu cea mai respectată și, după puțin timp, cea mai de temut ființă yeerkă din Imperiu.

Am coborât și mai jos, am evitat acele radare primitive și am încetinit, de cum pământul gol și

sterp prinse să răsară sub noi, pentru a ne întâmpina.

Am aterizat. Essam mă privi întrebător.

— Atmosfera? am întrebat.

— După cum arată senzorii cu rază mare de acțiune, atmosfera este formată din: azot, dioxid de carbon, oxigen, precum și urme variate de gaze și de particule. Respirabilă pentru corpurile de hork-bajiri. Deși procentul de oxigen este mai mare decât cel necesar.

Am dat din cap. Până acum era bine. O specie care ar fi respirat metan nu ne-ar fi fost de folos pe planeta hork-bajirilor sau pe cea a taxxonilor. Ca să nu mai punem la socoteală momentul în care aveam să invadăm, în sfârșit, lumea andaliților.

— Scoate două lansatoare Dracon, am ordonat. Regulile de explorare sunt simple: niciun om care ne va vedea nu trebuie să scape viu. Vom încerca să capturăm și să luăm în stăpânire unul sau doi oameni, după împrejurări.

— Da, subvisser.

— Deschide trapa exterioară.

Trapa se deschise. M-am ridicat, m-am aplecat și mi-am scos capul și umerii în atmosfera străină. Am respirat adânc. Aerul părea acru la gust și uscat pentru simțurile mele de hork-bajir. Dar era

al meu. În întregime al meu. Ceea ce mă făcea să mă simt perfect, ca yeerkul în apa filtrată a bazinului.

Am coborât treptele. Mi-am pus piciorul meu de hork-bajir pe solul nisipos al Pământului, aproape ca o pudră. Am privit în stânga și-n dreapta.

Cerul era negru. Pământul din jurul meu, la fel de negru. Stelele de deasupra abia luminau, iar satelitul natural al Pământului era sub orizont.

— Vedere de noapte, am ordonat.

Essam coborî din navă, purtând un spray micuț. A îndreptat recipientul spre ochii mei și a apăsat. Am simțit o furnicătură, apoi, după câteva secunde, noaptea deveni luminoasă. Nu la fel ca ziua, dar îndeajuns de iluminată pentru mine ca să văd că nu eram singuri.

La aproximativ un sfert de milă distanță se găsea un grup de creaturi, acum vizibile în mod clar, datorită vederii mele sporite de noapte.

Aveau capete mari, rotunde, aproape la fel de mari ca al meu. Partea de deasupra a capului era mai largă, ca o cochilie pusă deasupra unui cap mai micuț, aflat dedesubt. Aveau și două brațe, amândouă destul de lungi.

Primul meu gând a fost că arătau ca niște oameni. Capul, umerii și brațele erau aproape

identice cu ale oamenilor. Dar sub toate acestea nu mai era nimic. Nici piept. Nici picioare. Nici fețe nu aveau, ori poate și le întorseseră de la noi.

Oamenii țineau bețe lungi pe care le sprijineau în nisip sau le ridicau drept în sus.

Păreau să nu ne fi observat. Apropierea noastră fusese tăcută, și era întuneric, dar, cu toate astea, ne aflam la mai puțin de un sfert de milă de ei.

— Hai să ne uităm mai de-aproape, am șoptit.

Ne-am târât prin nisip. Mai aproape. Mai aproape. Apoi am văzut una dintre creaturile ghem ridicându-se. Apărură un corp și picioare!

Era un om. După care am realizat că erau cu toții oameni. Stăteau în câteva găuri sau tranșee. Îngropați până la piept.

— Ciudat comportament, am murmurat.

Piuu-BUUUM!

O tranșee din fața mea, aflată la doar o sută de yarzi distanță, a explodat pur și simplu. Impactul a fost incredibil. Violența exploziei — uluitoare!

Piuu-BUUUM! Piuu-BUUUM! Piuu-BUUUM!

Explozii pretutindeni! Oamenii din tranșee au fost aruncați în aer, cuprinși de flăcări, corpurile sfârtecându-se în bucăți.

Essam mă apucă și mă smuci brutal la pământ.

Piuu-BUUUM! Piuu-BUUUM! Piuu-BUUUM!

Iar și iar, pământul irupea! Strălucitoarele explozii roșii-portocalii luminau noaptea, aproape orbindu-mă. Pământul mă sălta pur și simplu, ridicându-mă la fiecare zguduitură și presându-mi pieptul.

Eram îngrozită. Mai mult decât îngrozită.

Dar priveam totuși, învățând, încercând să înțeleg. Exploziile erau precedate de un fluierat jos. Iar cu vederea mea de noapte afectată am observat o ploaie de obiecte căzătoare.

Proiectilele explozive veneau de deasupra. Aruncate probabil de aeronave atmosferice.

— Ne atacă! a strigat Essam.

— Nu, prostule! Exploziile...

Piuu-BUUUM! Piuu-BUUUM! Piuu-BUUUM! Piuu-BUUUM!

Nisipul cădea ca o ploaie. Ceva greu ateriză în spatele meu, la doar câteva picioare. La lumina următoarei explozii am văzut limpede, pentru o jumătate de secundă, un tors omenesc. Brațe, picioare, cap — toate duse!

CAPITOLUL 7

— Nu ne atacă pe noi, am strigat. Oamenii din tranșee, *ei sunt* ținta! Privește! Exploziile urmează linia!

Piuu-BUUUM! Piuu-BUUUM!

Apoi... nimic! Brusc, tăcere! Nici măcar sunetul nisipului căzând în jurul nostru.

În cele din urmă, în noapte, vocile se transformaseră în niște urlete. Urlete neînțelese, dar durerea și groaza erau mai mult decât evidente.

— Înapoi la navă, am ordonat.

Eram binedispusă. La urma urmei, era o luptă. Nu a noastră, dar păstrând întreaga dramă a vieții și a morții, cu învingători și învinși.

Ne-am ridicat și am alergat spre navă. Pentru câteva momente, am crezut că ne-am rătăcit. Nava nu era de văzut nicăieri.

Apoi, Essam mi-a arătat-o. Nava noastră alunecase într-un crater. Un crater făcut de explozii.

— S-ar putea să ne fi vizat pe noi, am spus.

Essam deja fugea, alunecând pe nisip și aruncându-se asupra navei.

— Computer, deschide trapa exterioară! strigă el.

— Tăcere! Ne vor auzi oamenii!

— Computer, deschide trapa exterioară!

— Tăcere! Ascultă!

Era un sunet adânc, prăpăstios, părând că se rostogolește, crescând în tărie. Venea din stânga noastră, din spatele tranșeei distruse. Și apoi, o notă ușor diferită, din dreapta noastră.

— Ceva se întâmplă, am spus. Lupta nu s-a sfârșit. Nu încă.

— Computer! sâsâi Essam. Este o urgență! Prioritate Unu! Protocolul de ajutor urgent! *Deschide trapa exterioară!*

Trapa se deschise. Essam sări înăuntru.

L-am lăsat să se ocupe de navă. El era inginer, eu, nu! În schimb, m-am urcat pe navă și am rămas în vârful ei, cu capul ițit peste marginea craterului.

Vederea mea de noapte se refăcuse complet. În stânga mea puteam vedea un șir de vehicule mari. Erau mașinării uriașe, cocoșate, încete, cu șenile, huruind din cauza efortului pe care-l făceau pentru a-și mișca propria greutate blindată. Printre mașinării erau oameni aplecați în jos, cărând bețe sau bastoane având jumătate din înălțimea lor. Bastoanele erau, fără îndoială, arme.

În dreapta mea, mult mai departe, un alt șir de vehicule asemănătoare. Mai puține la număr, dar ceva mai mari, mai tăcute și oarecum mai iuți. Ca și primul grup, păreau să se miște pe șenile. Foarte primitiv.

Deasupra acestor mașinării, zburau, la mică înălțime, vreo jumătate de duzină de aeronave. Băteau aerul cu o stranie aripă rotitoare și erau înțesate cu ceea ce păreau a fi rachete atârnând pe aripi, de o parte și de alta.

— Subvisser! Te rog, coboară aici! mă strigă Essam. Nu ești în siguranță acolo.

— Nu, în mod cert nu sunt, Essam, i-am răspuns, râzând.

— Subvisser, motoarele au căzut, dar pot ridica câmpul nostru de forță protector. Însă va trebui să intri.

— Încă nu, Essam, încă nu.

Primul grup de mașinării înainta încet, cu precauție. Al doilea, mai iute, mai cu îndrăzneală. Apoi, am priceput. Primul grup nu-l putea observa pe cel de-al doilea. Se mișcau ca orbii!

Turelele celui de-al doilea grup se întoarseră. Țevi lungi luară ținta. Apoi, de pe mașinăriile zburătoare de deasupra...

Vâjjj!

BUUUUM!

Se lansaseră rachetele! Zburau chiar pe deasupra capului meu, lăsând slabe urme de combustibil chimic ars.

Mașinăriile de jos deschiseră focul în același timp.

Trosc!

BUUM!

Mașinăriile pe șenile care se mișcau mai încet prinseră să explodeze. Una. Încă una. Și-ncă una. De cum fiecare rachetă își atingea ținta.

BUUM! Iar un vehicul pe șenile fu cuprins de flăcări și, mișcându-se tot mai încet, înțepeni.

În numai cinci minute, șaptesprezece dintre mașinăriile mai încete au fost anihilate. Niciuna dintre cele mai iuți și mai puternice din dreapta nu fusese lovită.

Lupta se mută mai departe, spre nord, de îndată ce grupul aflat la stânga a început să se retragă.

Essam a ieșit și a urcat în spatele meu.

— Se războiesc unii cu alții? a spus el. Oameni cu oameni?

— Da. Așa se pare.

Lupta mă răvășise! Fusese sălbatică și înviorătoare! Dar exista și o latură mai sumbră: armele erau primitive, dar puternice. Date unui număr

mare de oameni, chemați la luptă, ele puteau deveni formidabile.

Dacă ar fi așa, dacă oamenii erau prea puternici pentru a fi cuceriți, viitorul meu era moartea. Prin execuție rapidă cu raze Dracon sau înceată, dar care să ducă inevitabil la pieire.

Essam întrebă cu voce tare:

— Sunt din Clasa Patru, subvisser?

Am clătinat din cap.

— Nu, Essam! Voi găsi calea. Voi găsi calea să-i cucerim. Și deja știu un lucru.

— Care e acela, subvisser?

M-am uitat după mașinăriile iuți, care chiar în acel moment se apropiau de prada pusă pe fugă, continuând s-o distrugă mărunt, în vreme ce exploziile păreau flori în noapte.

Am arătat spre urmăritorii victorioși, rapizi și siguri pe ei.

— Dacă vrem Pământul, trebuie să începem cu ei!

CAPITOLUL 8

Ne-a luat câteva ore ca să facem nava noastră să zboare din nou. Iar acum Soarele răsărea dezvăluind priveliștea sumbră a distrugerilor. Nisip împrăștiat, un pustiu cafeniu, întrerupt doar de urmele exploziilor, carcasele arse ale mașinăriilor cu șenile și cadavrele oamenilor.

Ici, colo, mici grupuri ale celor învinși rătăceau, pierdute.

La o milă sau mai mult deasupra nisipului, zburau nave atmosferice suple, cu viteza sunetului. Ceva mai jos erau navele cu aripi rotitoare. Departe spre est se găsea un șir lung de vehicule blindate, mișcându-se dinspre est spre nord.

Am zburat la joasă altitudine și încet. Eram feriți de radar, dar tehnologia mascării vizuale era încă la începuturi și disponibilă doar pentru câteva aeronave. Nu ale noastre.

— Ce avem de făcut, subvisser?

N-am răspuns. Scanam teritoriul din față prin panourile transparente și ecranele care măreau dimensiunile.

— Acolo. În față și la stânga, un om singur. Du-ne acolo, cât mai aproape de el.

Am zburat spre omul singuratic, care se clătina. Trecând pe deasupra lui, omul privi în sus și-și ridică mâinile deasupra capului. Am aterizat, iar el a venit spre noi, alergând șovăitor, cu mâinile ridicate în continuare.

Am deschis trapa și am coborât. Omul s-a oprit din alergare. Se holba. A strigat ceva în limba lui omenească și s-a întors, gata s-o rupă la fugă.

Oamenii nu sunt cu mult mai înceți decât hork-bajirii pe sol. Dar eu eram sănătoasă, bine hrănită, odihnită. Omul nu era nici pe departe la fel. L-am ajuns foarte repede. Essam era chiar în urma mea.

Omul a început să urle și să dea din mâini, îngenunchind și făcând o mulțime de gesturi prea puțin cunoscute. Essam și cu mine ne-am aplecat deasupra lui.

— Ține-l, Essam!

Essam a apucat brațele omului și le-a întors la spate, strângându-i încheieturile în mâna sa uriașă de hork-bajir.

— Capul, Essam! ține-i capul!

— Aici? Vrei s-o faci aici?

— Nu discuta ordinele mele, m-am răstit. Ține-i capul.

Essam își apropie cealaltă mână de capul omului. I-l întoarse până când urechea, deschisă și primitoare, se expuse cu larghețe.

— Corpul tău gazdă de hork-bajir! a sâsâit Essam.

Am ezitat. În graba mea de a intra în acest om, aproape că uitasem. În momentul în care aș fi ieșit din gazda mea actuală, aceasta ar fi încercat să scape.

Să scape unde? Aceasta era întrebarea. În acest pustiu fără copaci, hork-bajirul n-ar fi ajuns prea departe.

Am prins capul omului pentru a-l ține nemișcat. M-am aplecat și mi-am lipit urechea mea de a lui.

Am început să ies din creierul gazdei mele. Mai întâi, m-am retras din funcțiile mai puțin însemnate. Mi-am întins trupul, subțiindu-l, pentru a-i ușura drumul spre canalul auditiv și, astfel, o parte din mine să intre în legătură cu urechea externă a omului, iar cealaltă parte să rămână într-un contact subtil cu creierul hork-bajirului.

Acum urma etapa cea mai periculoasă a excursiei. Trebuia să părăsesc creierul hork-bajirului și, pentru câteva înfricoșătoare secunde, aveam să fiu complet vulnerabilă.

Mi se putea întâmpla orice. Fie ca gazda hork-bajir să mă înhațe și să mă ucidă, eu fiind

lipsită de apărare, fie ca omul să reușească în vreun fel să mă înșface.

Chiar și Essam m-ar fi putut elimina. Ce-ar fi avut de pierdut? Ar fi putut pretinde că am căzut în luptă și să-și aroge descoperirea speciei de Clasa Cinci.

Dar nu aveam altă alternativă. În plus, victoria este a celui îndrăzneț. Îmi dedicasem viața succesului.

Am părăsit și ultima legătură cu hork-bajirul. Eram din nou oarbă. Pe jumătate moartă. Iar apoi, dintr-odată, pârjolită de o arșiță nemaipomenită. Învelișul meu vâscos s-a uscat instantaneu și s-a întărit.

Mi-am pipăit drumul prin canalul auditiv al omului. M-am târât prin cohleea întortocheată a urechii interne a omului.

Simțeam vibrațiile zgomotului. Omul țipa, fără îndoială. Dar am continuat să mă împing. Antena mea din față a detectat culcușul întunecat, cald, bine-venit, dinaintea mea.

Coboram tot mai jos, prin tunelul acesta necunoscut. Eram explorator! Din câte știam, niciun alt yeerk nu fusese acolo încotro mă îndreptam eu: într-un om.

Cea dintâi — voi fi cea dintâi care va controla un om. Locul meu în istorie era asigurat. Nu și supraviețuirea.

CAPITOLUL 9

Ațâțarea mă ameţise. Nu voi putea fi niciodată în stare să descriu senzația! Nerăbdare amestecată cu aşteptare. Nervozitatea, aproape similară unui sentiment de pudoare, de a pătrunde într-un loc în care nu mi-era permis.

Adesea, în anii care au urmat, aş fi vrut să fi dat o atenție mai mare detaliilor. Acelor prime impresii. Aş fi vrut să fi putut analiza pulsația unei artere umane, goana nebună a impulsurilor neuronilor, convulsiile caraghioase ale omului luptându-se ca să scape.

Dar fusesem prea implicată emoțional în momentul acela pentru a-mi crea impresii mai profunde, mai complete care, mai târziu, să fie retrăite în amănunt.

Atunci când infestasem primul meu gedd exista deja o masă uriaşă de informații despre felul în care poți să domini cel mai bine o minte de gedd. La fel s-a întâmplat şi atunci când m-am mutat într-un hork-bajir.

Dar acum totul era nou. Nimeni nu-mi putea spune la ce să mă aştept. Nimeni nu-mi putea

spune ce urma să găsesc în acest teritoriu nou, neexplorat — creierul omenesc!

Bineînțeles că urechea avea un canal prea strâmt. În cale-mi ieșeau diverse structuri, mici oase și un soi de membrană de timpan. Le dădeam la o parte, pentru a le repune apoi la loc, secretând substanțe anesteziante, pe măsură ce înaintam.

Iar apoi, în sfârșit, iată-l! Aflat numai la un inch distanță. Nimic altceva decât o ultimă membrană fragilă între mine și creier.

Am ajuns. M-am întins. Am atins!

Flashuri de memorie auditivă. Asta trebuiau să fie, căci nu erau din prezent. Nu, cu siguranță erau amintiri. Amintiri ale vocilor omenești. Mai multe și diferite. Pălăvrăgeală fără niciun sens. Nu mă aflam încă lângă circuitul limbajului.

M-am întins, înghesuit între craniu și creier. În interiorul creierului am descoperit crevase adânci, crăpături, goluri. Cu titlu de experiență, m-am lăsat să alunec într-unul dintre aceste goluri.

Acolo! Era acolo: limbajul!

Dar nu, nu! Nu avea niciun sens! Era ca și cum eu... da, desigur! Funcțiile limbajului erau, fără îndoială, dispersate în mai multe zone ale creierului, nu doar într-una. Aceasta era *o parte* a computerului limbajului. Nu tot.

M-am prelins în jos spre o crăpătură și m-am trezit trăind un simț pe de-a-ntregul nou. Vag. Ciudat. Tulburător. Fără vreun detaliu. Era... era legat de memoria specifică vizuală sau auditivă.

Părea să fie activat ori de câte ori omul inspira. Da. Asta era. Prin aparatul respirator al omului. Dar era un simț nefolositor. Mult prea puțină informație specifică.

Mi-am continuat explorarea. Și apoi, pe neașteptate, am văzut. Am văzut cu niște ochi care erau foarte asemănători cu ai unui hork-bajir. Mai slabi în percepția în profunzime. Mai puternici în diferențierea culorilor. Mai greu de adaptat la trecerea de la departe la aproape. Dar niște ochi buni. Ochi care ar fi putut servi unei specii de Clasa Cinci.

Mi-am rotit ochii și am auzit geamătul omului. M-am concentrat pe Essam. Încă mai ținea capul omului. Fața de hork-bajir a lui Essam se afla la câțiva inchi de ochii mei.

Mi-am rotit ochii pentru a proba „instalația". Stânga. Dreapta. Sus. Jos. Am detectat mișcare. Un hork-bajir alergând pe nisip. Corpul meu gazdă încercând să scape.

Essam a vorbit. Am auzit însă prea puțin ca să înțeleg ceva.

M-am întins și mai departe, căutând receptorul auditiv. Căutând și controlul mișcării.

Apoi am descoperit ceva straniu și tulburător. Un abis uriaș, adânc. Părea să separe creierul omenesc în două jumătăți. Iar între jumătăți exista doar un fascicul de nervi, nu cu mult mai subțire decât adevăratul meu trup.

Două jumătăți? De ce? De ce ar fi creierul omenesc împărțit în două jumătăți? Era un desen irațional. Nu avea niciun sens. Decât dacă... oare să fi fost un amplu sistem redundant, care permitea creaturii să funcționeze în cazul în care una dintre jumătățile creierului sale era distrusă?

Într-o doară, m-am îndreptat spre partea cea mai îndepărtată a creierului. Am atins-o. Am făcut legătura.

Fascinant!

Era incredibil. Această a doua jumătate a creierului părea aproape o imagine în oglindă, dar nu era! Putea funcționa autonom, dacă era nevoie, și totuși, în anumite privințe, era radical diferită în ceea ce privea memoria, interpretarea simțurilor și chiar voința. Două creiere aproape complet funcționale într-un singur craniu, comunicând printr-un fascicul de nervi. Nu un sistem complet redundant, ci aproape un al doilea creier *diferit!*

De ce? Trebuia să aibă o specializare anume. Și totuși, am găsit funcții vizuale și auditive în

ambele părți. Am găsit memorie în ambele părți. Am găsit controlul mișcării în ambele părți.

În acel moment am știut că vedeam ceva nou. Acest creier lucra dialectic. Fiecare jumătate a creierului vedea, auzea, mirosea și pipăia o lume puțin diferită. Fiecare tindea spre specializare, dar nu era vorba de o sciziune totală, profundă. Jumătatea stângă avea mai mult limbaj, dar nu tot limbajul. Partea dreaptă avea mai multă percepție spațială, dar nu toată percepția spațială.

Confuz! Haos! Ilogic!

Această minte se putea confrunta cu sine însăși. Această minte putea vedea același eveniment în moduri diferite. Era o nebunie! Un creier democratic, contrazicându-se cu sine însuși, fără un control sigur, doar cu un gen de compromis fragil. Un consens al elementelor aflate în dispută.

Creierul ăsta își conținea propriul trădător!

Și, de cum am prins să-i cern memoria, am văzut, încă o dată și încă o dată, controversa internă. Neînțelegerea dintre „Să fac? Să nu fac?" Paralizia dezacordului intern.

Dar am văzut și hotărâri îmbunătățite ca rezultat al nesiguranței. Ezitarea și disputa internă conducând la decizii care erau mai înțelepte, mai folositoare, decât ar fi fost hotărârile rapide.

Și totuși, toate astea păreau o slabă compensație pentru trădarea, confuzia și conflictul intern.

Nu e de mirare că se ucid între ei, am gândit. *Pare cât se poate de probabil să o facă!*

Era o nebunie! Ca specie, oamenii erau nebuni.

CAPITOLUL 10

Am preluat treptat controlul. Încet, ca să degust fiecare nouă descoperire.

Din clipa în care am reușit să controlez funcțiile mișcării, am îndreptat gazda umană înapoi către navă. Essam ne-a îmbarcat și am pornit fără grabă în urmărirea gazdei mele de hork-bajir. N-a fost greu s-o găsim. Lăsase urme în nisip. Fiind hork-bajir, unei creaturi atât de simple nu-i trecuse prin cap să încerce să-și ascundă urmele.

În vreme ce ne apropiam, continua să alerge. Essam pilota nava aproape de sol, până când am putut să-i trimitem hork-bajirului o lovitură de joasă intensitate, care-l trânti la pământ.

Essam l-a legat fedeleș și l-a tras în navă, aruncându-l într-un ungher, unde a început să plângă și să geamă în cel mai caraghios mod.

Am continuat explorarea omului. Acum, i-am înțeles simțurile: văzul, auzul, pipăitul, mirosul și gustul. I-am înțeles funcțiile mișcării. (Minunate mâini!) I-am înțeles limbajul. Și, odată cu astea, a venit și conștiința inevitabilă a minții omenești, tupilându-se într-un cotlon îndepărtat al creierului,

plângând, revoltându-se, amenințând, implorând și rugându-se la ceea ce acest om numea „Allah".

Acum eram ocupată cu studiul memoriei bogate, cuprinzătoare. Amintiri din viața de familie: creatura avea o soție, un soi de parteneriat de viață care era inexplicabil. Se reprodusese: trei oameni micuți — doi masculi și o femelă. Și, se părea, oamenii mențineau o relație cu progeniturile lor. El avea îndatoriri — o slujbă — era pictor. Aplica pe structurile umane acoperăminte protectoare și atrăgătoare.

Dar poporul său era prost guvernat și fusese împins într-un război pe care nu-l putea câștiga. Iar din cauza războiului fusese chemat la arme. Era nefericit din cauza asta, nefericit din cauză că fusese separat de soția și de progeniturile sale. Și, în același timp, era mândru că-și făcea datoria.

Mândru că odraslele sale masculine aveau să afle că el fusese soldat.

Interesul purtat urmașilor era persistent. Se insinua în mai toate gândurile. Făcea parte din fundamentul semnificației locului în lume al creaturii.

Era confuz, o perspectivă disociată, în mod evident tipică pentru oameni: temându-se să nu fie omorât, mândru de a risca să fie omorât. La urma urmei, teama era familiară.

— Am terminat, am spus, folosind gura omenească pentru a-i vorbi lui Essam.

— Terminat, subvisser?

— Am terminat cu amintirile omului ăstuia. Am învățat tot ce aveam nevoie, deocamdată.

— Păstrezi corpul sau te întorci în hork-bajirul tău?

— Mă întorc în hork-bajir, am spus. Creatura asta este nefolositoare. Poporul său este slab. Face parte dintre cei care pierd în lupta la care am fost martori.

— N-ar trebui să începem cu oamenii mai slabi? a întrebat Essam. N-ar fi ei mai accesibili pentru a fi stăpâniți?

Mi-am clătinat noul meu cap, de om.

— Dar o victorie în condițiile astea ar putea fi lipsită de sens. Nu, Essam. Când voi merge la Consiliul celor Treisprezece pentru a pleda pentru viața mea, va trebui să fiu în stare să le spun că am un plan de cucerire a acestei specii. Iar asta înseamnă să iei în stăpânire subgrupurile lor cele mai puternice.

Essam dădu din cap.

— Cum spui tu, subvisser.

— Inamicii acestei creaturi sunt numiți francezi, englezi, israelieni și americani. Naționalități diferite, subgrupuri de oameni. Ei sunt victorioșii. Dintre aceste subgrupuri, creatura asta crede că cei mai puternici sunt americanii. La ei trebuie să mergem, Essam. Așadar, ne vom îndrepta spre locul numit America!

CAPITOLUL 11

<Chiar trebuie să parcurgem toate astea?>

Protocolul de Transfer al Memoriei se estompă. Dar propriile-mi amintiri ale acelor zile de glorie continuau să fie vii.

Nimeni nu-i răspunse Visserului Trei. Erau cu toții pierduți în senzația clară, viscerală de a fi invadat un om. Înregistrarea amintirilor le permitea să vadă ceea ce văzusem eu, să simtă tot ceea ce simțisem eu. Eram bucuroasă că simțiseră plăcerea vicioasă, seducătoare de a controla un om. Că simțiseră degetele agile și simțurile ascuțite.

<Chiar trebuie să parcurgem toate astea?> întrebă din nou Visserul Trei.

Garoff ieși din transă și răspunse, cu mai multă îngăduință decât s-ar fi impus:

— Visser Trei, ai fost de acord că folosirea informațiilor din amintirile de la momentul respectiv ar fi cea mai bună metodă de a afla adevărul.

<Da, Membru al Consiliului Garoff. Dar trebuie să trecem prin toate amănuntele sosirii pe Pământ a Visserului Unu? Am putea să ne oprim la acele

perioade care sunt relevante pentru trădarea comisă de Visser Unu.>

Garoff a râs. Nu era un râs binevoitor.

— Visser Trei, Consiliul va urmări probele pe care Visserul Unu a ales să le prezinte. S-a aplecat și gluga sa neagră-roșiatică a alunecat pe spate, descoperindu-i fața, plină de cicatricele rănilor din lupte și hidoasă, de hork-bajir. O să poți aprecia acest privilegiu atunci când... *dacă*... se va întâmpla să devii inculpat!

Vorbise destul de limpede ca să priceapă chiar și un nătâng ca Visserul Trei: se afla la judecată, în aceeași măsură ca și mine.

Acesta fusese scopul meu încă de la începutul procesului. Să devin acuzatorul, nu acuzatul.

N-am arătat nicio emoție pe fața mea omenească. Nicio reacție. Nicio bucurie.

— Poate că ar trebui să luăm o pauză, a sugerat Garoff, cu o vagă ezitare.

N-a privit spre ceilalți membri ai Consiliului, rămânând perfect indiferent. Dar aștepta să audă dacă Împăratul avea vreo obiecție.

Unul dintre cei Treisprezece era Împăratul. Dar numai cei Treisprezece știau care. Marii conducători atrag amenințări cu moartea. Un asasin andalit ar fi trebuit să-i ucidă pe toți cei Treisprezece membri ai Consiliului, pentru a-l ucide pe

Împărat. Același lucru era valabil și pentru un asasin yeerk.

— Ne vom opri pentru o oră-standard, a spus Garoff.

Legătura holografică a fost întreruptă. Membrii Consiliului au dispărut. Rămăsesem în cameră doar cu Visserul Trei și cu gărzile de serviciu, formate din hork-bajiri.

— Te bucuri de momentul tău de glorie, visserule? am zâmbit eu, cu îngâmfare.

<Crezi că mi-ai dejucat planurile, Edriss-562? Mă subestimezi. Ca întotdeauna. >

— Te înțeleg perfect, Esplin-9466. Ai brutalitatea necesară, fără să ai și subtilitatea cerută. Ești crud și emotiv. N-ai făcut niciun progres cu Pământul. Niciunul. Cu toate planurile tale grandioase, n-ai făcut niciun pas către țelul pe care ți l-ai asumat.

S-a pornit să răspundă, apoi s-a oprit. A făcut un semn către un hork-bajir și i-a dat câteva instrucțiuni.

<Știu că trupurile oamenilor suferă de foame și de sete la intervale regulate>, mi-a spus el.

Câteva momente mai târziu, hork-bajirul a apărut cu un pahar cu apă, cu o salată de lăptuci și două ouă crude. Am râs zgomotos.

— Tipic pentru tine, Visser Trei! Rămâi complet ignorant în ceea ce privește oamenii. Lăptuci și ouă crude. Da, perfect!

Am luat apa și am băut-o. Gura mea, pe jumătate paralizată din cauza rănilor, a trimis-o picătură cu picătură spre pieptul meu.

<S-ar putea să ai dreptate, Visser Unu>, a spus el. <Îmi lipsesc cunoștințele tale despre oameni. N-am fost niciodată într-o gazdă umană, deși, firește, am dobândit o metamorfozare umană. Amintirile tale au fost... extraordinare. Presupun că, în curând, voi primi cereri din partea unor membri ai Consiliului pentru un transport de gazde umane. Mai puțin periculoase și puternice decât gazdele hork-bajire, dar cu atât mai plăcute.>

L-am privit cu precauție. Urmărea ceva.

Pășea încet, înainte și înapoi, bocănind cu copitele sale grele.

<M-am întrebat adesea de ce noi... tu și cu mine... nu am devenit aliați. Ba uneori mă întreb dacă acum e prea târziu.>

Și-a fixat toți cei patru ochi pe mine. Aștepta.

— Înțeleg. Vrei ajutorul meu?

<Gândește-te ca la un parteneriat>, a spus el. <Tu și cu mine împreună? Cu Pământul și cu tot ce cuprinde el? Singura specie de Clasa Cinci cunoscută? Cinci miliarde, cu posibilitatea de a

crește la șase miliarde de potențiale gazde? Împreună am deține mai multă putere decât tot restul Imperiului.>

Am înghețat. Se gândea la ce credeam eu că se gândește? Am așteptat, silindu-l să se descopere.

S-a dat mai aproape, fața lui nesuferită de andalit, masca aia fără gură, mulțumită de sine, coborând la câțiva inchi de mine.

<De ce am mai avea nevoie de restul Imperiului? De ce am mai avea nevoie de prostovanii ăia din Consiliu? Tu și cu mine putem subjuga Pământul, pentru a crea propriul nostru Nou Imperiu yeerk!>

Era atât de surprinzător, încât aproape că am scăpat paharul din mână. Capcana rudimentară era insultătoare. Eram proastă? Eram nebună?

— Visser Trei, desigur că înregistrezi toate astea. Și desigur o faci doar vizual și auditiv. Nu și telepatic. Speri să mă păcălești, silindu-mă să spun ceva compromițător, astfel încât tu să prezinți triumfător înregistrarea Consiliului. Am clătinat capul a dezamăgire. Adevărata întrebare, visser, este dacă te vei ridica vreodată la înălțimea rangului tău.

S-a dat înapoi de parcă l-aș fi pocnit. Coada lui se ridică, începând să-și legene violent tăișul

mortal pentru a-mi trimite capul rostogol la podea.

Holograma se reactivă. Consiliul era din nou adunat. Membrii taxxoni sfârșeau, clefăind, o masă din ceva care părea încă viu.

— Continuăm Protocolul de Transfer al Memoriei, ordonă Garoff și încă o dată am plonjat în propriul meu trecut.

Înapoi la zilele magice, minunate, când capturam primii oameni.

Înapoi la zilele când întreaga galaxie era pe cale să devină a mea.

CAPITOLUL 12

PROTOCOLUL DE TRANSFER AL MEMORIILOR STOCATE

Mi-am reluat prima mea gazdă. M-am întors în corpul de hork-bajir și am urcat din nou pe orbită.

Să găsești un loc anume, numit America, nu era un lucru ușor. Gazda mea temporară nu era un om educat și avea doar noțiuni vagi. Întinderile de pământ de pe planetă au trăsături diferite: șiruri de munți, râuri, văi, lacuri, țărmuri și așa mai departe, dar nimic care să precizeze că o grămadă anume de râuri și munți reprezintă o anume națiune și nu o alta.

M-am întors la munca tracasantă de căutare în torentul copleșitor de date electronice. Am programat computerul să caute tot ce e legat de „America". Erau miliarde de referințe.

Dar treptat, pe măsură ce proviziile noastre de hrană și apă se reduceau primejdios de mult, am început să pun cap la cap câteva aspecte. America era o entitate geografică conturată la vest, est și sud-est de ocean. Hotarul de nord părea nedefinit. Hotarul de

sud-vest era trasat clar de un râu, de altfel, nesemnificativ. Oamenii vorbesc multe limbi. La origine, americanii vorbesc o limbă numită „engleză".

Așadar, am programat computerul să elimine toate informațiile care nu erau în engleză. Cu toate astea, fluxul de date era copleșitor. Am început să elimin, la întâmplare, genuri întregi de informații: doar vocile, pulsațiile ritmice, telemetrice pe care oamenii le numesc muzică.

M-am concentrat pe semnalele combinate voce-muzică-vizual, cunoscute drept televiziune.

Acum aveam o bază de plecare. Sau cel puțin așa gândeam. Dar informațiile provenite de la televiziune erau confuze. Unele păreau simple înregistrări ale evenimentelor. Altele erau colorate artificial sau secătuite de culori. Unele arătau creaturi puțin probabil să existe în natură.

Mi-aș fi dorit să fi păstrat gazda umană.

— Subvisser, provizia de apă a atins cote critice, a spus Essam. Dacă nu obținem apă, trebuie să părăsesc corpul-gazdă în câteva ore.

— Cât de curând, Essam. Mai rezistă puțin.

Am plonjat din nou în datele oferite de televiziune, cu un accent special pe tehnologia militară. Atât de confuz! Din când în când se pare că oamenii se înarmau cu simple arcuri care aruncau bețe ascuțite prin întinderea și eliberarea

unei corzi. Alteori, păreau a deține în special mici arme de mână, care produceau zgomote puternice și aruncau proiectile mici, de mare viteză. În unele ocazii, nu dețineau nicio armă, bazându-se pe lovituri rapide de pumni.

După care, spre oroarea mea, am început să-mi dau seama că arsenalul militar uman era cu mult mai mare decât m-aș fi așteptat vreodată: din unele date furnizate de televiziune reieșea că dețin explozivi pe baza fuziunii nucleare. Iar din alte date reieșea că foloseau arme cu raze de mare eficacitate și cu intensitate reglabilă, pe care le numeau „lasere".

— Nave spațiale mai iuți decât lumina? Mai iuți decât lumina prin spațiul real? Imposibil! a spus Essam, privind peste umărul meu. Și dotate cu arme cu raze?

— Cum reușesc să dobândească imagini ale navelor care se deplasează cu viteze mai iuți ca lumina? Uite acolo! Nava este anunțată să treacă la Factorul de Deformare Șase, despre care, din context, știm că este un multiplu al vitezei luminii. Și totuși, vedem nava din exterior, de parcă dispozitivul de înregistrare se mișcă și el cu aceeași viteză imposibilă.

— Nu e posibil, a spus Essam, cu o voce răgușită din cauza limbii uscate.

Băusem ultimul strop de apă cu câteva ore mai înainte.

— Nu. Călătoria cu o viteză mai mare decât cea a luminii este o imposibilitate. Nici măcar andaliții nu o pot face! Din cauza asta ne și folosim de spațiul-zero!

Eram buimăcit. Năucit. Era posibil... creaseră oamenii aceste imagini pentru a înfricoșa inamicii potențiali? Asta să fie? Era oare o cacealma complexă pentru intimidarea eventualilor cuceritori?

Apoi, am avut o intuiție fulgerătoare:

— Totul este o minciună, Essam. Nu e real. Sunt evenimente create! Simulări! Oamenii, ei... ei au inventat evenimentele!

— Dar de ce, subvisser?

— Pentru a ne intimida, Essam. Sau... sau poate din alte motive. Nimic din ce vedem aici nu poate fi luat drept autentic. În toate există elemente artificiale și trucuri!

— Cum le putem diferenția? Cum putem ști ce este real și ce nu?

— Nu putem, am admis, încă o dată frustrată. Poate că un om reușește, dar nouă ne-ar lua ani să cernem informațiile pentru a determina care sisteme de arme și capacități sunt adevărate și care simulate. Chiar și simpla problemă a structurii sociale umane este inexplicabilă. Au forme de interacțiune care desfid analiza!

— Da, sunt neobișnuiți, asta e sigur. Eu... nimic.

— Ce e, Essam? Ce ai aflat?

Dădu din cap.

— Informațiile par să indice că dețin relații simultane bazate pe apropiere și afectivitate, și totuși sunt în stare să se ucidă unul pe altul. Uneori se ucid cu încetinitorul.

— Încă o dată, nu putem afla ceea ce avem nevoie de pe orbită. Avem prea puțin timp. Trebuie să plonjăm cu îndrăzneală la fundul nu prea adânc al bazinului, Essam. E cazul să fim cutezători.

— Ultima încercare n-a prea corespuns.

— Pe atunci nu înțelegeam geografia Pământului, am spus, iritată de ceea ce sugera critica lui. Am învățat. Mi-e încă neclar, dar știu un lucru: chiar și în interiorul limitelor geografice și politice ale entității numite „America" sunt alte subdiviziuni. Orașe. Unele sunt total irelevante. Doar patru dintre ele sunt menționate frecvent în informații: New York, Washington DC, L.A. și Hollywood. Dintre toate astea, cred că, datorită mențiunilor predominante, Hollywood este cel mai important.

M-am ridicat și m-am îndepărtat de consola computerului.

— Vom obține apa de care ai nevoire, Essam. A venit timpul să facem o a doua vizită pe planeta *mea.*

CAPITOLUL 13

Am absorbit mult din limba engleză. Puteam recunoaște și interpreta forma scrisă a limbii. Și pe când coboram spre orașul strălucitor de jos, am văzut, pe culmea unui deal, literele: Hollywood!

Era ca și cum oamenii s-ar fi așteptat să fie vizitați din spațiu și plasaseră literele acolo pentru a ne îndruma.

Am aterizat într-o vale adâncă dintre dealurile care se înălțau deasupra orașului. Corpurile noastre de hork-bajiri erau foarte potrivite pentru a ne cățăra pe pereții prăpăstioși ai canionului, atât de asemănători cu cei din lumea hork-bajirilor.

Am ieșit lângă o clădire așezată pe piloni, aplecată periculos deasupra canionului. Era luminată ca ziua. Avea și un bazin cu apă, mare, de formă ovală, la fel de bine luminat.

Am rămas în umbrele de dincolo de bazin. Era de mărimea unuia pe care cineva l-ar putea găsi la bordul vreuneia dintre noile nave-bazin. La nevoie, ar fi putut oferi găzduire pentru zece mii de yeerki. Firește, era numai apă, și chiar oribil de transparentă.

— Uite-ți apa, Essam.

Am îndepărtat un rând de bețe, care s-ar fi vrut un soi de barieră de apărare primitivă. Essam a alergat spre apă, a îngenuncheat și și-a adâncit fața în undele ei.

Dintr-odată, dinspre capătul îndepărtat al bazinului, a apărut un om! Un om femelă purtând o îmbrăcăminte foarte sumară, formată din două piese.

— Oh! Vai! a strigat ea.

Mi-am ridicat lansatorul Dracon. Essam își scoase capul din apă. Credeam că va riposta la prezența acestui om neașteptat. Dar el a început să urle, prinzându-și fața în mâini.

— Aaaaahhh!

— Frățioare, voi sunteți de la studio, nu-i așa?

— Essam, care-i problema?

El se clătină, presându-și ghearele uriașe de hork-bajir pe față.

— Arde! Arde!

— Tipu' cu piscina a fost azi, aici, a spus femeia. Întotdeauna e mai mult clor după ce vine el. Hm, să-l chem pe Lonnie? Vreau să spun domnul Lowenstein! El prepară băuturile.

— Arde! Arde! striga Essam.

— Liniște, Essam! am urlat. Iar ființei-om: Tu ești o femelă.

Ea a făcut din gură o strâmbătură umană. Și-a rotit încet trupul, scoțând provocator înainte câteva porțiuni.

— Sper că sunt femeie, a spus ea.

Din clădire ieși un al doilea om. Un mascul. Mai mic decât femela. Și mai subțirel. Și parțial acoperit cu o blană fină, buclată. Ducea două recipiente mici, transparente, deschise, care păreau să conțină lichid.

— Hei! Ce faceți aici? Cum ați ajuns aici?

— I-a trimis studioul, l-a înștiințat femeia.

Masculul dădu din cap și ne privi cu atenție.

— Bună treabă, dar înfățișarea e greșită. Arată prea *extraterestri* pentru ce avem noi nevoie. Căutam ceva să semene mai mult cu *E.T.* Dulce, drăgălaș. Nu tăișuri și picioare de găină.

Essam părea să fi supraviețuit expunerii sale la clor.

— Essam, îi vom lua pe ăștia doi.

El își șterse ochii cu dosul degetelor.

— Pe care-l preferi pentru tine, subvisser?

M-am gândit. Masculul era mai trupeș și mai puternic. Dar mai era și mai încet în mișcări, mai puțin agil. Mai în vârstă, am tras eu concluzia. Probabil la câțiva pași de moarte. Femela părea mai sănătoasă.

— Voi lua femela, am spus.

Essam se mișcă iute. Prinse femela și o țintui așa cum făcuse cu ultimul soldat din deșert.

— Hei! Hei! Ce nai... hei! Voi nu sunteți de la studio! a răcnit masculul. Chem poliția! Pe urmă, o să-mi chem avocatul!

S-a întors și a fugit înapoi în clădire.

M-am apropiat de femelă și, iute, cu ușurință, căci acum aveam experiență, am preluat controlul asupra ei. Câteva minute mai târziu, Essam a preluat bărbatul.

Astfel, am devenit femeie. Iar Essam a devenit bărbat. Iar când au venit, „polițiștii" nu au găsit nimic suspect.

Cele două gazde hork-bajir ale noastre dispăruseră. Atomii lor se împrăștiaseră în atmosfera Pământului, cu ajutorul lansatoarelor noastre Dracon.

Cum ar spune oamenii, ne tăiaserăm punțile.

CAPITOLUL 14

Rămăseserăm, stingheri, în mijlocul încăperii mari, neacoperite, împodobite cu obiecte din crom, sticlă și cu piei de animale jupuite și înălbite. Pe pereți se găseau sfori împletite și înrămate, acoperite cu vopsele aplicate pentru plăcerea vederii.

Numele gazdei mele era Jenny-Lynne Cadwalader. Toți o strigau Jenny Lines. Avea douăzeci și trei de ani. I-am cercetat rapid amintirile, dar prezentau prea puțin interes.

Reacția ei la infestarea mea a fost să scâncească și să se plângă. N-a țipat, nici nu s-a mâniat. Nu m-a amenințat. Stătea supusă într-un ungher și, periodic, remarca că sunt „o mare ticăloasă".

Jenny nu avea nicio ocupație, un aspect care mi-a șocat sensibilitățile mele de yeerk. Se considera o actriță — unul din oamenii care pretind că sunt altcineva în reprezentațiile mincinoase de la TV sau în filme. Dar deși ea-și zicea actriță, nu jucase niciodată.

Încă de la începuturile preluării acestei gazde, am devenit conștientă de faptul că exista, într-adevăr, un singur lucru care o interesa. Era profund

interesată într-o schimbare anume de natură chimică.

Fiind încolăcită în jurul creierului ei și scufundându-mă bine în corpul calos — podul dintre cele două jumătăți ale creierului —, Jenny ceru să știe dacă voi fi în stare să-i procur drogul de care avea nevoie.

Firește că am ignorat-o. Nu prea ai ceva de câștigat dintr-o discuție internă cu o gazdă. Cu excepția unor cazuri rare, ai putea la fel de bine să vorbești cu tine însuți. Iar în ceea ce o privea pe Jenny Lines, aș fi putut avea o discuție mult mai interesantă cu computerul navei.

— Gazda asta este complet ignorantă, am impresia, i-am spus lui Essam, de îndată ce poliția a plecat.

<Hei! Cui îi spui tu ignorant?>

— Da, gazda mea e de acord că ea e o ignorantă, a spus Essam. Dar, pe de altă parte, gazda mea o găsește atractivă.

— Atractivă? Cum așa?

— E considerată atrăgătoare, din punct de vedere fizic. Este o apreciere subiectivă, bazată pe memoria vizuală și legată de instinctele umane de procreație.

Am cugetat. Căutând în amintiri, am descoperit locația unui dispozitiv care permitea unui om să-și

vadă fizicul prin reflecție. O oglindă în spatele unui raft cu numeroase pahare mici, desemnate să păstreze lichide.

M-am apropiat de oglindă. Am privit la corpul fizic. Nu-mi trezea nicio senzație de plăcere estetică. Și totuși, Jenny Lines era sigură că era atrăgătoare.

<Arăt mai bine decât jumătate din așa-numitele actrițe. Vreau să spun, te-ai uitat mai atent la Sarah Jessica Parker?>

— Atracție fizică. Da, asta explică un procent mare din amintirile gazdei ăsteia, am spus.

— Gazda ta are un atașament fizic pentru un compus chimic anume, a spus Essam. A mea nu. El este îngrijorat pentru ea.

— Îngrijorat? De ce?

Essam dădu din umerii săi mari, păroși.

— E vorba de o emoție, care nu se supune unei explicații logice.

— Ah!

— Ăsta este primul meu om, a spus Essam, circumspect. Dar, bazându-mă pe amintirile pe care le-am accesat, apar ca fiind foarte diferențiați. Mascul și femelă, tânăr și bătrân, mari diferențe în ceea ce privește inteligența, ocupația. De pildă, memoria gazdei mele deține sute de ocupații omenești posibile: producător, regizor,

actor, asistent, șef de echipă, ajutor de electrician, îngrijitor de piscină, șofer, asistent garderobier, furnizor de alimente, șeful studioului, bancher, vânzător de mașini, terapeut, băiatul cu bani de pe Coasta de Est... multe, multe ocupații.

— Memoria gazdei mele este deficientă în informații, m-am confesat eu. Există amintiri din tinerețea petrecută într-un loc cunoscut drept Cow Town, sau Podunk, sau Arkansas, și încă se mai referă la o mulțime de locuri ireale. Am remarcat o lipsă totală de organizare în creierul ăsta.

Eram dezamăgită. Era cea de-a doua mea gazdă, și, din nou, alesesem greșit. Mă întrebam dacă se putea ajunge la vreun rezultat cu făpturile astea neinstruite și neinformate. Aveam nevoie de o călăuză pentru oameni. Această femelă era o călăuză către niciunde. Cu o excepție... cu o excepție, atunci când am trecut peste amintirile strânse ale evenimentelor și interacțiunilor, ale discuțiilor fără scop, ale folosirii drogurilor și altor activități plictisitoare, și am privit în partea mai obscură a memoriei.

Acolo, adânc înrădăcinată în această minte superficială, printre amintiri confuze și dezorganizate și adesea lipsite de vreun înțeles clar, am găsit ceva vital.

— Au multe slăbiciuni, i-am spus lui Essam.

— Da, a căzut el de acord. Gazda asta este conștientă de multe slăbiciuni omenești și le exploatează în propriul folos. „Oamenii vor să râdă", de pildă. Vor să iasă din realitatea traiului lor și se imaginează în situații neobișnuite. Sunt „fraieri" care adoră șiragurile de dinți și picioarele lungi. Gazda mea a devenit o persoană de succes printre oameni, creând spectacole menite să stârnească râsul oamenilor.

Am auzit cuvintele lui Essam, dar le-am acordat mai puțină atenție. Eram surescitată de propriile mele descoperiri. Scormonind printre amintirile acestei mizerabile căzături umane, am început să întrevăd un plan de cucerire a Pământului.

— Nu cred că a-i face pe oameni să râdă este calea bună pentru a cuceri Pământul, am spus. Sunt alte nevoi. Le este frică acestor oameni. Sunt singuri. Sunt slabi. Atât de slabi! Gazda asta nu e cu mult mai inteligentă decât un hork-bajir!

Essam își clătină capul mare al corpului său gazdă, începând deja să adopte caracteristicile umane, așa cum trebuie să facă un bun yeerk când se află într-o gazdă.

— Aici văd unele lucruri dincolo de slăbiciune, spuse el. Acest bărbat a suferit ceea ce oamenii consideră a fi cea mai teribilă tortură și privațiune

din istoria lor. O experiență din tinerețea sa, pe care chiar și un taxxon ar considera-o cumplită.

În timp ce vorbea, își proba corpul omenesc, plimbându-se. Un pas, alt pas. Apoi a adăugat o mișcare de rotație cu brațul.

— Nu e originar din ținutul ăsta, a spus Essam. Cu toate astea, a reușit să acceadă la o poziție de putere și influență printre oameni. Bănuiesc că are slăbiciuni, fără însă a fi slab, subvisser.

Am râs cu gura lui Jenny.

— Nu, Essam, greșești. Nu reprezintă o specie puternică, dar cu vreo câteva slăbiciuni. Sunt chiar slabi, dar cu vreo câteva puteri. Lasă-mă să-ți spun, Essam: nu va trebui să-i cucerim pe oameni. Se vor cuceri ei înșiși. Vor veni la noi din propria voință și se vor face singuri sclavii noștri.

Am râs din nou, savurând țipetele plângăcioase și tâmpite ale minții stricate a gazdei mele. Jenny Lines era o revelație. Ea îmi arătase adevărul și calea!

SFÂRȘITUL PROTOCOLULUI DE TRANSFER AL MEMORIILOR STOCATE DESCĂRCAT 7123450.989.

CAPITOLUL 15

— O subestimare a oamenilor, ești de acord, Visser Unu? a întrebat Garoff. De atâția ani buni, Pământul tot nu este al nostru.

Eram încă pierdută în ceața amintirilor fericite. Încă plutind în clipele acelea îmbătătoare de la începuturi, pe când întrezăream un viitor atât de strălucitor că aproape mă orbea.

— Nu, nu este al nostru, am admis, mai mult în șoaptă. Apoi m-am silit să ies din transă. Pământul nu este al nostru din pricina incompetenței și trădării Visserului Trei. Am lăsat Pământul în stadiul de a putea fi cucerit!

<Ai părăsit Pământul înainte ca andaliții să lase o forță de luptători de gherilă antrenați și de sabotori înarmați cu tehnologia metamorfozării!> a strigat Visserul Trei.

Asta e! Sosise oare timpul să dau la iveală ceea ce știam despre așa-numiții bandiți andaliți? Ar mai fi oare timp?

<Hai, spune-i>, zise Eva în capul meu, batjocoritoare. <Lasă-l pe Visserul Trei să acapareze toată gloria, pentru a fi nimicit „banditii andaliți".>

<În curând te voi face să suferi pentru asta, Eva!>

Dacă Pământul va mai fi din nou al meu, voi termina repede cu așa-zișii andaliți. Dar dacă era să pierd procesul acesta, dacă era să fiu surghiunită sau executată, iar Visserul Trei urma să preia controlul asupra Pământului... Ei, bine, dacă asta avea să se întâmple, mai bine aș muri departe de orice sursă de raze kandrona, decât să-i dau Visserului Trei informațiile necesare pentru a-și asigura Pământul.

— Aș fi de părere că Essam a procedat mai corect decât tine în evaluarea oamenilor, mă împunse Garoff. E adevărat că mulți oameni au venit de bunăvoie la noi, dar și mai mulți nu au făcut-o. Și vedem rapoarte despre o mulțime de probleme cu gazdele-oameni. Avem rapoarte care scriu despre yeerkii care și-au pierdut mințile sub permanenta presiune internă a rezistenței gazdei umane.

M-am zbârlit la critica asta.

— La momentul acela, nu-i înțelegeam pe oameni. Avusesem doar doi oameni pe care-i infestasem: un soldat învins și o persoană josnică, sclavă a unei substanțe chimice.

<Fleacuri>, sări Visserul Trei. <Chiar tu ai admis că ți-ai dat seama că oamenii sunt diferiți ca specie. Aveai toate motivele să presupui că oamenii ar fi putut rezista la tentativa ta de a-i cuceri prin invadarea corpului. Ai lăsat deliberat la o

parte faptul acesta. *Ai ales* să-i subestimezi pe oameni. Ai ales să ignori un fapt mult mai evident: că pot fi ciomăgiți și aduși la supunere, iar cei care rezistă pot fi pur și simplu exterminați.>

— Dacă aș fi pătruns în gazda Lowenstein, aș fi văzut mai devreme ceea ce oricum am văzut curând, am spus, stăpânindu-mi cu greu nervii. Dar mai mult am avut dreptate decât m-am înșelat. Oamenii sunt plini de slăbiciuni exploatabile. Oamenii, cel puțin unii dintre ei, ar crede orice: își subjugă liber voința unui viciu bazat pe compuși chimici, unor lideri puternici, propriei lor lăcomii pentru putere... Din această perspectivă am realizat conceptul Comuniunii. Într-adevăr, câte mii de oameni n-au venit la noi voluntar? Supunându-ni-se în urma unor promisiuni goale de fericire, de sănătate sau de statut?

<Câte mii?> râse Visserul Trei în batjocură. <Nu îndeajuns de multe. *Tu* ai fost aceea care a stabilit politica cuceririi prin infiltrarea în corpuri. A venit vremea pentru un atac în forță! Un război de cucerire! Să distrugem puterea lor militară, să-i prindem pe liderii lor, să-i înghesuim în bazinele mari pe care le vom construi, să-i infestăm cu sutele de mii, cu milioanele, cu miliardele!>

Asta era, așadar! Acesta era țelul Visserului Trei: războiul total! Nu! Nu puteam fi de acord cu

așa ceva! Ar fi rezultat milioane de morți, ceea ce nu era important pentru mine, dar printre aceștia s-ar fi putut număra și doi anume! Doi oameni pe care nu puteam permite să fie uciși! M-am ridicat și mi-am agitat pumnul rănit spre Visserul Trei:

— Nebunul ăsta e pe cale să facă publică taina care ne-a îngăduit să facem progrese pe Pământ. Nu putem spera la o victorie facilă când avem de-a face cu o populație de miliarde!

<Iată! Iată-i trădarea, limpede exprimată! Ne-ar lăsa ascunși, să ne târâm și să ne strecurăm pe vecie, când ar trebui să atacăm! Inventează scuze pentru a întârzia cucerirea, așteptând timpul când andaliții, stăpânii ei, vor putea veni în ajutorul Pământului!>

— Eu *am dat* Pământul yeerkilor! Eu l-*am găsit!* N-ar mai fi existat niciun Pământ, dacă n-aș fi fost eu! Eu am creat Comuniunea și am adus zeci de mii de gazde umane în posesia noastră. Și toate astea fără a alerta autoritățile omenești. Eu am găsit calea, modul de a supune, în cele din urmă, cinci miliarde de gazde umane și toate astea cu cele mai mici pierderi pentru yeerki! Am înmânat totul Visserului Trei, și el ce-a făcut? Aceasta, membri ai Consiliului, aceasta este întrebarea pe care noi...

Am observat coada Visserului Trei biciuind aerul în apropiere. M-am ferit, strigând de furie, m-am lăsat la podea, înăbușindu-mi un țipăt de

agonie, și câteva din oasele mele prost sudate au fost din nou rupte.

Dar nu pe mine mă ataca. Doi hork-bajiri din gardă înnebuniseră subit! Unul dintre ei deschise brusc ușa de la cameră. Celălalt își scoase lansatorul Dracon și trase asupra mea.

Țiuuuuuuuuuu!

Lovitura m-a ratat doar pentru că m-am aruncat de lângă Visserul Trei.

Hork-bajirii rămași priveau fără țintă, aidoma statuilor.

— Pe ei, proștilor! am strigat.

Apoi, prin ușă, a țâșnit un fulger negru-portocaliu. Mare, mai mare decât un om, și atât de iute!

Tigrul a aterizat, abia atingând podeaua cu labele sale moi, și s-a aruncat drept spre Visserul Trei. Zbura! A lăsat să-i scape un răget care a ajuns dincolo de mine, dincolo de controlul meu asupra gazdei mele umane, rostogolindu-se adânc în subconștientul omenesc sub forma unei groaze totale!

— HRRROOOOAAAARRRR!

Un al doilea răget, mult mai aspru, îi urmă primului și un urs uriaș, care-l depășea cu mult pe un hork-bajir, s-a năpustit în cameră greoi, de parcă ar fi ezitat.

— Ce se întâmplă? a întrebat Garoff, din locul său sigur, aflat la mulți ani-lumină distanță.

<Banditii andaliți!> a strigat Visserul Trei.

Dintr-odată, am realizat: se ivise o ocazie! Așa-numiții banditi andaliți atacaseră! Ce bună ocazie să dovedesc neputința Visserului Trei, slăbiciunea sa!

Va distruge credibilitatea lui peticită. Iar eu voi fi învingătoarea!

Dacă aveam să trăiesc!

CAPITOLUL 16

Ursul grizzly își săltă capul și-i proiectă pe cei doi hork-bajiri într-un perete. I-a lovit atât de tare, încât și-au pierdut răsuflarea și sângele a început să le curgă din gură.

Cei doi banditi metamorfozați în hork-bajiri spintecau dezlănțuiți în stânga și-n dreapta.

M-am ridicat, aproape târându-mă pe podea și căutând o armă Dracon. Visserul Trei își folosise coada sa andalită, tăind brațul drept al unui fals hork-bajir.

Erau patru: doi hork-bajiri, tigrul și ursul.

Patru.

Nu, greșit. Erau cel puțin șase, nu patru. Unde erau ceilalți doi? În cele mai multe situații, din aproape toate relatările pe care le aveam despre banditi, unul dintre ei apărea de obicei sub forma unui andalit.

Existau tot soiul de teorii care explicau asta: andalitul respectiv nu deținea puterea metamorfozării, sau ceilalți andaliți aveau nevoie să păstreze pe unul dintre ei în forma adevărată, ca un fel de a „păstra steagul pe redută".

Știam, sau cel puțin bănuiam adevărul: andalitul mereu expus vederii era o capcană menită să ne îndepărteze de ideea că cel puțin unii dintre cei șase erau oameni.

Unde era andalitul sub forma andalitului?

Unde erau ceilalți doi?

Nu era timp pentru speculații. Aveam nevoie de o armă. Trebuia să dovedesc că sunt în luptă. Trebuia să-mi demonstrez ardoarea de a ucide. Orice ezitare m-ar fi condamnat în ochii Consiliului.

Ajunsă lângă un hork-bajir căzut, i-am smuls dintre degetele înțepenite lansatorul Dracon nefolosit, am țintit tigrul și am tras. Oasele mele fărâmate m-au trădat.

Cei din Consiliul celor Treisprezece strigau, spectatori avizi la o luptă pe viață și pe moarte.

— În spatele tău!

— Lovește! Lovește!

Mă așteptam ca tigrul să sară pe mine. Dar nu părea să-i pese că aveam să trag. În schimb, se pregătea să-l atace pe Visserul Trei.

Eram gata să trag din nou. Ar fi fost perfect! Aș fi salvat viața prostului!

Ursul răgea răgușit și s-a lăsat pe toate patru labele. Ezita, clipind nedumerit și privind în jur ca și cum ar fi fost pierdut.

Apoi, spre uluiala mea, tigrul se întoarse și, cu mișcări fulgerătoare, lăsă urme sângerânde pe fața ursului.

Coada Visserului Trei lovi.

Pac!

Trosc! Tăiat, capul tigrului s-a rostogolit pe podea.

<Nu, nu!> a țipat Eva.

Doi hork-bajiri au ochit ursul șovăitor și confuz și au tras.

Țiuuuuuu! Țiuuuuu!

Atomii luând foc, ursul sfârâi, fu cuprins de flăcări pentru o clipă scurtă, triumfătoare, scoase un răget groaznic și se dezintegră.

Am priceput totul, într-un moment de dezgustătoare luciditate.

Făcături! Totul era fals!

Îl subestimasem pe Visserul Trei. Acum puteam vedea prin vălul fals. Dar membrii fascinați ai Consiliului, care urmăriseră înfruntarea sângeroasă dintr-un loc sigur, nu știau nimic despre Pământ sau despre animalele de pe Pământ.

Unul dintre „inamicii" hork-bajiri sări la Visserul Trei. Visserul păși calm în lături, lovi cu tăișul cozii sale, și hork-bajirul căzu dintr-odată, incapabil să mai facă un singur pas.

Hork-bajirul privea stupid la Visserul Trei, confuz, neliniștit, cu ochi rugători, îngrozit de perspectiva că fusese trădat.

Visserul îl ucise.

Aproape că am râs. Idiotul! Voiam să strig: Chiar ai crezut că Visserul Trei își va permite să te lase în viață?!

„Trădătorul" hork-bajir rămas, văzând ce s-a-ntâmplat, s-a întors să fugă și a fost prins la jumătatea drumului spre ușă.

Ce puteam face? Să încerc să le spun celor din Consiliu că nu era unul dintre banditii andaliți? Să încerc să le spun că Visserul Trei fusese vizitat doar de un tigru înfometat și de un urs care năvăliseră în cameră? Adică un tigru adevărat și un urs adevărat, și, în niciun caz, vreun bandit andalit metamorfozat?!

Cum să dovedesc asta mai mult decât aș fi putut dovedi că presupus „metamorfozații" hork-bajiri erau simpli hork-bajiri controlați, care primiseră ordin de la Visserul Trei să simuleze un atac?!!

I-am întâlnit privirea Visserului Trei. Am dat din cap, încruntată. *Da, visser,* am gândit, *jocul ăsta l-ai câștigat!*

CAPITOLUL 17

A fost devastator. Acuzația adusă de mine referitoare la incompetența Visserului Trei se sprijinea pe neputința lui de a face față bandiților.

Acum, pierdusem argumentul ăsta. Visserul Trei era liber să proclame un viitor luminos pentru Pământ. Fără să mai întâmpine rezistență, putea să facă tot ce voia. Consiliul va fi atras către un răspuns facil.

Ajutoarele gedde scoteau deja cadavrele din încăpere, ștergând urmele de sânge.

Mai aveam o speranță. Doar una: banditii adevărați! Dacă ar fi să atace acum, Consiliul își va da seama că Visserul Trei pusese în scenă o farsă.

Era aproape păcat că nu eram o trădătoare. Dacă aș fi fost, puteam să le cer ajutorul. Așa, cunoșteam doar locația unui soldat de gherilă. Dar nu aveam nicio posibilitate să ajung la Marco. Și nu exista nicio șansă că ar fi făcut ceva să mă ajute.

Prin cea mai grozavă coincidență, devenise un inamic. Fusese prezent la distrugerea înșelătorului proiect. Se adăpostise pe un vârf de munte atunci când Visserul Trei și cu mine luptaserăm pentru

distrugerea unei colonii de hork-bajiri liberi și apoi unul cu celălalt.

<Mi-ai subestimat fiul!> spuse, mândră, gazda mea.

<O să-l ucid totuși, femelă-om!>

<Nu>, spuse gazda mea, <cred că zilele când puteai să ucizi au trecut.>

Nu puteam să găsesc niciun răspuns. Garoff începu să vorbească:

— Felicitări, Visser Trei! Se pare că ai parcurs un drum lung pentru a elimina amenințarea banditilor acolo, pe Pământ.

<Speram să atace>, a spus Visserul Trei, cu falsă modestie. <Am plantat cu bună-știință semințele acestui moment, știind că vor fi incapabili să reziste unei ținte atât de ispititoare. Sunt bucuros că ați putut fi martori la eliminarea singurei rezistențe de pe Pământ.>

— Da, da, a spus Garoff. Și sincronizarea a fost, desigur, norocoasă.

Visserul Trei nu dădu niciun răspuns.

Am simțit cum renaște în mine speranța. La urma urmei, Garoff nu era orb. Nu prea credea în coincidența asta.

Bun. Bun. De-aș fi putut ajunge la Marco, să-l conving să lanseze un atac. Dacă se arătau

adevărații bandiții, șarada — și viața — Visserului Trei se vor fi terminat.

— Să ne întoarcem la problema de mai înainte, a spus Garoff. Visser Unu, îți vei continua prezentarea. Am înțeles că avem o ruptură în Protocoalele de Transfer al Memoriilor!?

— Da, eu...

<O întrerupere foarte ciudată>, s-a interpus Visserul Trei. <Mai mult de un an, în timpul căruia inculpata nu a făcut nicio copie după înregistrarea amintirilor și n-a contactat nici măcar o dată Înaltul Comandament Yeerk. Paisprezece luni pământești, vreme în care a intrat în legătură cu andalitii și și-a clocit conspirația!>

— Ai vreo dovadă în sensul acesta, Visser Trei? a întrebat, liniștit, Garoff.

<Da. Am mărturia cuiva care i-a fost foarte apropiat Visserului Unu în acel timp hotărâtor.>

— Un martor? Pe cine?

<Essam-Doi-Nouă-Trei.>

Am încercat să nu arăt nicio emoție.

— Desigur că Visserul știe că *acel* Essam e mort.

Visserul Trei își feri privirea de hologramă. Schiță zâmbetul nervos al unui andalit, zâmbet care putea fi făcut doar din ochi.

<Nu, Visser Unu! Essam-293 nu e mort. Cel puțin, nu pe de-a-ntregul. Gărzi! Aduceți martorul!>

Ușa s-a deschis. A intrat un mascul om. Era cam pe la vârsta de mijloc. Părul lui negru era lung și încâlcit. Barba mare, de un gri ca oțelul, era unsuroasă și cleioasă. Ochii aveau o privire sălbatică. Hainele îl trădau ca pe un om al străzii.

Nimic din toate astea nu însemna ceva pentru membrii Consiliului. Nu aveau experiența oamenilor. Nu înțelegeau că acest gen de om putea fi găsit pe străzile oricărui oraș mai mare, bând alcool și vorbind în stânga și-n dreapta despre conspirații imaginare.

Am rânjit neîncrezător.

— Visserul Trei glumește, poate. Ăsta e ceea ce oamenii numesc un „boschetar nebun". Un om josnic, un țăcănit, un împătimit al alcoolului. Dacă ăsta e Essam, să-l lăsăm pe Essam să se retragă din corpul-gazdă și să-l vedem.

<Nu, ai dreptate, desigur, Visser Unu. Yeerkul Essam este mort. Am făcut și eu o glumiță. Dar o parte din el trăiește încă. Da, omul ăsta este chiar nebun. Dar întrebarea este: *de ce* este sonat? De unde vine nebunia lui?>

Garoff a ezitat, simțind un truc.

— Sper că nu risipești timpul Consiliului, Visser Trei. Dă-i drumul. Dar fii atent!

Nebunul îl privea fix pe Visserul Trei, legănându-se pe călcâie, holbându-se, mijind ochii de

parcă Visserul Trei ar fi fost departe sau învăluit în ceață. Apoi, omul privi rugător către mine.

— Este un andalit. Îl vezi, nu-i așa?

Am refuzat să răspund.

— Îl vedeți cu toții, nu-i așa?

După care observă gărzile de hork-bajiri care rămăseseră impasibile în fundul încăperii. Cei răniți fuseseră înlocuiți de alții sănătoși.

— Hork-bajiri! a spus omul.

A arătat încolo și încoace, cu ochii măriți și plini de lacrimi.

— Adevărați! Sunt adevărați! Sunt. Vedeți? Vedeți?

<Omule, care-ți este numele?> a întrebat Visserul Trei.

— Priviți! Sunt reali, toți sunt reali. Doamnă, priviți!

<Te-am întrebat cum te numești. Răspunde-mi și vei primi o sticlă plină.>

Omul și-a lins buzele. Ochii lui m-au părăsit și s-au îndreptat spre Visserul Trei, spre hologramа Consiliului, spre gărzile de hork-bajiri.

— O sticlă. Bine. Bine. Prietenii-mi zic Spacey! Toți.

<Bun. Spacey. Acum îți voi pune câteva întrebări. Iar tu îmi vei răspunde. Dacă răspunzi la

toate întrebările, îți voi da o sticlă. Dacă încerci să minți, te voi ucide. Clar?>

Spacey dădu din cap, mai mult zăpăcit decât temător. Ochii lui se îndreptară spre mine, cerându-mi în tăcere să privesc la ce privea și el, să iau notă de prezența celor pe care-i considera extratereștri.

<Numele de Essam înseamnă ceva pentru tine?>

— Da. Essam-Doi-Nouă-Trei, din bazinul Sulp Niar.

Câțiva dintre membrii Consiliului murmurară. Creierul meu lucra la viteză maximă. Ce se petrecea? Care era jocul Visserului Trei? Cine era omul acesta slinos?

<Și cine... *ce* era Essam-293?>

Spacey păru nesigur. Fără îndoială, se aștepta la râsetele și batjocura cu care fusese tratat în anii lui de nebunie.

— Este un yeerk. Ei vin din... ei, bine, știți voi de unde vin.

<Și este adevărat că Essam a făcut din tine gazda lui? Că a preluat controlul creierului tău?>

Spacey a confirmat din cap.

— În urechea mea, în creierul meu. Nu mai puteam să fac nimic din ce voiam. Nimic. Nici să-mi mișc mâinile. Nici să mă uit încotro voiam.

<Cu toate astea, tu și Essam ați devenit... care e cuvântul? Ați devenit prieteni?>

El a confirmat din nou.

— Cât de mult poate fi prieten un om cu un yeerk. Vorbeam. El și cu mine. Am fost împreună o perioadă lungă de timp.

Visserul Trei dădu din cap.

<De fapt, ai fost gazda lui timp de un an, nu-i așa?>

Am simțit un ciudat fior de teamă. Dar, nu... nu...

<Și în vreme ce erai gazda lui, ai cunoscut un alt yeerk care purta numele Edriss-Cinci-Șase-Doi și care avea rang de Subvisser 409?>

Fața lui Spacey schiță un surâs care dezvălui un șir de dinți stricați și rupți.

— Vrei să spui Allison. Allison Kim.

Inima-mi se opri din pulsat. Sângele îmi îngheță în vinele omenești. Dintr-odată, am privit dincolo de părul încâlcit, de barba slinoasă, de ochii smintiți. Am privit dincolo de ani.

— Oh, da, mi-o amintesc, a spus omul. Pricepi, era soția lui Essam. Tipu' era în tandrețuri cu ea.

Visserul Trei își coborî vocea telepatică până la o șoaptă insinuantă.

<Și ea, această Allison Kim, această Edriss-Cinci-Șase-Doi, Subvisser 409, era și ea îndrăgostită de el?>

— Da, da, Essam era sigur de asta. Oricum, în bună măsură. Pricepi, dacă n-ar fi fost sigur, n-ar fi continuat cu...

<Cu ce?>

— Cu copiii. Copiii lor. Pricepi, ei au avut copii. Gemeni. O fetiță și un băiețel.

CAPITOLUL 18

Tăcere.

Tăcere de moarte.

Trebuia să neg. Să pretind că totul nu era decât o minciună. Să pretind că Visserul Trei îi înmânase probabil acestei creaturi un scenariu plin de născociri.

Dar era asta o dovadă? Iată întrebarea. Era asta o dovadă? Pedeapsa pentru mințirea Consiliului era îngrozitoare.

Juca Visserul Trei la cacealma? Voia să mai pluseze?

— E adevărat? întrebă, liniștit, Garoff.

Eva, gazda mea, a irupt violent, oripilată de noutățile aflate.

<Ai procreat copii umani pentru a fi înrobiți de yeerki? Dacă există iad, o să ajungi curând acolo!>

Asaltată de emoțiile gazdei mele, ca să nu mai pomenesc și de ale mele, mi-am păstrat fața, pe cât am putut, lipsită de expresie.

— Da, membru al Consiliului Garoff. E adevărat că am luat o femelă-om, numită Allison Kim,

drept gazdă. Essam și-a luat o gazdă numită Hildy Gervais.

<Vei muri, Edriss. Te voi privi cum mori, și voi râde, și voi mulțumi Domnului pentru durere!>

— Ăsta e numele *meu*, a spus Spacey. Hildy Gervais.

— Și chiar ți-ai determinat corpul-gazdă să se reproducă? a întrebat, neîncrezător Garoff.

— Da.

Fața lui Gąroff era ascunsă de gluga specifică membrilor Consiliului. Dar i-am putut remarca încordarea membrelor ca expresie a reacției sale. Întregul Consiliu a părut a se trage înapoi.

<Ceea ce n-am înțeles niciodată a fost motivul>, a sâsâit Visserul Trei. <Nu prea avea sens ca eroica Visser Unu, care ne-a arătat Pământul, care ne-a condus la prima specie de Clasa Cinci descoperită vreodată, să își trădeze semenii pentru a deveni o unealtă a andaliților.>

— Niciodată! am strigat. N-am fost niciodată altceva decât un dușman al rasei andaliților!

<Adevărul nu te va elibera, dragă yeerk. Ei nu te vor crede niciodată. Niciodată!>

<Taci! Taci!>

— Va trebui să explici asta, a spus Garoff.

— Voi fi fericită să explic, am încercat eu să mă arăt încrezătoare.

Dar eram zdruncinată. Mă aflam îndeajuns de aproape de camera de tortură a Visserului Trei pentru a fi în stare să-mi aud propriile țipete. Și, deodată, Eva prinse să-și râdă și să-și bată joc de mine, tulburându-mi concentrarea.

Cum să le explic? Cum să explic că, pentru mai mult de un an, lăsasem deoparte loialitatea față de poporul meu? Cum să explic că, da, pentru un an, am fost trădătoare?

— Îmi voi rezuma relatarea, am spus, tremurând.

<Ăsta ar fi un lucru bun.>

— Essam și cu mine am făcut gazde din Lowenstein și Jenny Lines. Erau folositori. Folositori în a învăța mai multe lucruri despre oameni. Lowenstein era producător de televiziune. Jenny Lines era o cunoștință întâmplătoare. Amândoi devenind gazde, firește că păstram între ei o legătură apropiată. Jenny Lines mi-a arătat aspectele înjositoare ale societății umane. Traficanții de droguri, micii infractori, creaturi slabe și inutile aidoma ei. Dar eram sătulă de astea. Aveam nevoie să-i înțeleg pe oameni. Să fiu în stare să le evaluez slăbiciunile pe o scară mai mare. Trebuia să aflu cu certitudine dacă oamenii erau o specie de Clasa Cinci sau de Clasa Patru. Dacă puteam să-i cucerim.

Toate astea păreau înțelepte. Logice. Raționale.

Am încercat să-mi stăpânesc bătăile inimii mele omenești. Să mă fac că nu observ faptul că Visserul Trei mă luase pe de-a-ntregul prin surprindere.

Și ce altceva ar mai fi putut ști el? Câți alți martori ar fi putut chema pentru a mă acuza?

Exista o singură scăpare acum — Marco! Corpul-gazdă al fiului meu. Marco, băiețelul blând și dulce, care, în mod evident, a evoluat. Dar nu mi se va permite niciodată să comunic cu el. Nicio șansă. Nicio șansă, decât dacă, în vreun fel, aveau să atace ei înșiși.

<Trist, nu-i așa? Ai nevoie de fiul meu ca să te salveze.>

Nu mai aveam puterea să o fac să tacă. Să mă cert. Să amenințe. Eram speriată. Eram prinsă la colț. Eram doar la un cuvânt greșit distanță de o moarte lungă, înceată, agonizantă.

Dar încă nu eram moartă. Nu încă. Am zâmbit Visserului Trei. Fără niciun motiv. Doar ca să-l fac să se-ntrebe de ce. Apoi, mi-am lăsat memoria să înoate înapoi spre trecutul atât de îndepărtat.

— S-a întâmplat să o întâlnesc pe Allison Kim la o petrecere dată de un studio. Era consilier tehnic la un serial de televiziune produs de Lowenstein. Un serial care trata, îndeajuns de corespunzător, un viitor al omenirii în care Pământul era invadat de extratereștri.

Allison Kim era diferită de Jenny Lines. Nu era dependentă de droguri. Nu era proastă. Era un om de știință. Oh, știu, ideea oamenilor despre știință e derizorie, dar ea păstra o anume disciplină a minții și imaginația... Am ezitat. Am reformulat ceea ce aveam de gând să spun: Era mult mai asemănătoare cu omul Lowenstein decât cu Jenny Lines sau cu soldatul ghinionist.

Am dus-o la bazinul de înot sau, cum îi spun ei, piscină. Era o ocazie perfectă. Aflată sub controlul meu, Jenny Lines era puternică, fizic. Dar se afla și sub influența unei mari doze de substanțe chimice și...

Garoff m-a întrerupt.

— I-ai permis în continuare corpul tău gazdă omenesc să fie dependent de substanțe chimice?

— Firește. Făcea din ea gazda perfectă din mai multe puncte de vedere. Nici cea mai mică rezistență. La un moment dat, m-am gândit că dependența ar putea reprezenta un punct de plecare ideal pentru invazia noastră: oamenii aceștia sunt slabi și susceptibili prin natura lor. Ușor de cucerit. Din păcate, erau totodată și niște oameni lipsiți de influență sau pricepere. Nu ne puteau oferi accesul la rangurile puterii.

— Continuă, a spus Garoff.

— Mediul acvatic al piscinei era perfect. În această parte a Pământului, bazinele de înot sunt foarte obișnuite și reprezintă un punct central al petrecerilor date în aer liber.

Mi-am închis ochii, savurând momentul. Amintindu-mi vremurile când nu eram o prizonieră acuzată.

Allison Kim se afla, întâmplător, în bazin, ca și alți vreo doi oameni. Dar Allison era la capătul cu apă adâncă al bazinului. Ceilalți doi stăteau pe treptele de la intrare.

Am plonjat în bazin. Luasem hotărârea aproape impulsiv.

Nu știam dacă avea să mi se ofere și mai târziu o asemenea ocazie. Lovește acum, mi-am spus.

Era noapte. Stelele licăreau deasupra, iar luminile Los Angelesului formau un covor strălucitor la picioarele noastre. Bazinul era luminat, dar apa deforma contururile oamenilor. Lucrurile care sunt solide apar răsucite și contorsionate.

Am plonjat, ieșind la suprafață chiar în spatele lui Allison Kim. Am apucat-o de mijloc și am tras-o sub apă.

Oricine ne-ar fi văzut, și se aflau foarte mulți oameni în jurul bazinului, ar fi crezut că e un joc oarecare.

Și Allison a crezut asta. Apoi și-a dat seama că nu-i mai dădeam drumul la suprafață. Am lovit-o puternic în stomac, făcând aerul să-i iasă din plămâni. Am lovit-o în cap, ameținд-o.

I-am ținut capul aproape și, dând din picioare, m-am lăsat la fundul bazinului. Ea se lupta, dar Jenny Lines era mai puternică și mai tânără, în plus, o experimentată înotătoare.

Am lipit urechea mea de a ei și am pătruns în ea. Era bazinul lui Lowenstein, așa că trecuse ceva timp de când ne dispensasem de clorul care ar fi ars stratul protector subțire al corpului meu.

Am pătruns în ea într-un loc unde soarele încălzise apa. Am intrat în urechea ei. M-am târât cu pricepere pe canalul auditiv. Pe lângă oase și prin membrane, până i-am atins mintea.

Tot ce mai aveam nevoie era contactul cu funcțiile ei motrice. Le-am găsit îndeajuns de repede. Am preluat controlul brațelor și picioarelor. Am înghețat-o, am paralizat-o.

Apoi, am început să mă detașez de Jenny Lines. M-am retras din creierul acela gol, păstrând doar o singură legătură până la sfârșit. Întinsă acum între doi oameni, pe jumătate legată de Allison și pe jumătate de Jenny, i-am dat lui Jenny Lines o ultimă instrucțiune.

Am făcut-o pe Jenny să respire.

După care am rupt orice legătură, pentru totdeauna. Allison Kim, noul meu eu, a așteptat până a fost prea târziu, apoi a jucat o mică scenă, aducând-o pe Jenny Lines la suprafață.

Am dat curs metodologiei primitive umane de resuscitare a unei persoane căreia i s-a întâmplat să respire apă. Dar am dat greș, așa cum, de altfel, și trebuia.

CAPITOLUL 19

Eram impresionată de noua gazdă. Ce revelație! Să trăiești în mintea lui Jenny era ca și cum ai fi trăit pe o navă-bazin, fără niciuna din atracțiile sau senzațiile unui adevărat bazin yeerk.

Allison s-a luptat cu mine. Și ce luptă eroică a dus! Obișnuiam să mă joc cu ea, să-mi retrag o mică parte din control, doar pentru a vedea cât timp îi lua să depisteze slăbiciunea și să încerce să o exploateze.

Odată am cedat controlul unui singur ochi. Doar al ochiului stâng, nimic mai mult. Allison a descoperit că putea schimba direcția acelui singur ochi. Și aici a intervenit geniul ei: și-a ascuns posibilitatea asta, dându-și seama într-o milisecundă că, folosind-o, ar fi însemnat să mi-o aducă și mie la cunoștință.

A așteptat. A așteptat. Știa că putea face un singur lucru cu ochiul acela: să-l închidă și astfel să-mi elimine percepția în adâncime. A așteptat o săptămână, până când mă aflam la volanul unei mașini pe un drum aglomerat, mergând cu viteză

mare. Conduceam în spatele unui camion cu luminile defecte.

Apoi, la momentul oportun, ea și-a închis ochiul! Dintr-odată, n-am mai putut fi sigură de distanța dintre mine și camionul care frâna înaintea mea. Nu-mi dădeam seama dacă se oprea sau își menținea viteza.

Într-o fracțiune de secundă, am evitat o ciocnire fatală! Încercase să se sinucidă și să mă ucidă și pe mine. Mai bine moartă decât controlată.

Fusesem luată prin surprindere. Nu știam că oamenii ar face așa ceva. Mai degrabă să moară decât să accepte înfrângerea. Oh, știam că *spuseseră* că ar face-o, dar nu și că ar acționa cu adevărat.

A fost o revelație deprimantă. Întotdeauna victoria implică și o anume parte de eșec. Partea mai slabă trebuie să realizeze că este în inferioritate și să fie pregătită să se supună. O specie care nu se supune este nefolositoare. Nu exista niciun profit în a ucide pur și simplu oameni. Aveam nevoie de ei vii. La urma urmei, nu suntem prădători.

Din fericire, doar câțiva oameni sunt asemenea lui Allison Kim.

<După cum vedeți, ea nici măcar nu încearcă să-și ascundă simpatiile!> mi-a întrerupt amintirile

vocea neplăcută a Visserului Trei. <Își admiră gazda umană!>

— Da, am admis eu, readusă în prezent. În prezentul lipsit de orice speranță. Vezi tu, Visser Trei, intenționam să-i cuceresc pe oameni și să fac din ei sclavii noștri. Era un obiectiv măreț. Merita să-ți pierzi timpul încercând să înțelegi, să evaluezi. Nu aveam nicio îndoială că i-am fi putut măcelări pe oameni, întrebarea era: îi puteam face să fie ai noștri?

<Oamenii dețin drept arme simple proiectile dotate cu exploziv, mergând de la exploziv chimic la fuziune nucleară>, cită, doct, Visserul Trei. <Nu posedă arme energetice pe bază de raze, viruși cuantici, tehnologia scutului de senzori, călătoriile în spațiul-zero... cea mai rapidă aeronavă zboară la viteze măsurate în multipli ai vitezei sunetului. Așa-numitele lor nave spațiale sunt lipsite de arme.>

— Sunt mai mulți de cinci miliarde, visser, i-am replicat. Și-ți poți bate joc de proiectilele lor, dar un glonț de 9 mm poate ucide foarte bine un hork-bajir gazdă. Ce să mai spun despre taxxoni și geddi?! Un taxxon poate fi ucis cu un deschizător de conserve.

<Priviți-i teama! Priviți-i lașitatea!> croncăni Visserul Trei.

— Intenționam să înving, visser, nu să scot urlete de luptă și să țin discursuri sforăitoare. La

începuturile misiunii mele pe Pământ, am fi putut, cu puțin noroc, să fim în stare să strângem și să trimitem pe Pământ o forță de cincizeci de mii de hork-bajiri și de douăzeci de mii de taxxoni. Cinci miliarde de oameni, fiecare trăgând un singur glonț, ar fi putut rata aproape sută la sută, și tot ne-ar fi nimicit!

<I-am fi putut înfricoșa, pentru a-i sili să se predea!> a răcnit Visserul Trei.

— Ignorant stupid! Oamenii au luptat în mii de războaie! Mii! Noi, ca rasă, dacă am disputat câteva. Ei se aruncă în fața gloanțelor, Visser Trei, fără contenire! Știai asta? Atacă în ciuda oricărei evidențe contrare! Apără ce nu poate fi apărat. Copleșiți numeric, fără arme, înconjurați, lipsiți de speranță, ei tot vor lupta, vor lupta, vor lupta până la ultimul om. Un lucru pe care l-ai fi știut, dacă încetai să te manifești ca un nebun pentru a învăța câte ceva.

Am dat drumul unui râs batjocoritor.

— Este ciudat, Visser Trei, că tu, dintre toți yeerkii, tu, care te-ai impus prin studiul andaliților atunci când nimeni altul nu a făcut-o, tocmai tu ai sfârșit-o așa de stupid, când a venit vorba să ai de-a face cu oameni!

Visserul Trei clipi din ochii săi mari de andalit. Știa că bifasem un punct în defavoarea lui. N-avea

niciun răspuns. Am căutat să capăt un avantaj și mai mare.

— Vezi tu, Visser Trei, un om silit să lupte poate fi curajos până la nebunie. Dar au și slăbiciuni. Îndeajuns de multe. Îndeajuns pentru a deveni totuși ai noștri, dacă avem răbdare.

Am simțit ochii lui Garoff fixându-mă. Urmărindu-mă. Cumpănind. El și restul Consiliului.

Să fi fost chiar Garoff Împăratul? Să fi fost singurul judecător care conta aici? Sau era doar purtătorul de cuvânt al adevăratei puteri?

— Să acceptăm că oamenii sunt complecși, a spus Garoff. Că nu sunt chiar la îndemână. La îndemână este hotărârea ta de a trăi ca un om și de a evita orice legătură cu noi timp de doi ani.

— E unul și același lucru, Garoff, am spus. Era îndeajuns de ușor să-ți dai seama de modul în care poți controla un om slab ca Jenny Lines. Aveam nevoie să aflu cum puteai învinge un om puternic. Allison Kim era puternică.

<A avut copiii umani! A recunoscut chiar ea!>

— Trebuia să-mi înțeleg prada, iar familia stă în centrul concepției lor despre lume.

<O minciună>, a spus, acru, Visserul Trei. <Cer o vizualizare a memoriei vii. E evident că Visser Unu nu este demnă de încredere. E evident că a

ascuns probele. Voi intra în memoria ei și voi scoate adevărul!>

Voiam să țip. Mâna mea strânse un lansator Dracon inexistent. Ar fi fost ultima încălcare a regulilor. Nu mi-ar fi făcut mai rău decât... decât...

<Decât mine?> râse batjocoritor gazda mea. <Da, vei simți și tu cum e să-ți controleze altul amintirile, scotocind prin secretele tale. Vei vedea cum e să ai un yeerk scârbos în...>

<Fraiero! Nu-ți dai seama că Visserul Trei va afla adevărul despre fiul tău?>

Asta a redus-o la tăcere. Dar nu ea era problema mea.

Garoff a dat din cap, plutind în spațiul său nongravitațional.

— Visser Unu, va trebui să fii de acord cu o intervenție în memoria vie.

— Ca acest bufon trădător și incompetent să-mi scormonească prin minte? Niciodată! Membri ai Consiliului, eu...

Garoff a ridicat o mână, făcându-mă să tac.

— În schimbul acordului tău, noi, Consiliul, îți vom oferi imunitate pentru toate delictele secundare. Vrem doar să aflăm adevărul în chestiunea acuzației principale, Edriss, aceea că tu ai întârziat invazia Pământului prin incompetență sau din pricină că ai simpatizat cu populația-gazdă. Nu ne

interesează alte încălcări minore ale legii. Iar intervenția se va reduce strict la timpul despre care vorbim.

— Îmi propuneți să am încredere în *el*? am arătat eu spre Visserul Trei.

— Nu, nu asta. Voi conduce eu proba memoriei, a spus Garoff. Dacă ești de acord, Visser Unu.

Asta era! Eram prinsă în cursă. Dacă refuzam, eram vinovată. Dar o intervenție în memoria vie? Însemna că nu pot ascunde nimic. Nimic despre acel an. Garoff urma să fie în capul meu.

Moartea acum. Sau moartea mai târziu.

Nicio alternativă.

Tehnicienii introduseră sonde prin craniul gazdei mele. Am simțit slaba electricitate atunci când mi-au găsit corpul întins, subțire ca o membrană, înfășurat în jurul creierului Evei.

Am simțit o singură minte, o singură conștiință atingând-o pe a mea. Garoff!

Nu a preluat controlul brusc. S-a insinuat. Mai întâi doar vocea lui. Punea întrebări politicoase. Dar amândoi știam că întreaga putere îi aparține.

— Spune-mi... a zis el.

— Da, am răspuns.

<Hei, ce e sunetul ăsta?> a râs Eva. <Oh, știu! Sunt fălcile cursei de vulpi care se închid!>

CAPITOLUL 20

PROTOCOLUL DE TRANSFER AL MEMORIEI VII

— Nu, femeie, nu fi proastă. Teoria supersimetriei particulelor subatomice este mai exactă decât crezi. Pur și simplu n-ai observat următorul pas.

Am vorbit cu gazda mea cu voce tare. Am avut-o timp de șase săptămâni în postura asta. Conduceam mașina ei. Eram prinsă în trafic. Dezorganizarea și haosul tipice omului. Mă îndreptam spre o conferință științifică într-un oraș numit San Francisco. Subiectul era teoria supersimetriei particulelor subatomice, un precursor simplificat a ceea ce chiar și noi, yeerkii, numeam Teoria Armonică Andalită.

— Nu este un sfârșit, ci un început, am spus.

Allison Kim îmi tot cerea o explicație. Era prinsă în capcană, fără ajutor, dar tot era avidă de cunoaștere. Era ceva ce aveam în comun. Voia să înțeleagă. Și dacă asta implica faptul de a-mi face pe plac, era gata să procedeze în acest fel.

Am vorbit mult timp. Despre fizică. Istorie. Despre biologie. Era fascinată de biologia yeerkilor. Eu eram fascinată de istoria umană. Toate amintirile ei se aflau la comanda mea, să le deschid sau să le opresc, după cum alegeam. Nu era necesar, deci, să conversez cu ea. Dar am găsit plăcut lucrul ăsta. Da, era plăcut.

Essam îl găsise pe omul Hildy Gervais și se infiltrase în el. Era plecat adesea, trăind ca un om adevărat. Căpătase o experiență formidabilă. Înăuntru. Și aveam impresia că-i plăcea să controleze un om.

Eram singură, cea mai mare parte din timp. Singură printre oameni. Departe, departe de oricare semen yeerk, în afara lui Essam. Știam că deja era pregătită o sentință cu moartea pentru mine. Știam că singura mea speranță de supraviețuire era să-i aduc pe oameni, ca pe un cadou împachetat, conducerii Imperiului.

Și totuși, acum, când ar fi trebuit să mă simt plină de energie și de pasiune și bine motivată, mă simțeam pierdută, ratată, în voia vântului. Leneșă. Nemotivată.

<Din cauza Los Angelesului>, a spus Allison. <Are efectul ăsta asupra tuturor. Prea mult soare, prea mult trai ușor.>

— Prostii, am spus. Plăcerile voastre omenești nu înseamnă nimic pentru mine.

<Și tu n-ai nicio plăcere a ta proprie, nu-i așa? Voi yeerkii doar munciți, fără să vă distrați.>

— Când vom cuceri Pământul, veți învăța să trăiți și fără distracții.

<Niciodată nu veți cuceri Pământul.>

Era atât de fermă. Atât de încrezătoare.

— Nu? Și de ce nu?

<Crezi că ne cunoști. Nu știi nimic. Ai privit lumea prin ochii unui soldat învins și ai unei prostuțe dependente de droguri. Nu știi nimic. Vă vom învinge, Edriss.>

Desigur, era coșmarul meu. Teama că îmi scăpa ceva. Că îmi scăpase ceva din vedere. Oamenii erau atât de diferiți unii de alții. Întâlnisem puține mostre.

Firește, Allison știa câte ceva despre asta. Gândea că mă putea manipula. Gândea că devenise tare deșteaptă.

Da, ea...

Dintr-odată, lângă mine apăru Garoff! Uniforma specifică unui membru al Consiliului dispăruse. Era un hork-bajir, șezând liniștit pe locul pasagerului dintr-o Toyota Camry.

— Ești chiar atât de sigură că ea nu a reușit? m-a întrebat el.

Era absurd! Nebunesc! În mintea mea, eram acolo, în trecut, cu mulți ani în urmă. Iar aici se afla un hork-bajir, un membru al Consiliului!

Mintea mea era buimacă, învârtejită. Prea multe voci în capul meu.

— Nu, nu! Nu m-a păcălit niciodată!

— Să mai avansăm o lună! a ordonat el, iar mintea mea a depășit pur și simplu săptămânile și luna.

Apoi, el a plecat. S-a evaporat.

<Mai bine te-ai concentra, Edriss>, mă luă în râs gazda mea. <Nu mai poți face o altă greșeală. Visserul Trei încălzește deja camera de tortură pentru tine.>

Eva! Îmi vedea și ea amintirile. Introducerea sondelor le deschisese și pentru ea. Garoff, Eva, amândoi înăuntrul capului meu! Ieșiți afară! Lăsați-mă în pace!

<Ce s-a-ntâmplat, Edriss? Nu guști ironia?>

Să ignor gazda! Era în prezent. Nu aici, nu acum în trecut. Nu avea nimic de-a face cu mine, îl aștepta pe Essam să se întoarcă acasă. Îl aștepta pe Hildy Gervais. Unde era? Întotdeauna întârzia.

M-am îndreptat spre balcon și am privit în largul mării. Malibu. Allison Kim nu și-ar fi permis niciodată o casă aici, bineînțeles, dar Essam și cu

mine îi goliserăm lui Lowenstein conturile din bancă, înainte de a-l dezintegra.

Și de ce să nu trăiască bine? Chestia asta făcea parte din pariul meu cu Allison.

— Un pariu? a întrebat Garoff, apărând în mijlocul încăperii.

— Da, un pariu, am spus. Ea... gazda mea umană, ea m-a provocat. Mi-a provocat cunoașterea oamenilor. Dacă voiam să-i cuceresc pe oameni, trebuia să intru în ei, să-i cunosc, nu doar pe cei câțiva în care mă putusem infiltra.

Garoff își clătină capul a neîncredere.

— Ai încheiat un târg cu o gazdă?

— Nu un târg! O foloseam. O foloseam pentru...

— Chiar acum, în această amintire, ești neliniștită în privința lui Essam. Vrei să se întoarcă acasă de la muncă. De ce?

— De ce?... Mi-e dor de el.

— Mai mult decât atât. O văd limpede în amintirea ta, deși nu ai admis-o niciodată. Gazda ta o găsește atrăgătoare pe gazda lui Essam.

— Nu e relevant. Oamenii sunt predispuși la tot felul de emoții ridicole.

— Înainte cu încă o lună! a ordonat Garoff.

— Ah! am strigat.

Mingea de volei se îndrepta spre mine într-o curbă rapidă și abruptă. Am alergat, înfigându-mi

picioarele în nisip și întinzându-mi brațele pentru a lovi și a trimite mingea înapoi.

— Hai, Allison! a strigat Hildy Gervais.

Totul se petrecea în capul meu ca și cum aș fi fost acolo, pe plaja aceea, simțind soarele pe carnea mea umană, simțind încântarea, adrenalina!

Și în chiar același moment l-am văzut pe Garoff, invizibil pentru toți ceilalți în afara mea, lipsit de substanță și totuși real, stând alături de cei trei jucători din echipa adversă. Priveau prin el, alergau prin el.

Știam ce avea să urmeze. Știam și nu puteam să împiedic să se petreacă din nou.

Mingea zbură! Un bărbat din cealaltă echipă o retrimise înapoi. Hildy fugi după ea. Am fugit și eu. Am alunecat. Am căzut în nisip. Hildy a căzut peste mine.

Față-n față! Tăcere subită. Lumea din afară se mișca, deodată, cu încetinitorul.

Am privit în ochii lui. Știam că ochii aceia erau direcționați de Essam. Dar mai știam și că Allison privea la Hildy.

Yeerk privind la yeerk. Om privind la om. Niciunul nu mai respira. Nicio inimă nu mai bătea.

Treptat, ciudat de șovăielnic, el se ridică.

M-am ridicat și eu, îndepărtându-mi nisipul de pe fund și de pe picioare.

Garoff mă fixa cu un rânjet.

— Ai experimentat emoții umane care nu au provenit de la gazdă. Erai chiar tu, Edriss, cea care simțea un soi de simpatie exagerată pentru Hildy și pentru Essam dinăuntrul lui.

<Nu se poate>, a șoptit Eva. <Te-ai îndrăgostit de el! Tu?>

— Nu, membru al Consiliului, eu doar simulam că aș fi om... simulam simpatia exagerată omenească... doar ca pe o cale de a... de a înțelege, membru al Consiliului Garoff. Eu niciodată...

— Înainte cu încă o lună! s-a răstit el.

Cină. Lumânări. Homar.

Eram afară, pe veranda restaurantului. La picioarele noastre, plaja plină de umbre. Dincolo de ea, ofta oceanul întunecat. Stelele abia începeau să clipească vederii.

Lui Allison Kim îi plăceau homarii. Lui Hildy Gervais îi plăceau crabii. Aveam din amândouă sorturile. Ne îndemnam unul pe altul cu bucăți întinse peste masă. Fără niciun gând. Dar fără să gândim diferit.

De pe degetele lui, ținând o bucată albă de crab, picura untul topit. M-am întins pentru a o lua cu degetele mele, dar mi-a alunecat.

El luă o altă bucată și o puse direct în gura mea deschisă.

— Te-a cucerit, Visser Unu, a spus Garoff, cu dispreț.

— Nu! Nu! Totul era parte a cunoașterii, a încercării de a-i înțelege pe oameni! Trebuia să-i cunosc pentru a-i înrobi!

— Mai departe! Șase luni!

— Nu, Garoff, nu e nimic...

— Îți văd amintirile la fel de limpede cum le vezi și tu, Visser Unu. Îți văd amintirile ca și cum tu ai fi corpul meu gazdă. Știu ce se găsește peste șase luni de acum încolo.

— Nu, am șoptit, neajutorată.

— Nu știu dacă va fi o veste bună sau rea, Allison, spuse doctorița. Dar vei avea gemeni!

Mișcă aparatul primitiv cu ultrasunete pe burta mea mărită.

— Gemeni? Ești sigură?

Am privit la Hildy/Essam. El a zâmbit.

— Un băiețel și o fetiță. Gemeni.

Garoff trecu prin doctoriță și mă privi cu ochii mânioși ai hork-bajirului.

— Și asta e parte a cunoașterii oamenilor, Edriss? Și asta e în serviciul Imperiului yeerk?

Din pat, privindu-l neajutorată, am spus:

— Nu.

— Nu? Recunoști?

Nu avea rost să mint. M-aș fi mințit pe mine. M-aș fi mințit spunându-mi că investigam pur și simplu toate aspectele experienței umane.

— Gazda ta, femela asta om, te-a dovedit, Edriss.

— Da. Eu... eu eram atât de departe de casă. Departe de Imperiu. Condamnată la moarte, pentru că nu m-am supus unor ordine prostești. Gazda mea... mintea ei, simțurile ei, ea... ea...

— Ea, ce, Visser Unu al Imperiului yeerk? Ea, *ce?*

— Ea era *vie!* Ea era vie! Ea era mai vie decât mine. Mult mai vie decât oricare dintre noi.

Garoff clătină din cap.

— Ai devenit Jenny Lines, visser.

— Ce?

Nu avea niciun sens.

— Ai devenit dependentă, Visser Unu. Ai devenit dependentă de oameni!

CAPITOLUL 21

— Este tare neplăcut, Visser Unu, a spus Garoff.

— Nu sunt o trădătoare! Nu sunt o simpatizantă a andaliților!

— Nu. Simpatizantă andalită nu cred că ești. Dar ești... sau ai fost... o trădătoare, Visser Unu. Amintirile de peste trei luni!

Eram în pat. Un pat îngust. Purtam o rochie simplă, roz. Era leoarcă de transpirație. Aveam părul lipit de cap. Fața-mi era roșie din pricina efortului din ultimele patru ore.

Essam/Hildy s-a aplecat deasupra patului, zâmbind. I-am întors zâmbetul, dar unul scurt. Apoi, am privit în jos, la cele două fețe mici. Băiatul, fiul meu, încă nu-și deschisese ochii. Dar fata, fiica mea, clipea privind la mine, mintea ei perfect goală primind prima ei imagine. Imaginea mea. Mama. Mămica.

Allison Kim. Și o mamă-yeerk numită Edriss.

— Ce vom face? a șoptit Hildy/Essam.

— Nu știam. Nu știu.

— Allison, generatoarele de raze kandrona de pe navă ar putea să nu mai reziste mult. Va trebui

să ne reînnoim proviziile, dacă vrem să supraviețuim.

Am descoperit că plâng, atunci când o lacrimă a căzut pe fața fiului meu.

— Te iubesc, Edriss, a spus Essam, *însuși* Essam. Și-i iubesc pe micuții ăștia oameni. Copiii noștri.

Firește, nu erau copiii noștri. Erau odraslele lui Allison și ale lui Hildy. Erau prunci umani, nu yeerki. Yeerkii nu au nicio legătură cu progeniturile lor. Părinții yeerki nu trăiesc pentru a-și vedea „copiii".

— Ce am făcut?! a șoptit el.

— Ne-am semnat propriile sentințe la moarte, am spus. Dacă luăm legătura cu Imperiul și află de asta, vom muri. N-are nicio importanță ce o să le spunem.

<Copiii trebuie să supraviețuiască, Edriss>, a spus Allison în capul meu. <Știi și tu asta. O simți. Știu că da. Ai ajuns atât de departe, ai învățat atâta! Știi că acești copii, copiii mei, și, desigur, și ai tăi, Edriss, ei contează acum.>

— Vor trăi, am șoptit eu.

Essam/Hildy părea buimac. Apoi dădu din cap aprobator. Essam și Hildy se sfătuiră înăuntrul creierului pe care-l împărțeau. Apoi el a spus:

— Un lucru jurăm, noi patru, copiii vor supraviețui.

— Opriți! a spus Garoff. Opriți! Opriți amintirile!

Amintirile au dispărut. Atât de dulci erau fețișoarele acelea mici! Atât de dulce moment! Durerea-mi răscoli viscerele.

<N-am știut>, a spus Eva. <Nu m-ai lăsat niciodată să văd partea asta din trecutul tău, Edriss. I-ai iubit!>

— A fost o emoție puternică, Garoff, am spus. Nu eram pregătită. Nu fusese niciodată planificată. Allison, gazda mea, nu a plănuit niciodată ca lucrurile să ajungă atât de departe. Planul ei era doar acela de a-mi arăta fericirea umană, speranța umană, iubirea umană. Pentru a mă slăbi, pentru a mă face să-i văd pe oameni și altfel decât niște simple gazde. Lucrurile au mers prea departe. Essam a căzut pradă emoției iubirii.

— Ca și tine, Visser Unu!

— Eu eram... nepregătită. Oamenii sunt complecși. Geddi sunt lipsiți de inteligență, taxxonii sunt bestii smintite. Hork-bajirii... îi poți cuceri, vezi încă de la început că sunt inferiori pe plan intelectual, primitivi. Poți să-i citești din prima... te poți proteja împotriva lor... nu și de oameni.

Imploram. Ce? Milă? De la un membru al Consiliului Imperiului yeerk?

— Eu am fost prima. Noi am fost primii, Essam și cu mine. Nimeni nu știa ce au oamenii în mințile

lor, nimeni. Nu erau inferiori pe plan intelectual. Era imposibil să-i tratezi ca pe niște subyeerki, nu după ce îi cunoșteai.

Garoff clătină din cap. Se afla în încăpere cu mine, urmărindu-mă cum îmi țineam fetița la sân. Urmărindu-mă cu un amestec de dispreț și îngrijorare pe fața lui de hork-bajir.

— Am aflat tot ceea ce voiam să aflu, Visser Unu. Încheiați Protocolul de Transfer al Memoriei Vii.

L-am simțit pe Garoff părăsindu-mi mintea.

Am simțit cum mi se scot sondele.

Se terminase. Gata. Copiii mei... nu ai mei, ai lui Allison... ba da, și ai mei, și ai mei! Pierduți!

Visserul Trei va dezlănțui războiul pe Pământ. Oamenii vor opune rezistență. Violența va izbucni. Va scăpa controlului. Oamenii vor pierde fiecare luptă, fiecare confruntare, și totuși vor continua să lupte. Iar noi, mândrii yeerki, nu-i vom putea lăsa să supraviețuiască pentru a-și bate joc de noi.

Am văzut totul, limpede ca și cum s-ar fi întâmplat deja. Oamenii — exterminați. Pământul — zgură împrăștiată și înnegrită. Copiii mei, gemenii mei, micuții mei...

Așteptam strigătul de triumf al Evei. Dar ea a rămas tăcută.

Consiliul a devenit din nou vizibil dinaintea ochilor mei limpeziți. Și Visserul Trei — așteptând, încordat, pregătit, în spatele meu.

Cu toții așteptau declarația lui Garoff. Pentru o vreme îndelungată, el rămase tăcut, cu privirile în gol. Apoi, în cele din urmă, își clătină capul și-și ceru scuze.

— Îmi pare rău de întârziere, a spus el. Vom continua cu declarația Visserului Unu.

Eram uluită! Cum? *Continua?* De la care punct? De ce? De ce? Eram condamnată. Eram vinovată.

<Aici se joacă un alt joc>, a spus gazda mea. <Un cu totul alt joc.>

<Nu, nu>, m-am opus. <Doar că amână... fiindcă...>

Dar nu aveam nicio explicație. Era absurd! Nu eram o spioană andalită, dar trădătoare?! Da, eram. Sau fusesem.

<Speră la o cale de scăpare>, a spus Eva. <Nu trebuie să fii condamnată. Vor o portiță de scăpare. Trebuie s-o găsești. Trebuie să-l discreditezi pe Visserul Trei.>

— Marco, am șoptit, aproape fără voce.

<Da. Marco. Copilul meu, pentru a-i salva pe ai tăi.>

CAPITOLUL 22

— De la... de la ce moment să reiau relatarea, membru al Consiliului Garoff?

Vocea îmi șovăia, mâinile îmi tremurau.

— De la momentul în care am sfârșit contactul cu amintirile vii, Visser Unu. Desigur. Începe prin a ne spune ce s-a ales de odraslele umane ale gazdei tale și ale subordonatului tău Essam.

<Da, povestește-ne despre asta, Visser Unu>, a căzut de acord Visserul Trei. <Am fi cu toții tare interesați de răspunsul tău.>

Eram pierdută. Confuză. Stomacul meu omenesc era răscolit. Capul îmi vâjâia.

— Eu... odraslele, oamenii?

<Adevărul, Edriss! Spune-mi-l grabnic!>

Ce? Gazda mea avea acum pretenții? Imposibil!

<Te voi ajuta, yeerkule, dar spune-mi adevărul!>

<Visser Unu pare nehotărâtă care minciună să ne-o servească mai departe>, a zis Visserul Trei.

<Sunt liberi! Dar nu le pot spune *lor* asta! Trebuie să le spun că i-am ucis!>

<Nu!> exclamă Eva. <Visserul Trei e prea pornit. Abia dacă se poate controla. Și dacă Visserul Trei i-a prins? Dacă au încăput pe mâna lui?>

Eram uluită. Nu mă gândisem la asta. Firește! Mai întâi mă silește să mărturisesc că am procreat ca un om, apoi să mă prindă că mint pentru a-mi proteja copiii...

— Odraslele umane, copiii, au fost încredințați altor oameni spre creștere, am spus. Am încheiat orice legătură.

L-am simțit pe Visserul Trei clătinându-se lângă mine. Chiar și cea mai neînsemnată mișcare. Dar Eva avusese dreptate: Visserul Trei îi avea în mâna lui!

— Și gazda umană, acea Allison Kim? a întrebat Garoff. Spune-ne ce s-a întâmplat cu ea. Începe-ți relatarea, Visser Unu!

— Da, membru al Consiliului Garoff. Doar că...

— Ce?

— Acest corp, această gazdă umană are nevoie de câteva minute pentru nevoile sale biologice. Eliminarea și înlocuirea fluidelor și hranei.

<Nu are nevoie de hrană!> a mugit Visserul Trei, uitându-și complet locul. <Hai să vedem rezultatele anchetei lui Garoff, hai să sfârșim farsa asta și să lăsăm justiția să-și ducă treaba la bun

sfârșit. Ea nu are nevoie de hrană! Are nevoie de o execuție! Nu are nevoie de HRANĂ!>

— Poate că nu, a spus, afabil, Garoff. Dar hork-bajirii au nevoie de hrană, Visser Trei. Cu acordul colegilor mei, membri ai Consiliului? Da? Vom suspenda ședința pentru o oră-standard.

Holograma deveni albă.

Mă aflam în încăpere, înconjurat de hork-bajiri, înfruntându-l pe Visserul Trei.

<Aaahhh!> a strigat Visserul Trei, lovind cu coada în perete.

— Ar trebui să mai exersezi autocontrolul, visser.

Ne holbam unul la celălalt. Cu ură evidentă și nedisimulată.

<Du-o la clădirea de hrănire a controlorilor de oameni>, a ordonat Visserul Trei unui hork-bajir. <Nu e nevoie să-ți reamintesc că, dacă ea se gândește cumva cum să scape, amândoi veți fi uciși.>

M-am ridicat încet, cu greutate. Rănile mă îmbătrâniseră.

— Nu cred că voi putea fugi prea departe, visser, am spus, obosită.

Visserul Trei venea în spatele meu, în timp ce mă târâiam de-a lungul coridorului. Gărzile hork-bajiri mă flancaseră, îmbrâncindu-mă să merg mai repede.

Apoi, am ajuns la principalul bazin yeerk. Era un spațiu subteran, vast, impunător. Podeaua și pereții erau în mare parte murdari. Tavanul arcuit, la fel de murdar, era sprijinit în parte de grinzi de oțel, dar în principal era fixat de câmpuri de forță.

Mai multe structuri înconjurau bazinul: o sumedenie de localuri pentru gazdele vremelnice, depozitele cu hrană ale taxxonilor și magazii. Două diguri lungi, de oțel, intrau în bazin. Unul era folosit de yeerkii care-și părăseau gazda, celălalt de yeerkii care o preluau.

Existau celule, desigur, pentru gazdele eliberate provizoriu. Gazdele țipau și răcneau mai tot timpul. Fără rost, firește. Nu puteau scăpa.

Locul unde se hrăneau oamenii era o construcție lungă, îngustă, din cositor și placaj. Era plină cu controlori de oameni zgomotoși, care mâncau și vorbeau.

Apariția noastră îngheță orice conversație.

Camera fusese făcută pentru mine. M-am așezat pe una dintre banchete. Geddul de serviciu sosi, făcându-și loc cu coatele și ducând o farfurie. Pui prăjit, cartofi fierți, broccoli preparat la aburi. Yeerkii care conduceau localul erau la curent cu nevoile nutriționale umane.

M-am așezat. În dreapta și în stânga mea se așezară hork-bajirii. Din spate, în picioare, Visserul Trei mă urmărea cum mănânc.

De partea cealaltă a mesei, în fața mea, controlorii de oameni își țineau ochii în farfurie și mâncau cu gesturi mecanice. Niciunul nu era interesat să schimbe o vorbă cu mine. În același timp, niciunul nu voia să mă insulte plecând.

Eram o paria. Doar dacă nu se dovedea contrariul. Eram o ratată. Doar dacă nu ieșea la iveală că eram o învingătoare. Aproape că-mi părea rău pentru frații mei yeerki. Le era atât de greu să știe cărui visser trebuia să se supună astăzi.

Aveam nevoie de o portiță. De una mică. Oricare.

Dar nu vedeam niciuna. Hork-bajiri pretutindeni. Visserul Trei aproape că-mi sufla în ceafă.

Trebuia să forțez. Trebuia să-mi produc o cale de scăpare.

— Biiiiip! Biiiiip!

Suna telefonul celular al cuiva. Al unei persoane aflate la trei locuri mai departe de mine, de aceeași parte a mesei. O femeie.

A zâmbit agitată.

— Este... este nevoie pentru acoperirea mea, a explicat ea spre noi, mișcându-și ochii de la Visserul Trei la mine, și iar la Visserul Trei.

<Atunci, răspunde!> s-a răstit Visserul Trei.

— Alo! Pauză. Da, domnule. Sunt pe drum spre client, dar sunt prinsă în trafic.

Telefon celular. Bătea până aici? Până în subteranul ăsta îndepărtat? Probabil că se instalaseră relee pentru a le permite yeerkilor să mențină legătura în timp ce se aflau în trecere pe aici.

Telefon celular. Dacă aș fi putut înhăța telefonul! Dacă aș fi putut...

Dar cum? O singură mișcare greșită și Visserul Trei m-ar fi făcut bucăți.

Nu. Nu, stai! N-ar face-o! *N-ar putea!* Oh, nu, m-ar opri, dar nu m-ar putea omorî. Nu acum, când el însuși era bănuit. Consiliul ar fi considerat că încerca să scape ucigând acuzatul.

Aveam o mână teafără, cu degete încă flexibile. Să fi fost de-ajuns? Aveam și puterea, și finețea?

Am terminat de mâncat, urmărind femeia cu coada ochiului. Și-a împins farfuria. M-am ridicat.

— Sunt gata!

Ea s-a ridicat în picioare. Mișcându-ne amândouă, hork-bajirii s-au ridicat, dându-se în spate, Visserul Trei a făcut un pas înapoi pentru a mă lăsa să trec, femeia s-a apropiat de mine, și-a sesizat greșeala, a văzut că intra în mine, s-a oprit, prea târziu, m-am împiedicat, mi-am împleticit picioarele vătămate, am dat peste ea.

A căzut la podea! Cu mine deasupra! Am blestemat, enervată. Doar eram un visser.

— Idioată împiedicată!

Hork-bajirii se grăbiră să mă prindă și să mă ridice. Femeia încerca să mă ajute, împingându-mă, respectuos, în sus. Nu era supărată, doar că nu voia să ia parte, nici măcar indirect, la războiul civil dintre visseri.

Un hork-bajir m-a apucat și m-a săltat în picioare. Durerea din umăr era teribilă, ca un șoc electric.

Dar pusesem mâna pe telefonul celular.

CAPITOLUL 23

Toaleta. Nu foarte elegantă, dar foarte curată. Era dereticată de geddi la fiecare douăzeci de minute. La urma urmei, nu aveam intenția să transmitem virusurile umane de colo, colo, reducând astfel eficiența gazdelor noastre.

În toaletă, cu ușa închisă, clădirea fiind înconjurată de hork-bajiri, am format numărul.

Suna. Suna.

Aveam inima cât un purice. Emoțiile mele. Emoțiile Evei. Nimic nu era clar în momentele acelea de disperare. Nebunie totală! Demență! Îmi sunam dușmanul pentru a mă ajuta împotriva creaturii care ar fi trebuit să-mi fie aliat. Îl foloseam pe copilul gazdei mele pentru a-l salva pe al meu!

Suna. Suna.

Răspunde! Răspunde, fir-ai să fii! Răspunde!

— Bună, nu suntem acasă, sau poate că nu vrem să răspundem la telefon, așa că lăsați un mesaj, cunoașteți procedura.

Robotul. Vocea lui. Mereu și mereu.

Biiip!

<Încearcă-ți norocul, femelă-yeerk! N-ai de ales!>

— Mar... Gâtlejul mi-era uscat. Am răsuflat adânc. Marco, dacă ești acolo, răspunde.

Clic!

Am respirat din nou.

— Ce e? a întrebat, mascându-și precaut teama și disperarea pe care trebuie să le fi simțit.

Visserul Unu îl suna pe el. Visserul Unu *știa!* Probabil că vedea sfârșitul cu ochii, simțind deznădejdea înfrângerii finale.

Am gustat nițică plăcere din chestia asta.

— Știi cine e, am șoptit.

— Da.

— Mama ta.

— Nu, a spus el, hotărât. *Nu* mama mea. Un yeerk-femelă.

— OK! Admit! Dar ea are nevoie de tine. Are nevoie de tine și de prietenii tăi.

— De prietenii mei?

— N-o face pe prostul, Marco. Te cunosc. Știu cine *ești*. Ce *faci*. Este nevoie de tine. Acum. Cât de repede poți. Trebuie să fii văzut.

— De către cine?

— De către Visserul Trei.

Tăcere.

— Nu e o capcană! am șoptit imediat.

— Știu. După cum spuneai, mă cunoști. Dacă m-ai vrea mort, ți-ar fi ușor. M-ai putea răpi, infesta și i-ai putea captura pe toți prietenii mei, în câteva ore. Prin urmare, *ai nevoie* de mine. Este vorba de micul tău conflict personal cu Visserul Trei. Ești disperată. Dar nu mă vei preda Visserului Trei, întrucât pe el îl urăști mai mult decât ne urăști pe noi.

Eram aproape șocată. Cu foarte puține informații, schițase o imagine foarte convingătoare a situației.

Aproape că am izbucnit în râs.

— Era o vreme când te consideram prea moale, prea blând.

— Mda, așa e, dar lucrurile se mai schimbă.

<Gata, ai avut destul timp pentru asta!> a spus Visserul Trei din afara toaletei.

— Marco, nu mai e timp! am sâsâit. O vei face?

— Unde?

— Bazinul.

— Lasă-o baltă! E prea greu, visser.

— E vorba de viața mamei tale, el o s-o ucidă și pe ea! O va folosi ca să mă tortureze!

— Bazinul yeerk e prea bine apărat, a spus, calm, Marco.

Mintea mea umbla cu viteză. Incredibil! Micul monstru își condamna mama cu sânge-rece!

— Vor... vor aduce carne proaspătă pentru taxxoni, astăzi, ceva mai târziu. În seara asta, cred. Peste o oră și jumătate! Vine cu cargoul. Atunci vor deschide jumătățile cupolei.

A ezitat.

<Visser Unu, ieși de acolo sau pun să te scoată!> a răcnit Visserul Trei.

— Pe unde e deschiderea cupolei? a întrebat, scurt, Marco. Am impresia că le-am cam încurcat, ultima oară.

I-am spus repede, ocolind detaliile. Apoi:

— O vei face?

Nu a răspuns. În loc de asta, a spus:

— Mamă, știu că mă poți auzi. Nu știu dacă sunt în stare să te salvez. Înțelegi asta, nu-i așa? O să fac ceea ce se cuvine. O să fac ceea ce am de făcut.

A fost singura dată când și-a arătat emoția. Vocea lui a tremurat când a spus „mamă".

<Știu că așa vei proceda. Te iubesc!> a spus Eva, fără să vorbească, prizonieră înăuntrul propriului ei craniu.

— Marco, mama ta te iubește, am spus.

Dar crezându-l atât de slab, am primit rezultatul invers:

— Știu că mama mă iubește, visser, a spus el. Și dă-mi voie să-ți clarific un lucru: nu există niciun fel de înțelegere între mine și tine, femelă-yeerk. Te-aș ucide pentru ce le-ai făcut mamei și tatălui meu. Ține minte asta!

A închis.

Ușa a sărit din balamale, iar eu am aruncat telefonul celular în closet și am tras apa. Absurd! Un adolescent sfrijit să mă amenințe pe mine. Eram prizonierul Visserului Trei, deja aproape condamnată la moarte prin tortură și înfometare. Credea copilul ăla că mă poate speria? Era de râsul râsului.

<Și totuși, nu râzi, nu-i așa, femelă-yeerk?!>

CAPITOLUL 24

M-au făcut să aștept aproape o oră. Puteam doar să-mi imaginez ce se întâmpla între Cei Treisprezece. Poate că discutau despre ceva care nu avea nicio legătură cu procesul. Cum ar fi ciudata dispariție a forței de recunoaștere care fusese trimisă să cerceteze planeta Anati.

Dar cel mai probabil, dezbăteau soarta mea. Hotărând dacă să mor sau să trăiesc. Sau, dacă era să mor, cum și când.

În cele din urmă, când simțeam că nu voi mai putea suporta suspansul niciun pic, hologramă reapăru.

Garoff vorbi.

— Acum, Visser Unu, îți poți relua relatarea. Erai pe cale să ne povestești ce s-a întâmplat cu gazda Allison Kim.

— Da. Da, așa e.

Relatam o poveste care însemna sinucidere curată. Dușmanul meu de moarte era acuzatorul meu. Judecătorul meu, unul cel puțin, era motivat de o pornire pe care n-o puteam pricepe. Și tocmai chemasem un grup de andaliți și de oameni,

capabili de metamorfozare, pentru a-mi ataca propriul popor.

Eram nevolnică din cauza durerii și slăbiciunii. Eram încolțită: Visserul Trei, Garoff, copilul gazdei mele, Marco. Oricare dintre aceștia trei mă putea ucide. Și tot ce puteam face era să vorbesc.

— Essam și cu mine aveam nevoie de provizii de raze kandrona. Cele de pe navă erau pe terminate. Trebuia să fim în stare să mai rezistăm cel puțin un an. Dar mergea greu. Puteam muri de foame. Și asta ar fi însemnat sfârșitul misiunii.

<Iată de ce, în cele din urmă, după mai mult de un an petrecut în calitate de om, procreând ca o ființă umană, te-ai decis să iei legătura cu Imperiul!> a spus Visserul Trei. Râse. <Cât de supusă ai devenit!>

— Am luat legătura cu Imperiul. M-au amenințat, firește. Furasem o navă și dispărusem. Dar apoi am spus cuvintele magice: specie de Clasa Cinci.

Chiar și în momentul acesta, chiar și aici, în această groaznică situație, am gustat din plin amintirile.

— Mai întâi, am vorbit cu Subvisserul Nouăzeci-Doi: „Am localizat o specie de Clasa Cinci", i-am spus. „O specie de Clasa Cinci cu abilități superioare și capacități senzoriale peste medie."

„Câți?" a întrebat subvisserul.

„Cinci miliarde. Mai mult sau mai puțin."

Îmi amintesc cum subvisserul și-a îndreptat spinarea. Cred că s-a tăiat singur cu lamele lui de hork-bajir. A replicat, cu prudență: „Vrei să spui cinci milioane, subvisser!"

„Nu, subvisser", am spus. „Sunt cinci miliarde. Adică cinci mii de milioane."

Mi-am explicat concepția în ce privea Comuniunea și i-am trimis un raport despre chiar prima gazdă umană voluntară. Am schițat planul meu pentru o invazie a Pământului care nu ne-ar fi cerut să dislocăm forțele din restul galaxiei, o invazie care ar fi cerut un număr redus de yeerki. După asta, firește, nu au mai existat discuții în ceea ce privește arestarea mea.

Am plecat acasă după acea convorbire încântătoare și l-am găsit pe Essam/Hildy îngrijind copiii. Erau prunci, desigur. Le schimba scutecele. I-am spus, în treacăt, că un transport de kandrona era pe drum. Devenise nerațional. Afectiv.

— Care era cauza neraționalității sale? a întrebat Garoff.

— Spunea că n-ar fi trebuit să contactez Imperiul. Potrivit lui, am fi putut să zburăm cu nava noastră înapoi în spațiul yeerk, să inventăm o poveste cum că ne rătăciserăm și să obținem un

nou generator de raze kandrona, după care să ne întoarcem pe Pământ. Ar fi vrut să stăm de vorbă, înainte, despre asta. Era furios că stabilisem legătura, făcând după capul meu.

<Încearcă să dea vina pe un yeerk mort pentru trădarea ei!> a strigat Visserul Trei.

— Am luat legătura cu Imperiul! i-am urlat în față. Dacă aș fi vrut să...

<Au trecut luni în șir până ai făcut-o!>

— Folosisem timpul pentru a-i înțelege pe oameni. Pentru a le afla puterile și slăbiciunile. Deja începusem Comuniunea. Eram spion, Visser Trei. Agent secret lucrând sub acoperire. Eram doar noi, Essam și cu mine. La ce te-ai fi așteptat din partea mea? Să folosim nava noastră pentru un atac asupra Casei Albe?

— Spion, a spus, gânditor, Garoff. Da, un spion ar fi trebuit să se piardă în mediul înconjurător. Poate chiar să simuleze o anume compasiune pentru populația locală.

Am văzut coada Visserului Trei zvâcnind. Un gest de surpriză. Garoff tocmai își făcuse cunoscute intențiile: Garoff era de partea mea. Garoff parcursese interfața memoriei mele vii, iar acum sărea în apărarea mea, chiar dacă indirect.

Mi-a plăcut momentul acela. Mi-a plăcut frisonul de groază care a traversat șira spinării Visserului Trei.

— Continuă relatarea, a spus Garoff.

— Da, membru al Consiliului.

Mi-am mișcat puțin brațul vătămat, pentru a ușura durerea.

— Essam a devenit nerațional, după cum am spus. Dar eram în stare să-l conving de necesitatea și justețea acțiunilor mele. Așa credeam, cel puțin. I-am spus că pruncii n-aveau nicio importanță. Eram ofițeri yeerki, reprezentanți ai Imperiului, aveam o datorie, și încă una plăcută.

<Aici ai exagerat puțin!> a spus Eva. <Continuă să fii deschisă și corectă. Cred că nu au prea mulți din ăștia.>

Acum gazda îmi dădea sfaturi. Mă ajuta. Încerca să mă salveze. Era ultima umilință.

— Și ce ți-a răspuns Essam? a întrebat Garoff.

— A spus: „Da, desigur, ai dreptate". Iar eu, la rândul meu, am continuat să-l amăgesc, să-l conving și să găsesc explicații. Aveam încă nevoie de ajutorul lui Essam, dacă-l puteam obține. I-am spus că-i înțeleg preocupările. Și, da, recunosc de bunăvoie că, rămas singur un timp îndelungat, izolată de Imperiu și viețuind ca un om, fără să am drept compensație tovărășia unui yeerk, am fost

atrasă într-o relație neprofesională cu oamenii. Cu gazda mea. Și, prin ea, cu odraslele, copiii!

<Asta e! Deștept! Recunoaște ceea ce e oricum evident.>

— Dar stările mele afective nu mi-au umbrit datoria. Știam în ce consta. Știam că specia asta de Clasa Cinci reprezintă o resursă naturală esențială. Am crezut că Essam va vedea toate acestea ca și mine. Nu consideram că Essam era mai slab decât mine. Știm cu toții că Essam ajunsese destul de sus în cariera sa de subvisser și că fusese degradat pentru comportament inadecvat. Mai precis, pentru lipsă de hotărâre. Pentru lipsă de fermitate. Credeam că Essam înțelesese și era de acord cu mine. Greșeam.

<Foarte frumos, dragă yeerk>, a spus Eva. <Ai adus-o frumos din condei cu ce a văzut Garoff în amintirile tale. Ai avut stări afective umane, dar le-ai depășit. Ce nobil!>

— Am plecat din Hollywood. Ajunsesem la concluzia că Hollywood nu era cel mai bun loc pentru o invazie. Știam că, pentru câțiva ani, trebuia să trecem neobservați. Hollywood era sub lupă. Hollywood era deja suprasaturat de mișcări având o similitudine de suprafață cu conceptul meu de Comuniune. Așa că ne-am mutat într-un

loc unde Comuniunea urma să aibă mai puțini concurenți printre creduli.

A fost ușor să găsesc o nouă slujbă pentru Allison. Dar viața mea a devenit mai complicată. În acea vreme începusem Comuniunea, și, o parte din timp, foloseam o a doua gazdă în acest scop. Alergam permanent de la slujba lui Allison la sediul Comuniunii, cu schimbări de gazde între ele. Un consum foarte mare de timp.

— Unde te duci, Essam? l-am întrebat.

— Nu te îngrijora, îți las ție kandrona, a spus. N-o să te înfometez. Mă... mă gândeam că, de fapt, te-am iubit. Și pentru motivul ăsta n-o să te rănesc acum.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Tocmai m-am hrănit. Voi lipsi trei zile. Îl voi elibera pe Hildy. Și se va afla în siguranță, cu copiii.

— Crezi că poți pleca? am strigat.

— Da, Allison, eu...

— Sunt Subvisserul 409, nu „Allison"! am răcnit.

— Da, subvisser, a spus Essam. Dar eu nu mai sunt un membru al Imperiului. Am ales moartea, decât o continuare a acestei misiuni demne de dispreț.

CAPITOLUL 25

Nu-mi puteam crede urechilor, membri ai Consiliului! Eram șocată. Uluită. Încercam să înțeleg.

— Demnă de dispreț? Te-ai scrântit, Essam? Suntem yeerki!

— Da, asta suntem. Dar va trebui să căutăm o cale mai bună decât asta, a spus Essam.

Eram furioasă. Trădată! Trădată de propriul meu... de subordonatul meu! De Hildy, de Essam, trădată! Am fugit spre centrul de comandă unde ascunseserăm armele.

Am intrat, am înhățat un lansator Dracon, m-am întors și l-am țintit pe Essam.

— Supune-te ordinelor mele sau vei muri! am strigat.

— Dacă tragi, s-ar putea să rănești copiii.

— Crezi că-mi pasă? Supune-te! Sunt subvisserul tău!

A lăsat copiii jos și s-a îndepărtat de ei.

— Atunci, omoară-mă, Edriss!

Am ordonat degetului meu să apese pe trăgaci. Dar în acel moment, gazda mea s-a ridicat împotriva mea. Rămăsese în așteptare, ducându-mă de

nas cu inducerea unui sentiment fals de siguranță. A atacat cu toată forța minții ei. Evident că am recăpătat controlul în câteva secunde. Dar în acele câteva secunde, Essam a sărit și mi-a smuls lansatorul Dracon.

<Frumoasă poveste, femelă-yeerk! E și ceva adevărat în ea?>

<Nu-l puteam lăsa să-mi ia copiii. I-am spus: „Nu te mai teme, prostule, căci pot să le ofer siguranță copiilor. Vor fi ai noștri. Eu voi fi visser plin, nu pricepi? Voi fi în stare să-i protejez!">

<Și nu te-a crezut.>

<M-a crezut.>

<Atunci, de ce?>

<E ceva dincolo de copii, nu înțelegi? Se îndrăgostise!>

<De cine?>

<De Allison Kim... de propria lui gazdă, Hildy Gervais... De oameni. Era îndrăgostit până peste cap. Era îndrăgostit de dragoste. O studiase mult. Într-un fel, devenise om.>

<Și a ales mai degrabă să moară, decât să-și lepede umanitatea>, a spus Eva. <Și cu toate acestea, încă mai crezi că ne poți cuceri?>

Garoff își drese glasul.

— Visser Unu?

— Îmi cer scuze, membru al Consiliului. Eu... lăsați. Essam era... era mai mare ca mine, mai puternic, fiind într-o gazdă umană masculină. Mă ținea prizonieră. Îmi cunoștea programul de hrană. Mă reținea în pofida voinței mele, înfometându-mă. Până la urmă, n-am mai avut ce să fac: m-am pregătit să intru în bazinul nostru provizoriu.

— Copiii vor avea nevoie de mama lor, a spus Essam.

— Eu *sunt* mama lor! am strigat, o minciună firește, dar speram să-l manipulez.

— Nu. Allison Kim e mama lor. Tu? Tu nu ești mama nimănui. Nici n-ai putea fi vreodată.

— Ai devenit *uman,* prostănacule!

El a zâmbit.

— Da, așa e, „am devenit uman", subvisser.

— Ce vei face, trădătorule? l-am întrebat. Mă vei lăsa în bazinul ăsta, fără nicio gazdă? Mă lași aici, prinsă în cursă, ca să fiu descoperită, în cele din urmă, aruncată în closet de primul om care ar veni să cerceteze dispariția lui Allison Kim?

Era violent. Era refractar. Dar, într-un final, a fost de acord să o închidă pe gazda mea alternativă într-o zonă aflată sub control, de lângă bazin. Căpătasem un bărbat solid, impresionant, pentru a-l folosi la discursurile ținute în fața grupurilor mele de adepți ai Comuniunii. Această

gazdă alternativă și-a petrecut zilele într-o încăpere zăvorâtă și antifonată.

Essam mi-a adus-o pe a doua gazdă, i-a atașat dispozitivele de restricție concepute de el însuși și a plecat. Am pătruns de îndată în această gazdă și am plecat în căutarea lui Essam, a lui Allison Kim și a copiilor.

— De ce l-ai căutat pe Essam? a întrebat Garoff.

— Ca să-l ucid, firește!

<Mincinoaso! Îl iubeai!>

— Și copiii? a întrebat Garoff.

— Nu erau importanți! am spus, hotărâtă.

<Și totuși, încă îi mai iubești, mamă-yeerk!>

— Am procreat într-o încercare de a cunoaște oamenii. Da, m-am atașat de copii. Sau, cel puțin, gazda mea a făcut-o. Și, după cum am spus, m-am... dezorientat. Dar acum, că eram eliberată de Allison Kim, mintea îmi era și mai limpede. Nu era deloc nevoie să-i terminăm pe copii, erau prea mici ca să știe ceva. Dacă i-am fi nimicit, am fi riscat să nu avem câștig de cauză. Știam că oamenii îi vor adopta și-mi vor rezolva astfel problema.

— Logic, a comentat Garoff.

Visserul Trei nu era de acord cu nimic din toate astea.

<Se așteaptă oare trădătoarea asta ca noi să credem că a dat viață unor oameni doar pentru a

putea „cunoaște" oamenii? Avem mii de controlori ai oamenilor care se descurcă foarte bine fără să procreeze!>

— N-ai înțeles niciodată altceva decât forța brută și manipularea neîndurătoare, Visser Trei. Planurile tale sunt exagerate și absurde. Cât timp ai pierdut și câte resurse ai cheltuit pentru a inventa un elixir inteligent, capabil să distrugă liberul-arbitru al oamenilor? Un eșec! Așa cum ar fi putut să-ți spună oricine îi cunoștea pe oameni. Încerci să preiei controlul unor șefi de state ale celor mai puternice națiuni și sfârșești prin a-i pune în gardă, făcând mai mult de jumătate din ei să suspecteze prezența noastră pe Pământ! Ai cheltuit o avere pentru a obține o Rază Antimetamorfozare, lipsită de eficiență! De ce? Pentru că nu ești în stare nici măcar să anihilezi o mână de refugiați andaliți!

<Uiți, Visser Unu, că *tocmai* i-am nimicit pe banditii andaliți.>

— Da, am uitat de acea mică demonstrație artistică, am zis eu, cu un zâmbet ironic. Felicitări! Câte gazde valoroase de hork-bajiri ai pierdut în acest proces care a durat mai multe luni? Câți yeerki au fost uciși?

<Greșeala a venit pe calea deschisă de tine, Visser Unu. Tu și Comuniunea ta, treaba cu o-singură-gazdă-odată, invazia ta încetă, treptată.

Noi i-am *cucerit* pe geddi. I-am *cucerit* pe hork-bajiri!> Își făcu pumn mâna sa slabă de andalit. <I-am *cucerit!* Din taxxoni am făcut aliați, dar dacă ni s-ar fi opus, i-am fi cucerit și pe ei!>

Pășea încoace și-ncolo prin fața holoramei, furat practic de încântarea de a-și auzi propriul discurs înflăcărat!

<Crezi că, atunci când va veni timpul, ne vom infiltra printre andaliți? Că vom ticlui mici cluburi sociale, unde vom căuta să-i convingem să devină sclavii noștri? Nu! Când vom fi pregătiți, îi vom *cuceri* și pe ei!>

Se opri din plimbare și-și ațintì toți cei patru ochi asupra mea.

<Noi suntem Imperiul yeerk! Nu suntem o rasă de șerpi și de spioni. Suntem legiuitori, cuceritori!>

Discursul a avut efect. Am văzut mai mulți membri ai Consiliului în câmpul lor de gravitație zero îndreptându-și spatele, ridicându-și umerii și scoțându-și maxilarele în afară. La urma urmei, erau politicieni, așadar, ușor de cucerit prin viziuni grandioase.

Am așteptat până ce ecourile cuvântării telepatice a Visserului Trei s-au stins. Apoi am spus:

— Știți, m-am înșelat în privința Visserului Trei, nu este un păcălici al andaliților. Mai degrabă,

prin această izbucnire, prin această aiureală, pare că și-ar fi petrecut timpul cu helmacronii.

Unii membri ai Consiliului au chicotit. Helmacronii reprezentau cea mai mică specie inteligentă cunoscută, doar cu ceva mai mari decât un grăunte de nisip, dar cu niște ego-uri uriașe!

Visserul Trei nu luă în seamă râsetele.

<E foarte simplu, Visser Unu: ai impus politica infiltrării treptate dintr-un singur motiv, doar dintr-unul singur — te temi că un război de cucerire ți-ar ucide copiii.>

<Ai grijă, e o cursă!>

— Prostii! am strigat. Nu-mi pasă de copiii oameni! Nu-mi pasă!

Visserul Trei dădu drumul unui zâmbet de andalit, iar eu am avut o senzație de prăbușire. Gazda mea își dăduse seama. Eu nu. Da, era o capcană.

<Așa cum se întâmplă, membri ai Consiliului, acesta este ziua mea pentru surprize>, a spus Visserul Trei. <Aduceți-l înăuntru!>

Ușa s-a deschis.

Copilul a pășit înăuntru. Să fi avut vreo nouă ani.

Ultima oară îl văzusem cu mulți ani în urmă. Pentru o lungă perioadă de timp, ori de câte ori fusesem pe Pământ, le urmărisem progresul — gemenii mei, copiii mei.

Acesta era fiul meu. Numele lui era Darwin. Numele ales fusese o mică glumă din partea mea. El reprezenta ceva niciodată apărut și dezvoltat: un copil de om cu patru părinți, doi oameni și doi yeerki.

<Mă tem că nu am încredere în tine pentru a-ți încredința un lansator Dracon>, a spus dușmanul meu. <Dar, așa cum ai arătat, armele umane cu proiectile sunt chiar eficiente.>

Unul dintre hork-bajiri a adus o armă de mână umană. Am luat-o. N-aveam de ales. Mâna-mi transpira, inima îmi... nu! Nu asta!

<Un singur glonț, Visser Unu. Arată-ne. Dovedește-ne că nu-ți pasă deloc de copilul ăsta de om.>

CAPITOLUL 26

Țineam arma.

Iar Darwin, fiul meu, prinse calm țeava și-i lipi gura pe propria sa inimă.

Am înțeles. Darwin era un controlor. Yeerkul din creierul său ținea arma în așa fel ca eu să nu mă răsucesc și să-l pot împușca pe Visserul Trei. Ținând-o astfel, singura persoană pe care o puteam ucide era Darwin.

Corpul gazdei yeerkului ar fi murit, fiul meu ar fi murit. Yeerkul ar fi putut fi salvat la timp. Totuși, era periculos pentru el. Trebuie că Visser Trei îl amenințase rău de tot ca să-l convingă să facă asta.

Am privit la fiul meu, la trăsăturile care formau o combinație unică între fizionomia coreeană a lui Allison și cea franceză a lui Hildy. Ochii, părul erau ale lui Allison. Pielea palidă, gura largă erau ale lui Hildy.

Nimic de la mine, firește. Cum ar fi putut fi? Și totuși, acest copil n-ar fi existat decât pentru mine. Desigur, în parte, asta ar fi făcut din mine mama lui.

Mă străduiam să-mi controlez expresia facială. Eram ajutată de răni. M-am privit în oglindă: ochiul meu drept părea acum să plângă fără încetare.

Darwin — un controlor. Sora lui? Fiica mea? Unde era Madra? Unde era fetița mea botezată după strălucitoarea și mica lună a lumii yeerkilor?

Arma tremura în mâna mea. Să apăs pe trăgaci? Era tot ce aveam de făcut. Aș fi fost liberă. Visserul Trei mizase totul pe spectacolul ăsta.

Dacă refuzam, nici măcar puterea lui Garoff nu m-ar fi putut salva.

<Poate că Visserul Unu nu prea cunoaște cum se manevrează arma>, zâmbi cu superioritate Visserul Trei. <Așa ceva ar putea părea imposibil în ultimă măsură, dar numai pentru a-i reîmprospăta memoria — apeși pe trăgaci, visser! Doar apeși pe trăgaci!>

<Nu poți face asta, Edriss!> a spus Eva.

<N-am de ales! Mă vor ucide!>

<Ai mai ales odată viața ta în locul iubirii. Ai fost fericit cu rezultatul?>

<Pur și simplu apeși, visser. Apoi... bang! Iar proiectilul iese și face o gaură în...>

— Tragi sau nu? a întrebat Garoff.

Și el era prins în capcană. Nu putea face nimic să mă salveze. Nu putea decât să spere că voi trage.

Ciudat cât de mult semăna Darwin cu ea. Cu Allison. Ciudat și cât de mult credeam că pot vedea ceva, ceva mic de tot în ochii aceia care să fie și de la mine.

Trebuia s-o fac.

Trebuia.

Garoff se holba. Consiliul era în întregime acaparat. Toți cei patru ochi andaliți ai Visserului Trei mă fixau. Chiar și gărzile hork-bajire priveau la mine.

Doar eu priveam departe. Doar eu puteam vedea cu adevărat.

— Nicio șansă, am șoptit.

Am pus degetul pe trăgaci.

M-am oprit. Am amânat. Încă vreo câteva secunde. Câteva secunde și puricele, mica insectă, se va opri din creștere.

Am zâmbit către Visserul Trei.

— Vei pierde, visser. M-ai judecat greșit. Voi ucide viermele ăsta uman, după care, când îmi va veni și mie timpul, te voi privi cum mori — pedeapsa prin tortură a trădătorului!

<Trage, atunci! Trage!>

— Sper că nu e un vierme gol, Visser Trei. Va fi o pierdere dacă glonțul va trece prin vierme și-l va ucide pe hork-bajirul controlat din spatele lui.

<TRAGE!>

Dintr-odată, corpul-gazdă al Visserului Trei nu mai era singurul andalit din încăpere.

ȚIUUU!

ȚIUUU!

Tânărul andalit a lovit cu viteza fulgerului! Doi hork-bajiri au căzut, nemaiputând să stea doar în singurul picior rămas!

<Acum!> a strigat tânărul andalit.

BUUM!

Ușa a ieșit din țâțâni. În încăpere a dat buzna un vârtej negru-portocaliu de colți, fălci, într-o viteză năucitoare. O secundă mai târziu, a năvălit o hălăciugă de blană, odată albă, rostogolindu-se și uruind, de mărimea unei camionete.

Hork-bajirii, în graba lor de a ataca, se ciocniră unul de altul. Dar acum, alături de noi, erau alte două noi creaturi — doi hork-bajiri.

Cei doi hork-bajiri metamorfozați s-au năpustit în mijlocul gărzilor hork-bajire, semănând confuzie și nehotărâre.

Totul s-a petrecut într-o secundă. O secundă care a trecut între urletul de frustrare al Visserului Trei și mutilarea cumplită.

<Nu!> a răcnit Visserul Trei.

Darwin a dat drumul țevii de la armă.

Am rotit arma către ursul polar și am tras. Glonțul a lovit. Dar dacă ursul a pățit ceva, n-a arătat niciun semn.

— HHHHRRRRRUUUOOOAAARRR!

Controlorii hork-bajiri au fost aruncați de-o parte și de alta.

Unul dintre ei și-a ridicat lansatorul Dracon și a tras.

ȚIUUU!

VÂÂÂJ!

— Ahhhh!

Din spate, o fulgerare! Raza energetică și-a greșit ținta și a nimerit în peretele de piatră declanșând o explozie fierbinte. Din cauza căldurii, blana albastră de andalit a Visserului Trei se pârli și se înnegri.

<Proștilor! Fără arme!> a ordonat Visserul Trei.

În luptă, Visserul Trei era, ca întotdeauna, cumplit în înfruntarea directă. Dar deja jumătate din gărzile hork-bajire erau la pământ, rănite sau și mai rău decât atât. Și, de la o secundă la alta, devenea tot mai greu să-i deosebești pe hork-bajirii noștri de ai lor.

<Fiecare yeerk care îmi aude vocea, la mine!> a mugit Visserul Trei.

Întăririle ar fi trebuit să apară iute. Erau duzini întregi de controlori de hork-bajiri în complexul bazinului yeerk, ca și numeroși taxxoni.

— Gunoi andalit!

Darwin execută o rotire inutilă spre tânărul andalit și primi în schimb peste cap o lovitură cu latul tăișului cozii. Căzu, pierzându-și cunoștința. Nu mort! Protejat! Gheara unui hork-bajir călcă pe spinarea lui. Avea să-i lase o vânătaie, dar nu o vătămare permanentă.

Tigrul și ursul polar erau peste tot, sfâșiind și urlând, până am simțit că o să-mi sângereze urechile. M-am ghemuit într-un colț, cu mâinile peste urechi, tupilându-mă speriată, uluită de violența adunată. Eram lipsită de ajutor în mijlocul tuturor acelor fălci, și colți, și gheare, și cozi sfârtecătoare.

<În spatele tău!> a strigat unul dintre hork-bajirii metamorfozați.

Tigrul se răsucea, sfâșia, mârâia, sfâșia din nou, totul cât ar clipi un om din ochi. Un hork-bajir se trase clătinându-se înapoi, ținându-și organele interne în propriile mâini.

Era un măcel scăpat de sub control, o duzină de luptători rămași înghesuiți într-o singură încăpere, fără ca vreunul să încerce, deocamdată, să scape. Nebunie peste tot în jurul meu!

Ursul polar își repezi umărul cu putere într-un flanc al Visserului Trei, culcându-l la pământ. Dar visserul era iute și bine dotat fizic, cu extraordinara putere a unui andalit matur.

A sărit spre tânărul andalit. Aflându-se față-n față, porniră o luptă cu cozile — dueliști rotindu-și tăișurile cu o viteză care făcea aerul să țiuie.

I-am văzut pe membrii Consiliul suspendați în hologramа lor, în siguranță. Erau din nou spectatori la o înfruntare. Aidoma unor suporteri-oameni la o întrecere sportivă. Strigau îndemnuri, protestau la retrageri, chiuiau la izbânzi. Unul dintre membrii Consiliului — taxxon — se aprinsese în așa măsură, încât a devorat capul unui asistent gedd care trecea prin preajmă, cu o singură mușcătură a gurii sale cu margini roșii.

Acum Consiliul vedea adevărul: *asta* însemna să te bați cu așa-numiții bandiți andaliți. Nu jocul de umbre ridicol prezentat mai devreme de Visserul Trei.

Asta era realitatea.

Aproape că mi-era teamă că va stârni simpatie pentru Visserul Trei. Acum membrii Consiliului vedeau ei înșiși ce putea face o mână de războinici capabili de metamorfozare.

Dar nu, nu, pentru Visserul Trei era totuși prea târziu. Minție Consiliul. Chiar mai rău, îi tratase drept fraieri. Iar acum fusese prins cu minciuna.

Visserul Trei îl atacă violent pe tigru cu o lovitură pe care n-ar fi putut-o evita niciun om. Dar tigrul își lăsă în jos fața sa aprinsă și uimită și se năpusti, cu fălcile deschise, ratând la milimetru pieptul visserului pe care l-ar fi sfâșiat.

<Întăririle! La mine, orice yeerk care-mi distinge vocea!> a strigat Visserul Trei.

Începea să realizeze că ar fi putut fi ucis, chiar aici, chiar acum, sub privirile întregului Consiliu.

Dar următoarea creatură care dădu buzna pe ușă se dovedi a nu fi nici un hork-bajır, nici un taxxon.

Era o gorilă.

<Așadar>, îmi spuse Marco, <asta e ce aveai în minte?>

Am încuviințat încet.

Fără să-și ia ochii de la mine, gorila repezi un pumn ca de beton în fața unei gărzi hork-bajire.

După care și-a îndreptat pumnul spre mine. Și l-a tras înapoi și, o secundă mai târziu, totul deveni negru.

CAPITOLUL 27

M-am trezit din cauza durerii.

Am deschis ochii. Nasul mi-era turtit. L-am atins cu mâna teafără, apoi mi-am privit degetele. Sânge începând tocmai să se coaguleze, dar încă neuscat. Prin urmare, nu fusesem inconștientă prea multă vreme.

Mă aflam într-un tunel sau într-o grotă mică și slab luminată. Mi-a luat câteva minute să-mi dau seama de asta. După care am realizat că mă aflam într-un tunel taxxon. Taxxonii săpaseră mai multe derivații dinspre bazinul principal.

Un taxxon mort, părând dezumflat, zăcea la o distanță de douăzeci de picioare în josul tunelului, cu mațele risipite și urât mirositoare.

M-am întors, am privit peste umăr și am rămas șocată.

Complexul bazinului yeerk se deslușea cu claritate. La nici cincizeci de yarzi depărtare, hork-bajiri înarmați până-n dinți alergau de colo, colo, căutându-mă, fără îndoială, pe mine. Pe noi.

Și totuși, în ciuda faptului că eram complet expuși vederii, nu ne vedeau.

Era clar că ne aflam în spatele unei holograme. Nu am distins niciun soi de generator de holograme. Desigur, nu exista niciun motiv ca generatorul de holograme să nu fie ascuns. Una dintre pietre putea fi generatorul.

Tigrul, ursul polar, cei doi hork-bajiri și tânărul andalit mă înconjuraseră, ținând precauți distanța. Erau nervoși, fără însă s-o arate prea mult.

Marco, acum fiind om, purtând un șort și un tricou, mă privea cu o expresie impenetrabilă.

— Ai nevoie de un doctor, visser. Rănile pe care le ai nu sunt numai din cauza mea.

— Visserul Trei, am murmurat printre dinții sparți. L-ai ucis?

Marco dădu din cap.

— Nu. S-a metamorfozat. L-am scăpat. Noi am șters-o.

— Păcat, am spus. Vă vor găsi aici.

— Știm. Dar nu chiar acum.

— Se pare că aveți capacități holografice foarte sofisticate. Mai bune decât orice posedă yeerkii. Mi-am mijit ochii. Poate chiar mai bune și decât ce posedă andaliții.

— Am asamblat și noi câteva chestii cumpărate prin Radio Shack*, a spus Marco. Ia spune, de ce ne aflăm aici?

* Site comercial pentru cumpărături prin Internet.

— V-ați atins scopul, am spus. Puteți pleca.

A încuviințat.

— Așadar, a fost doar ca să apărem și noi?

— Exact.

— Interesant război mai duceți și voi, yeerkii. Sunteți siguri că știți cu cine vă bateți?

Am râs.

— Acum știu totul.

<Crezi că-l vei speria, Edriss? Încă nu te-ai prins ce ai chiar sub ochii tăi.>

Marco părea să fie ecoul încrederii mamei sale.

— Nu-ți pierde timpul încercând să mă sperii, Visser Unu. Dacă vreunul dintre noi va cădea vreodată prizonier, vreun yeerk oarecare va avea acces deplin la amintirile mele, la amintirile tuturor celor de aici. Telefonul pe care l-ai dat... Te rog, vii să-i bați la fund pe colegii mei yeerki?... O să fie făcut cunoscut fraților și surorilor tale yeerke.

<O vede>, a spus Eva. <Vede capcana în care te afli.>

<Băiatul e deștept>, am admis. <A crescut.>

<M-ai infestat la întâmplare, după credința ta. Dar eu cred în puteri mai mari, yeerkule. Eu cred că am fost cucerită, pentru ca fiul meu să devină puternic și înțelept și, într-o bună, zi să te nimicească.>

— Da, s-ar putea ca totul să fie adevărat, Marco, am spus. Dar, dacă vei muri, nu vei mai vorbi cu nimeni.

Marco își mușcă buza. Privi în jos la pământ.

— Ax! a spus el.

Înainte să pot clipi, tăișul cozii tânărului andalit era la gâtul meu.

— Uite cum facem, yeerk visser! Tu o părăsești pe mama. O faci chiar acum. Te vom arunca în bazin. Te vom lăsa să mai trăiești un timp.

— Sau?

— Sau prietenul meu andalit „o să dea din coadă".

— N-o vei face. Privești la figura mamei tale. La ochii ei. Nu poți. Ești doar un om, cu toate slăbiciunile specifice oamenilor.

Marco se ridică în picioare, dar chiar și așa nu era decât puțin mai înalt decât mine șezând.

— Știi ce scrie pe plăcuțele de înmatriculare din New Hampshire?

Mi-am clătinat capul, intrigată.

— Accesează memoria, mi-a spus el. Mama știa. Am vorbit despre asta. La timpul ăla ziceam că e ceva banal. Dar după aceea, cu cât am cugetat mai mult, cu atât ni s-a părut mai puțin banal. Era... inevitabil.

Mi-am accesat memoria.

— Trăiește liber sau mori?

— Trăiește liber sau mori, a repetat Marco. Mama mea va pleca de aici ca femeie liberă sau va muri.

<Nu cred că o va face!> i-am spus Evei.

<Ba da. O va face. Trebuie să mă lași să vorbesc cu el. Eu singură, fără tine.>

— Zece secunde, a spus Marco. Tic-tac! Zece... nouă... opt...

CAPITOLUL 28

<Nu! Crezi că sunt o proastă?>

<N-ai de ales, Edriss!>

<Încă mai pot alege între felul în care voi muri, femelă-om! Ai impresia că voi avea încredere în fiul tău josnic și nepăsător? A jurat să mă ucidă!>

— Șase... cinci...

<N-o va face. Nu, dacă o să-i spun eu asta.>

<Mă lași fără gazdă! Fără ajutor! Oarbă!>

<Nu, Edriss! Pentru că Marco e fiul meu. Are capacitatea de a vedea limpede de la început până la sfârșit. A moștenit trăsătura asta de la mine.>

Era monstruos! Imposibil! Propria mea gazdă se târguia cu mine! Mă așteptasem ca Marco și banditii să atace. Nu mă așteptasem să mă prindă și să mă ia prizonieră. Răsturnaseră balanța puterilor.

— Trei... doi...

Și acum, nu mai aveam nicio șansă de supraviețuire. Doar dacă... dacă nu cumva Eva spunea adevărul. Oare puteam să am încredere în ea? O cunoșteam mai bine decât ar fi fost vreodată în stare cineva.

Oare văzuse întregul tablou? Va face ceea ce trebuia?

— Unu!

— O voi elibera pe mama ta! am spus.

— O s-o cred atunci când îți voi vedea trupușorul caraghios și jegos ieșind din urechea ei, a spus Marco.

Totul s-a năruit, mi-am spus în sinea mea. *Toate speranțele mele. Toate marile mele visuri. Toate s-au redus la această jalnică nădejde: mila celor doi oameni care m-au urât.*

Am început să ies.

Câteva momente mai târziu, mă strecuram din canalul auditiv. M-am simțit ridicată de o mână omenească. Nu vedeam nimic. Auzeam doar niște bubuituri îndepărtate. Așteptând ca puternicele degete omenești să se strângă ca un clește în jurul meu, să mă strivească, lipsită de ajutor cum eram.

Ce se alesese de toate puterile mele? Eram neputincioasă. Complet, complet neputincioasă!

Un timp îndelungat mi-am așteptat sfârșitul.

Iar apoi, am simțit din nou canalul urechii înaintea mea. Înfierbântată, ametită, temătoare, am prins să alunec înăuntrul lui.

Da! Da! Eram în contact cu creierul ei! În siguranță! Da, ochii ei erau ai mei, mâinile ei ale mele, vocea ei a mea!

Am zărit lacrimi curgând din ochii lui Marco. Ceilalți, andaliții și fiarele, priveau în altă parte.

Pentru o vreme îndelungată, cât eu am cotrobăit cu frenezie prin memoria recentă a Evei, încercând să înțeleg ce se întâmplase, nimeni nu scoase o vorbă.

Iar apoi, în cele din urmă, tocmai când începusem să accesez ceea ce pierdusem, el i-a făcut semn tigrului.

— Îmi pare rău, mamă, mi-a spus el. Dar trebuie s-o facem, ca să arate cât mai real.

Laba tigrului s-a mișcat, s-a retras și a lăsat în urmă, în brațul meu, patru tăieturi adânci și sângerânde. O altă mișcare prea-iute-pentru-a-fi-văzută, și andalitul lăsă o cicatrice superficială pe obrazul meu.

— Trebuie să arăți ca și cum ai fi luptat, spuse, cu răceală, calculatul Marco, în timp ce simțea un nod în gâtlej și privirea i se încețoșa din cauza lacrimilor.

S-a întors și, într-un spectacol ridicol și totuși emoționant, monstruosul urs îi puse o labă în jurul umerilor.

<OK, doboar-o, Ax>, spuse tigrul.

Jap!

Coada andalitului a lovit, iar eu am căzut.

Am rămas într-o stare de semiconștiență, cum se întâmplă adesea când o gazdă este rănită. Mulți yeerki cunosc starea asta ciudată, asemănătoare visării. Incapabilă să fac corpul gazdei să-mi asculte comenzile, incapabilă să-i controlez mintea, dar îndeajuns de bine conectată pentru a-i putea vedea visele și pentru a urmări ecoul evenimentelor recente.

În această stare de visare am văzut ceea ce ieșise la suprafață. Mi-am văzut gazda, mama băiatului, explicându-i fiului ei.

— Marco, nu înțelegi. Dacă se întoarce fără o gazdă, fără mine, ei vor ști că s-a petrecut ceva. Vor săpa până vor afla răspunsurile, Marco!

— Trebuie să moară, mamă! Iar tu trebuie... tata și cu mine... te vrem înapoi!

Prin ochii Evei, prin memoria ei, m-am văzut pe mine însămi, mică și neajutorată, în strânsoarea lui Marco.

— Știu că aveți nevoie de mine, iubitule! Și, Dumnezeule, eu am nevoie de voi mai mult decât de viață. Dar EA este singura care se zbate pentru o invazie nonviolentă pe Pământ. Visserul Trei vrea un război total! Vrea să incendieze de pe orbită orașele, să ne masacreze fără milă, fără deosebire, până la supunere!

— Nu ne vom preda niciodată! a trâmbițat Marco.

Eva i-a luat fața în mâinile ei.

— Marco, e un sentiment frumos, un ideal curajos! Dar adevărul, Marco, este că oamenii se supun. Nu toți și nu întotdeauna, doar unii, poate mai mulți. Se vor supune îndeajuns de mulți, Marco. Îndeajuns pentru a le da yeerkilor ceea ce-și doresc. Iar restul vor fi morți. Milioane. Miliarde.

Am văzut mâna lui Marco închizându-se în jurul meu. Am văzut cât de aproape fusesem de puterea aceea inexorabilă care mi-ar fi putut sfârși viața.

— Nu te poți bizui pe lozinci, curajosul meu fiu! Trebuie *să câștigi* războiul ăsta! Pentru asta, Visserul Unu trebuie să supraviețuiască. Doar ea poate să-l oprească pe Visserul Trei. Dacă ea pierde sau e considerată neloială, el va avea drum liber.

Marco nu părea convins.

— Un război deschis înseamnă că măcar oamenii vor putea lupta. E mai bine să-ți cunoști inamicul. Să știi în cine să tragi.

— Da, dar puteam pierde cu toții, a spus Eva. Și chiar dacă am învinge, câte milioane sau chiar miliarde de oameni vor fi sacrificate?

I-am văzut figura prin intermediul amintirilor Evei. L-am văzut cugetând. Un copil! Iar acum el hotăra soarta Pământului și a Imperiului yeerk!

— N-are niciun sens, a spus el, în cele din urmă. Dacă o înfruntare deschisă ar avea sorți de izbândă, Visserul Unu ar sprijini-o. Așadar, fie că yeerkii au motiv să creadă că o înfruntare deschisă va eșua, fie că Visserul Unu are alte motive să continue cu infiltrarea sa treptată.

Deștept, deștept băiat, am gândit. *Mă voi bucura de ziua când îți voi vedea sfârșitul. Stând acolo, mulțumit de tine și dezvăluindu-mi slăbiciunile, imaginându-te invulnerabil. Voi găsi eu calea de a te face să țipi.*

— Ea *are* un motiv, a spus Eva.

— Spune-mi-l!

— Are copii.

CAPITOLUL 29

<Yeerkii se reproduc prin fisiune>, a intervenit tânărul andalit. <Nu au relații afective cu progeniturile lor. Într-adevăr, yeerkii mor în actul reproducerii.>

Disprețul andalitului era totuși foarte clar. Dar nu era nicio problemă. Ura se dovedea reciprocă.

— Ea are copii de la o gazdă umană de dinainte, a lămurit Eva. Are sentimente pentru ei. Și, dacă nu se mai află la comandă pe Pământ, nu-i mai poate proteja. Dacă Visserul Trei pornește un război sângeros, ei ar putea să moară.

Deși căuta să o ascundă, Marco era surprins. Apoi a făcut ceva extraordinar. S-a întors către ursul polar.

— Cassie?

<Cred că spune adevărul>, a zis ursul.

— Îmi pare rău, mamă! Nu putem avea încredere în nimeni.

— Nu, nu puteți. Dar trebuie să știți că Visserul Unu este, astăzi, chiar acum, la judecată. Una la care i se hotărăște viața. Decizia ține de Consiliul celor Treisprezece. Ei știu foarte puțin despre Pământ. Vor alege între Visserul Unu și Visserul

Trei. Dacă-l vor alege pe acesta din urmă, vor sfârși prin a-i urma planul.

Tigrul a vorbit din nou.

<Poate-ar fi mai bine să-l avem pe Visserul Trei la conducere. Face niște greșeli prostești. Ai lui se tem de el și-l urăsc, ceea ce face din poporul său unul mai puțin eficient. Și apoi, îl cunoaștem. Știm la ce să ne așteptăm. Visserul Unu s-ar putea dovedi un vrăjmaș mult mai periculos.>

Desigur, această succintă prezentare venea din partea unei minți andalite. Într-un fel, era măgulitoare. Și adevărată, firește.

<Și apoi>, spuse unul dintre hork-bajirii transformați, <Visserul Unu îl cunoaște acum pe Marco. Dacă ea va câștiga în fața Visserului Trei și va prelua controlul asupra Pământului, îl va ucide pe Marco sau îl va lua drept gazdă. În felul ăsta, având acces la memoria lui, nu va fi silită să se teamă de ceilalți yeerki. Îl poate lua pentru ea, după care să ne vâneze unul după altul, până ne va termina.>

<Ucideți-o pe Visserul Unu acum, iar pe Visserul Trei ucideți-l mai târziu, când vom avea ocazia>, a spus, direct, cel de-al doilea hork-bajir.

Marco privi către tigru.

— Ce avem de făcut, conducător neînfricat?

— Este decizia ta, Marco. E mama ta, trebuie să fie decizia ta.

Pe razele kandrona, și tigrul era om! Oare erau oameni cu toții? Cu toții în afara singuraticului andalit?

Voiam să râd! Voiam să alerg la Visserul Trei și să-i scuip adevărul în față: Tu, prostănac neisprăvit, fiecare mișcare a ta a fost împiedicată, nu de războinicii de gherilă andaliți bine pregătiți, ci de oameni! De copii!

Știam acum că Marco privea în jos, la mine, aflată neputincioasă în mâna lui. A închis pumnul peste mine, dar nu l-a strâns.

— Te iubesc, mamă, i-a spus el Evei.

— Știu, dragule! Te iubesc și eu. Și sunt foarte mândră de tine.

— Da. Tata, el...

Eva a clătinat din cap.

— A trebuit să-și vadă de viața lui, Marco. El crede că sunt moartă. E deja supărat. Și chiar și acum șansele mele de supraviețuire sunt mici și îndepărtate.

În cele din urmă, băiatul își pierdu stăpânirea de sine. Pentru un moment, autocontrolul care-l făcuse să pară atât de matur slăbi.

— Poți să pleci acum, mamă, te putem scoate noi de aici. Poți să pleci undeva departe, să dispari. Putem face să se întâmple asta. Ne stă în puteri.

Avem aliați... prieteni care dispun de oricâți bani trebuie.

Eva îl strânse la piept cu toată puterea ei. Eu eram tot acolo, în pumnul lui.

— Fiecare dintre noi poartă războiul ăsta în felul lui, Marco.

Marco se desprinse brusc din îmbrățișare. Se dădu câțiva pași înapoi. Își trecu mâna prin păr, părând să-și lovească propriul cap.

— OK! Decizia mea. Atunci, uite cum facem. Spune-i Visserului Unu, când ea va... ei bine, va afla, nu-i așa? Așadar, Visser Unu, înțelegerea e următoarea: dacă vom auzi că ai reluat controlul asupra forțelor yeerke de pe Pământ, vom arunca totul pe tine. Vom lua legătura cu Visserul Trei, chiar direct cu Consiliul, și le vom spune cum ai ajuns la noi. Am înregistrat această mică întâlnire. Înregistrarea va merge la șefii tăi, și asta te va termina. Mai putem spune și că nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Ăsta-i târgul. Tu nu ne cunoști pe noi, noi nu te cunoaștem pe tine, nu am fost niciodată aici.

O înregistrare? Cum? Am privit în jur după un dispozitiv de înregistrare. Inutil, firește. Eram în spatele unei holograme. Cu un emițător holografic atât de sofisticat, orice ar fi putut fi ascuns.

— Și, apropo, a adăugat Marco, dacă tu crezi că nu vom putea lua legătura cu Consiliul celor Treisprezece, ghicește ce!? Nu toți yeerkii sunt loiali.

Își deschise mâna, scârba făcând-o să tremure.

— De astă dată nu, yeerkule, mi-a spus. Nu vei muri astăzi. Ci altă dată.

M-a dat înapoi Evei. Atunci am aflat în ce fel mi-a fost hotărâtă soarta.

CAPITOLUL 30

Zăceam liniștită, cu gazda mea aflată în stare de inconștiență. Nu puteam vedea cu ochii sau auzi cu urechile ei. Zăceam acolo, singură, numai cu propria mea memorie.

„Banditii" se retrăseseră probabil. Pasămite închiseseră holograma care ne ascunsese. În curând, cineva avea să mă descopere. Puteam doar spera să nu fie un taxxon. Loialitatea și reținerea unui taxxon deveneau foarte îndoielnice atunci când se punea problema să obțină carne proaspătă fără să se lupte pentru ea.

Zăceam, neputincioasă, așteptând ca umflătura de pe creierul Evei să se retragă, pentru a-și relua funcțiile. Așteptam și-mi aminteam de povestea pe care n-o spusesem Consiliului.

Îi mințisem. Desigur, îi mințisem.

Essam și cu mine știam că razele kandrona erau pe sfârșite. Ne aștepta înfometarea. Essam spunea că mai bine ar muri, decât să ia legătura cu Imperiul.

Nu era și cazul meu. Nu eram pregătită să mor. Iubeam viața ca om. Iubeam viața ca Allison Kim, ca soție a lui Hildy, ca mamă.

Am trecut peste asta. Eram om la fel de mult ca și yeerk. Dar cum să supraviețuiești? Și, mai important, cum să conduci? Căci, oricât de mult iubeam viața pe Pământ, ardeam de ambiția de a fi Visser, de a comanda și de a controla singura specie de Clasa Cinci cunoscută.

Voiam pur și simplu să dau formă invaziei Pământului pentru a-mi permite să mențin controlul tacticii și strategiilor. Puteam înrobi treptat populația Pământului. Nu aveau nevoie să știe vreodată că eram acolo, printre ei. Până când noi aveam să fim ei, și ei noi, iar totul să se afle în puterea mea.

Aș fi putut îndeplini toate astea, dacă aș fi putut pune Imperiul în fața unui *fait accompli* — fapt împlinit.

Astfel, mi-am început lucrul mai cu râvnă. Ne-am mutat într-o comunitate mai caracteristică americanilor, într-un oraș mijlociu, pe malul unuia dintre oceane. Acolo mi-am folosit echipamentul superior al computerului meu pentru a fura milioane de dolari din conturi bancare. Am înființat companii fantomă și am sporit milioanele vânzând stocuri.

Și, având bani de sămânță, câteva sute de milioane, am început să creez Comuniunea.

Am aprovizionat una dintre cele mai de bază slăbiciuni umane: nevoia de apartenență. Teama de singurătate. Foamea de a ieși în evidență. Fuga după o importanță exagerată.

Urma să creez un paradis pentru cel slab, pentru cel neadaptat, pentru cel temător. Urma să-l pun într-un ambalaj strălucitor, cum le place atât de mult oamenilor.

Comuniunea nu va însemna nicicând supunerea oamenilor slabi unei voințe mai puternice, nu, nu, va însemna familie, virtute, dreptate, frăție. Voi oferi populației o identitate. Un loc către care să se îndrepte. Le voi oferi o nouă viziune a lor înșiși ca parte a ceva mai mare, ștergându-le individualitatea.

Aveam nevoie de un singur lucru înainte de a mă întoarce în Imperiu, pentru a strânge Consiliul celor Treisprezece spre a le prezenta faptul meu împlinit: aveam nevoie de un om care să se supună în mod voluntar.

Dacă le-aș fi putut arăta un singur om care să fi renunțat de bunăvoie la voința și libertatea sa, fără amenințări sau prin violență, aș fi putut convinge Imperiul să urmeze calea mea. Calea infiltrării.

Prima adunare a Comuniunii a avut loc într-o sâmbătă. Au venit treizeci și cinci de oameni.

Într-un foarte scurt timp, făcusem o treabă extraordinară. Studiasem istoria umană, suplimentând ceea ce Allison Kim cunoștea deja. Studiasem fiecare cult, fiecare mișcare, fiecare mare lider carismatic care-și exercitase vreodată dominația asupra oamenilor.

Și atunci când acei treizeci și cinci de oameni se adunaseră în sala închiriată, împodobisem pereții cu simboluri, flamuri și icoane. Toate fleacurile vizuale care mișcă sensibila minte umană.

Au umplut sala, venind în grupuri mici, deși majoritatea singuri. Erau mișcați de muzica inspirată, măguliți de atenția ce le-o arătau asistenții pe care-i tocmisem de la o agenție de zilieri și impresionați de broșurile scumpe pe care le înmânasem. Erau covârșiți de respect temător pentru tablourile și simbolurile care ornau pereții.

Le-am vorbit de pe scenă. Nu în calitate de Allison Kim, desigur, căci toate legăturile mele cu Allison Kim trebuiau să fie ascunse până să apară ceilalți yeerki.

Am ales cu grijă o gazdă umană doar pentru acest scop. Numele gazdei era Lawrence Alter. În realitate, un dealer de proprietăți. I-am schimbat

numele în Lore David Altman. Pe atunci, combinația de trei nume era obișnuită.

Era un bărbat carismatic, cu o voce puternică, profundă și cu păr bogat. Exact genul de figură în fața căreia oamenii reacționează, deși creierul său era un teren viran în comparație cu cel al lui Allison.

Allison Kim a fost lăsată cu mâinile legate de un calorifer, dintr-o cameră de hotel, așteptându-mi întoarcerea.

Mai târziu, după ce s-a terminat, mi-am dat seama că nu-mi puteam aminti cu exactitate ce spusesem la acea primă adunare a Comuniunii, cuvintele folosite. O retorică abundentă, cu referire la subiectele pe care oamenii adoră să le audă: că sunt deosebiți, superiori, aleși. Că eșecurile lor în viață sunt exclusiv din vina greșelilor altora. Că forțele mistice, nevăzute și cunoștințele secrete le vor aduce puterea.

Următoarea sâmbătă erau de două ori mai mulți oameni. Și am început deja să le explic că exista o Comuniune „Exterioară" și una „Interioară". Oamenii din cea „Exterioară" erau mai înțelepți, mai buni, mai morali, superiori oamenilor obișnuiți, dar nu la fel de superiori ca acei câțiva norocoși care intraseră în Comuniunea „Interioară".

Desigur, nu exista nicio Comuniune „Interioară". Doar șaptezeci sau optzeci de oameni stând pe scaune plușate și fiind hrăniți cu nesfârșite șiruri de cuvinte care nu aveau un înțeles limpede.

Comuniunea Interioară era testul adevăratei măreții. Și tot ce avea de făcut un om pentru a intra era să abdice de la voința lui.

Essam, care-i infestase doar pe Lowenstein și pe Hildy, nu putea crede că oamenii își vor ceda libertatea pentru vorbe goale. Dar eu infestasem soldatul rătăcit și pe și mai pierduta Jenny Lines. Gustasem din înfrângerea, din superstițiile și din slăbiciunea umană.

Le cunoșteam.

CAPITOLUL 31

A fost atât de ușor. Uluitor de ușor. Fusesem într-o gazdă umană mult timp, plecând de la neînsemnata Jenny Lines la extraordinara Allison Kim. Ajunsesem să am oarece simpatie pentru oameni, deși urmăream să-i distrug ca rasă.

Am avut, sau am simțit că am, propriii mei copii umani.

Și astfel, o parte din mine, o mică parte din mine era asemănătoare cu Essam și nu voia să creadă că oamenii pot fi prostiți așa ușor. O parte din mine, o mică parte, era dezamăgită că aveam dreptate.

Primul se numea Rich Huntley. Aproape că m-a implorat să-l las să intre și el în Comuniunea Interioară.

— De ce? l-am întrebat eu. De ce vrei să intri?

— Deoarece eu cred cu adevărat în toate lucrurile pe care le spui.

— Poți să crezi în ele și fără să faci parte din Comuniunea Interioară, am spus. De ce este atât de important pentru tine?

A durat ceva mai mult, dar, în final, a mărturisit adevărul.

— Pentru că vreau să fiu parte din ceva. Din ceva mare și important.

Parte a ceva. A orice, atât timp cât poate fi o *parte*, și nu doar el singur.

— Dacă intri în Comuniunea Interioară îți vei pierde întreaga voință personală, i-am spus.

El a ridicat din umeri.

— Asta înseamnă că nu vei mai fi niciodată în afara Comuniunii.

— Nici nu vreau să fiu în afara ei! Iubesc Comuniunea. Te iubesc, frate Lore!

— Vei fi deosebit, diferit.

— Da! Chiar asta vreau!

Era atât de dornic, de ahtiat, încât l-am bănuit că-mi întinde o capcană dibace. Nu putea fi atât de ușor. Oamenii nu puteau renunța la individualitatea lor pentru nimic altceva decât pentru o promisiune că vor fi „deosebiți". Era o nebunie!

Încă o încercare, ultima.

Essam și-a părăsit gazda, fiind de acord să mă ajute în acest experiment. Bietul Essam, credea că va câștiga pariul.

L-am scos pe Essam dintr-un borcănaș plin pe jumătate cu apă. L-am ținut în mână. Știam cum arătăm noi pentru oameni. Viermi. Limacși.

Lipitori. Punctele de referință nu erau niciodată măgulitoare.

Omul Rich Huntley se dădu înapoi. Vederea lui Essam în starea sa naturală îi agresase sensibilitatea umană.

— Rich, i-am spus, ăsta e un yeerk. Pentru a deveni membru al Comuniunii Interioare, trebuie să mă lași să ți-l pun în ureche. Va pătrunde în creierul tău. Va prelua controlul asupra vieții tale.

Era nervos, temător.

— Dar după aceea, voi intra, nu-i așa? După aceea voi fi membru al Comuniunii Interioare, da?

— Da.

— Și... Și doare?

— Nu.

— Bine. Bine, atunci. Da. S-o facem. S-o facem.

Am făcut-o. Essam s-a trezit privind la mine prin ochii lui Huntley.

— Ai câștigat, subvisser, a spus el.

Victoria m-a făcut generoasă.

— Noi am câștigat, Essam. Toți yeerkii au câștigat.

— Iar oamenii au pierdut.

— Prima lege a evoluției, Essam: supraviețuiește cel mai bine adaptat. Și nu avem nicio intenție să-i mâncăm, am glumit eu. Nu suntem

prădători. Suntem paraziți. Oamenii vor trăi. Vor fi hrăniți și îngrijiți.

— Vor fi sclavi.

— Cercetează mintea aceea cât ești în ea, Essam. La ce altceva era bun acest om?

Essam și-a părăsit gazda și ne-am ocupat de oameni.

Am înregistrat întregul proces. Pentru a dovedi Imperiului că nu numai că localizasem o adevărată specie de Clasa Cinci, dar și că puteam începe de îndată recoltarea de gazde umane, fără a pierde nici măcar un singur hork-bajir.

Am luat legătura cu Imperiul.

Essam știa că luasem legătura cu Imperiul. Și fusese de acord. Nu în acest punct s-au separat drumurile între mine și Essam. Am indus în eroare Consiliul, în această privință. Nu le puteam spune că, la început, intenția mea era să păstrez copiii.

Ruptura între Essam și mine a venit câteva săptămâni mai târziu, când îmi devenise mai mult decât clar că nu mai aveam de ce s-o folosesc pe Allison Kim. Trebuia să-mi petrec tot timpul de care dispuneam ca Lore David Altman, ghidul spiritual al Comuniunii.

— Ce vei face cu Allison? m-a întrebat Essam.

— Cum adică ce voi face? Va trebui s-o ucidem și să-i distrugem trupul. Și dacă tot facem asta, va

trebui să-l nimicim și pe Hildy Gervais. Hildy este legat de Allison și e mai bine să pară că amândoi au plecat pur și simplu în altă parte.

— I-ai ucide pe mama și pe tatăl acestor copii?

— Essam, nu avem de ales. Noile noastre gazde îi vor adopta pur și simplu pe copii. Sunt tineri. Copiii o vor duce bine!

— Da. Cum spui tu, subvisser.

— În curând, nu va mai fi niciun „sub", am spus, fericită. Voi fi visser. Și încă unul cu o singură cifră, Essam. Ce mi-ar mai putea refuza ei acum? Aș putea fi Visser Șase. Sau Trei. Aș putea fi chiar Visser Unu, Essam! N-ar fi minunat? Visser Unu!

Eram prea prinsă în propria-mi viziune a puterii, ca să mai văd semnalele de alarmă.

În rest, ceea ce am povestit Consiliului a fost adevărat. Sau aproape adevărat: Essam a fost mai puternic decât mine, m-a înfometat până când am părăsit-o pe Allison Kim. M-a părăsit, lăsându-mi drum liber doar către Lore David Altman.

Am plecat în căutarea lui Essam. Nu ca să-l omor.

Îi avea pe copiii mei. Îi voiam înapoi.

Încă îi voiam înapoi.

— Visser Unu! Visser Unu!

— Mmm?

— Trezește-te! ți s-a dat un stimulent care te va face să-ți revii complet.

Un om controlat se aplecă deasupra mea. Stăteam pe spate, pe o masă, în ceea ce ar fi putut fi o cameră de spital. Dar știam că nu era decât una dintre cămărușele bazinului.

<S-a trezit?> a întrebat Visserul Trei.

— Da, Visser. I-am vindecat cele mai recente răni. Pare să fi fost sfâșiată de un animal uriaș, probabil un membru din familia felinelor, și de un...

<Du-o în camera de judecată. Acum!>

Ochii mari de andalit ai Visserului Trei planară peste mine. Furia era de-acum un rug! Teama era aprinsă și strălucitoare.

<Consiliul cere să fim prezenți, Visser Unu>, a spus, plictisit.

M-am ridicat, buimacă, amețită din cauza sângelui pierdut datorită rănilor mai vechi și mai noi, dar și consecințelor stării de inconștiență.

Am străbătut camera. Gărzile ne însoțeau. Ca și mai înainte. Doar cu o singură diferență. Era limpede acum că *amândoi* eram urmăriți.

CAPITOLUL 32

M-am așezat. Visserul Trei a rămas în picioare. Garda hork-bajirilor a fost dublată. În afara încăperii, hork-bajirii se înmulțeau, gata să urmeze ordinele directe ale lui Garoff. Ordine care ar fi putut prevedea arestarea Visserului Trei. Deși mai degrabă ar fi dispus execuția sa imediată.

La urma urmei, un războinic capabil de metamorfozare e foarte, foarte greu de stăpânit.

Aș fi fost mulțumit să-l văd doborât. Dar nu era cazul. Nici eu nu eram sigură că nu voi fi condamnată. Și că nu voi avea avantajul unei morți rapide și fără durere.

<Ești o hoață, o amantă de sclav, o ucigașă în serie>, a spus Eva. <Cum se face atunci că simt fie și cea mai mică părere de rău pentru tine?>

În hologramă apăru Consiliul. Le-am cercetat fețele acoperite de glugi pentru a prinde vreun indiciu. Se dăduseră oare deoparte acești corupți și puternici yeerki bătrâni? Era o tensiune între ei? Sau eram doar eu disperată?

Garoff vorbi cu vocea lui solemnă:

— Există câteva întrebări care mai trebuie clarificate, Visser Unu. Cum au scăpat copiii? Cum a murit Essam și cum a supraviețuit gazda sa, Hildy?

— Vreți... vreți să-mi continui relatarea?

— Nu face greșeala să crezi că ești încă la judecată, Visser Unu. Procesul s-a terminat. Noi ne-am decis deja asupra verdictului. S-a uitat intenționat la Visserul Trei și a adăugat: Asupra a două verdicte.

Ciudat. Oricât ne-am fi urât între noi, Visserul Trei și cu mine eram în aceeași barcă, după cum spun oamenii, o barcă îndreptându-se acum, mânată de vânt, spre stâncile unui țărm.

<Mi-a plăcut când ai navigat. Mai înainte de a-mi da seama că era un aranjament pentru a explica dispariția ta.>

<Nu a fost deloc un aranjament, femelă-om. Nu mi-a reușit.>

— Spune-ne, cât mai succint, ce s-a-ntâmplat după ce Essam a plecat cu odraslele tale.

— Da, membru al Consiliului.

Am încercat să-mi regăsesc amintirile din zilele palpitante ale speranței aflate în zbor amestecate cu amărăciunea unei asemenea pierderi. Vedeam deasupra mea o pânză albă învolburată, simțeam sarea răspândindu-se pe fața mea, înțepându-mi ochii; mâna mea pe cârmă, simțindu-i presiunea în

palmă; simțind că însăși barca era vie, înzestrată cu viață din dorința cerului și a mării de a crea un fel de armonie.

Soțul Evei, al doilea soț al meu, ca să spun așa, era acolo, zăcând pe spate, cu picioarele rezemate, cu o băutură într-o mână și cu o carte pe care n-o citea în cealaltă. Și Marco, firește, urcându-se periculos pe catarge, pentru a o face pe supereroul.

Eram protejată de băiat și de tatăl lui. De atunci am învățat să nu las emoțiile umane să mă domine. Eram o actriță, jucând un rol până la perfecțiune. Foloseam mintea Evei, instinctele ei pentru a fi o mamă bună și o soție bună, asta chiar în timp ce eu urzeam și așteptam, urzeam și așteptam.

N-am lăsat-o niciodată pe Eva să-mi vadă copiii. N-am lăsat-o să afle. Îi urmăream prin alte gazde, dar nu prin ochii ei. Mă ura foarte mult pentru ce-i făcusem familiei sale, fiului ei. Într-un fel, nu puteam lua în calcul posibilitatea de a o lăsa să știe că și eu aveam copii.

În viață, facem ceea ce trebuie să facem. Oameni sau yeerki. Moralitatea este o iluzie, un scut pentru cei slabi. Totul se învârte în jurul setei de putere. Știam asta. Credeam asta.

Și totuși, nu-mi puteam lăsa gazda să vadă că și eu eram mamă. Puteam suporta ura ei. Nu

puteam suporta compătimirea insinuantă, apelul la o dragoste comună.

— Așteptăm, a spus Garoff, examinându-mă.

— Da. Da, am spus. Hildy. Essam. Erau... ei...

Am dat din cap și am simțit un fulger dureros în oasele mele zdrobite.

— Am plecat după ei, am spus. I-am vânat. N-a fost ușor. Essam nu era prost. Allison nu era, cu siguranță, proastă. Iar Hildy trăise o viață interesantă. Cunoștea locurile în care se putea ascunde un om. Cu toate acestea, i-am găsit.

Gemenii erau bolnavi. Aveau amândoi febră mare. Allison și Essam îi duseseră la un doctor. Doctorul îi primise într-un spital, iar numele lor fuseseră introduse într-un computer.

Am ajuns acolo foarte repede. Trecuseră trei zile. Știam că Essam trebuia să fie înfometat. Speram să folosesc prezența razelor kandrona pentru a-l tortura. Înfometarea este cu atât mai dureroasă atunci când salvarea e aproape.

<Erai pe cale să-l salvezi.>

<Nu. Nu, femelă-om, nu a fost așa. Mă abandonase. Mă respinsese. După tot ce noi...>

<Gelozie?>

<Gelozie? Nu fi idioată. Nu gelozie, furie, furie! Cum putuseră? Essam! Allison! El avea o datorie față de mine. Iar ea... nu mă purtasem oare cu

blândețe? Și totuși, ea m-a înșelat, m-a folosit, după care s-a întors împotriva mea!>

<Dumnezeule, tu te auzi pe tine? Tu folosești, înrobești și ucizi fără milă și te aștepți la loialitate?>

— Visser Unu, dacă întâmpini dificultăți de concentrare...

— Nu, membru al Consiliului Garoff. Sunt bine.

Am tras aer adânc în piept și m-am întărit, sperând ca, în cel mai bun caz, să pot ajunge la sfârșitul procesului păstrându-mi oarece demnitate.

L-am găsit pe Essam înfometat. Hildy, care n-a fost niciodată cel mai stabil om din punct de vedere emoțional, cedase din pricina tensiunii provocate de durerea lui Essam. Mi s-a spus că e foarte greu pentru o gazdă să suporte moartea unui yeerk.

L-am abordat pe Essam, luându-l prin surprindere, pe casa scărilor din spital. M-a atacat. Dar eram înarmată.

— Dă-i drumul! Omoară-mă! Sunt deja mort! a strigat el.

— De ce se află gemenii aici?

— Ce? Chiar pretinzi că-ți pasă? a râs el, batjocoritor. Au un virus, un gen foarte rezistent. Dacă aș avea nava, dacă aș avea acces la computerul

navei, aș putea obține un produs antiviral. Aș putea... eu...

A ridicat din umeri. Pentru un moment, pierduse controlul gazdei sale. Devenea cu iuțeală tot mai neputincios.

— M-ai trădat și ți-ai trădat rasa, i-am spus.

— Rasa ta e bolnavă! Bolnavă, și distorsionată, și malefică!

Hildy era cel care vorbea, pe cont propriu, scăpat de sub control.

— Suntem paraziți, domnule Gervais, i-am spus. Voi sunteți prădători. Întreabă o vacă sau un porc ce gândesc despre oameni. Noi facem ceea ce suntem născuți să facem.

— Sunt pe moarte.

Din nou Essam.

— Mor! Nu... nu le face rău copiilor. Nu poți să...

Dintr-odată s-a năruit complet. Era ca și cum toate tendoanele corpului său fuseseră tăiate în același moment. Zăcea acolo, respirând rar. M-am aplecat și i-am întors capul. Urechea stângă. Urechea dreaptă. Essam încerca să iasă prin urechea dreaptă. Era pe jumătate afară, părăsindu-și gazda în momentul morții, așa cum ne spun instinctele să facem.

L-am apucat și am încercat să-l trag afară. Dar încă era prins mai mult decât credeam. Bănuiam

că moartea îi atinsese deja o parte din corp. Țineam în mână o jumătate de yeerk. S-a mai mișcat foarte puțin, după care a înțepenit definitiv.

L-am pus în buzunar. Un moment ciudat. Un moment pe care nu-l voi uita niciodată. Atât de mici suntem noi, yeerkii, în comparație cu corpurile-gazdă pe care le infestăm. Atât de mici încât îmi puteam pune prietenul în buzunar.

Eram singură pe Pământ. Singura din rasa yeerkilor. Până să ajungă aici cineva, ar fi trecut săptămâni. Poate și luni.

Eram mai singură ca niciodată.

Hildy s-a trezit treptat. Dar nu mai era același om. Bucăți din Essam rămăseseră în continuare în creierul lui. Capetele nervilor morți erau prinse de ai lui. Câțiva dintre neuronii lui s-au descărcat prin țesutul yeerk mort.

A încercat să mă atace. M-a împins din casa scărilor pe un culoar. Încerca să mă strângă de gât cu mâinile goale. Allison ne-a văzut luptându-ne. Asistentele, doctorii și paznicii alergau să ne despartă.

L-au tras pe Hildy de pe mine. Îl târau, în vreme ce aiura ceva despre extratereștri. L-au pus sub observație psihiatrică.

De îndată ce am putut fi liberă, am luat-o după Allison. Ea plecase. Gemenii erau încă acolo.

Firește, Allison nu avusese altă alternativă decât să-i părăsească. Se temea că o s-o ucid sau o s-o infestez din nou.

Știam că se va întoarce pentru copii. Mă bizuiam pe asta. Era foarte deșteaptă. S-a întors travestită în doctor. Perucă, lentile de contact și așa mai departe. Dar o cunoșteam prea bine.

Am ucis-o.

<Dumnezeule! Cum ai putut s-o faci? Cum ai putut face un lucru atât de cumplit?>

<N-aveam de ales. Dacă trăia, ar fi venit după mine. Era respectată, lumea avea încredere în ea. Era periculoasă. Știa că eu sunt Lore David Altman. Știa cum să mă găsească.>

Garoff a încuviințat.

— Ai eliminat o gazdă cu probleme.

— Da.

— Și omul Hildy? E limpede că pe el nu l-ai omorât.

— Oamenii l-au diagnosticat nebun. Putea bate câmpii despre orice i-ar fi plăcut, nu mai avea importanță. Nimeni nu l-ar fi crezut vreodată.

— Și copiii? a întrebat Garoff.

— I-am lăsat acolo unde se aflau. În spital. După un timp aveau să fie considerați abandonați

și dați spre adopție. Adică, atunci când cuplurile umane pereche au grijă de odrasla unui alt cuplu.

— După care?

Am respirat adânc. Mă apropiam de sfârșit.

— Am așteptat sosirea primelor nave și am constituit Comuniunea. Odată cu apariția primilor yeerki am prins să lucrez cu febrilitate pentru achiziționarea de gazde voluntare. În momentul în care am fi avut îndeajuns de multe gazde voluntare, am fi dispus de forțele necesare recrutării gazdelor care opuneau rezistență.

Câțiva, apoi o duzină, apoi o sută. Ne-am clădit baza noastră financiară și am început construcția secretă a chiar acestui complex: primul mare bazin yeerk de pe planeta Pământ.

În fine, atunci când am considerat că a venit timpul, l-am eliminat pe Lore David Altman. Oamenii pot răsturna un lider viu, dar pe unul mort îl venerează. Am lăsat în urma lui suficiente scrieri... vagi idei, platitudini, absurdități, profeții, genul de prostioare cusute cu ață albă, pe care oamenii le studiază cu atenție la nesfârșit.

Venise timpul să schimb gazda. Am găsit acest corp. L-am luat. Și am continuat să conduc Comuniunea din culise, construind temple, creând false frontoane, infiltrându-mă, sporindu-ne

numărul, totul fără măcar un singur foc tras din lansatoarele Dracon.

Am zâmbit, amuzat de propria-mi mândrie tenace. Îndeplinisem lucruri măreţe.

<Eşti un ucigaş, femelă-yeerk. Soldatul acela, Jenny, Lowenstein, Allison, Lore...>

<Şi va veni şi ziua ta, femelă-om, atunci când va veni timpul să mă plictisesc de tine.>

— Asta e tot, Visser Unu? a întrebat Garoff.

Totul, am gândit. *Totul cu excepţia anilor în care au lipsit Essam şi Allison. Regrete. Furie. Emoţia de a-mi vedea puterile crescând, cu cât planul meu prindea să se fructifice. Disperarea neputinţei când îmi priveam copiii de la depărtare. Jumătate yeerk, jumătate aproape om.*

Îmi luasem această ultimă gazdă deoarece, cel puţin inconştient, voiam să cunosc viaţa pe care n-am putut-o cunoaşte în realitate. Dragostea unui soţ, a unui egal. Dragostea unui copil.

Dar niciuna dintre acestea nu m-a mişcat vreodată cu adevărat. Purtasem lupta mea cu omenirea. Eram încă o dată yeerk. Eram Visser Unu.

— E destul, am spus.

— Atunci, Consiliul va face cunoscută decizia sa.

CAPITOLUL 33

Ne-au lăsat să aşteptăm pentru un timp, pe Visserul Trei şi pe mine. Un timp îndelungat, în ciuda pretenţiei de mai devreme a lui Garoff că decizia fusese deja luată.

Nu ne-am vorbit.

Stăteam acolo, cu corpul zdrobit, fără prieteni, învinsă, doar în tovărăşia vocii gazdei mele. Era scârbită de compromisul vremelnic încheiat cu mine.

<N-ar fi trebuit să te ajut>, a spus ea. <Chiar dacă ar fi dus la un război deschis, n-ar fi trebuit să te ajut. Creatură spurcată şi malefică! Am crezut că voi găsi ceva cât de cât acceptabil în tine. Am crezut că erai şi tu o mamă. >

<Am fost. Sunt.>

<Cel puţin, acum vei muri, iar eu voi fi liberă.>

Am râs.

<Vei muri şi tu, creatură umană! Ce libertate mai e şi aia în moarte?>

<Voi fi eliberată de tine.>

Aşteptarea se prelungea. Tot mai mult. Am fost hrănită — Visserul Trei permisese lucrul ăsta.

Asupra noastră erau ațintite, în fiecare secundă, lansatoarele Dracon.

În sfârșit, hologramа prinse viață din nou. Scena se schimbase. Mi-a luat un timp să observ, dar se schimbase: unul dintre taxxoni dispăruse, ca și unul dintre hork-bajiri. Consiliul celor Treisprezece devenise, așa cum puteam vedea, Consiliul celor Unsprezece. Ochii auxiliari ai Visserului Trei se rotiră pentru a-mi surprinde reacția. Am încuviințat încet. Da, fusese o adevărată dispută între membrii Consiliului.

Dar Garoff era încă acolo.

— Visseri Unu și Trei, ați comis, împreună sau separat, zeci de infracțiuni care prevăd pedeapsa cu moartea. Visser Trei, ai mințit și ai manipulat acest Consiliu. Visser Unu, ai comis în mod evident numeroase infracțiuni, pasibile de moarte, în perioada timpurie a invaziei Pământului de către tine. Amândoi primiți sentința de moarte prin privare de raze kandrona.

Nu simțeam nimic. Se petrecea ceea ce știam că se va petrece. Moartea. Cea mai groaznică moarte pe care o cunoșteam.

— Amândouă sentințele au fost suspendate.

Niciunul dintre noi n-a mișcat. Cuvintele nu însemnau nimic. Ce? Sentințe suspendate? Ce însemna asta?

Cea mai mică scânteie de speranță...

— Visser Trei, ai eșuat în tentativa ta de a face progrese pe Pământ. Sentința ta este suspendată, însă, pentru că pur și simplu nu avem pe nimeni gata să preia operațiunile de acolo. Pământul e vital. Dacă vrei ca suspendarea să devină permanentă, dă-ne Pământul!

Garoff și-a strâns pumnul său de hork-bajir.

— Avem nevoie de gazde. Avem nevoie disperată de ele. Andaliții își întăresc forțele.

Dintr-odată, Visserul Trei izbucni energic:

<Da, membri ai Consiliului, da! Vă voi da Pământul! Voi începe nimicirea orașelor lor și, în curând...>

— Nu, Visser, nu vei proceda așa. În cele din urmă, andaliții au devenit foarte preocupați de situația de pe Pământ. Pregătesc o flotă masivă pe orbita din jurul lumii lor. Vor fi capabili s-o lanseze în câteva luni. Ținta: nesigură.

<Nu Pământul?>

— Pământul. Sau planeta Anati. Depinde care vor hotărî că e mai importantă. Dar, după cum știi, Visser Trei, andaliții sunt greu de urnit. Însă un război subit, violent, pe Pământ îi va atrage, cu siguranță. Ai forțele necesare să înfrunți flota andalită care numără treizeci de nave-dom, Visser Trei?

Visserul Trei a preferat să nu răspundă, decât să admită că jumătate din navele-dom anunțate ar fi putut nimici forțele sale în doar câteva minute de la ieșirea din spațiul-zero.

— Nu, nu cred asta, a spus, pe un ton sec, Garoff. Visser Unu, dorim ca andaliții să ne atace în lumea Anati. Dar nu imediat. Planeta în chestiune este înconjurată de numeroase luni și asteroizi mari, care ne vor permite să ne plasăm tunurile Dracon. Tunurile sunt mai ușor de dispus decât navele.

— Nu... nu înțeleg, am spus. Vrei să... îmi ordoni să...

— Ești mult prea valoroasă ca să ne dispensăm de tine acum. Tu rămâi cel mai de succes ofițer din Imperiu, în ciuda metodelor tale ilegale și a problemelor create. Ți se ordonă să te deplasezi imediat spre sistemul Anati, să preiei controlul rasei sau raselor inteligente din acel sistem și să te pregătești de un atac andalit. Învinge și vei trăi! Eșuează și...

Atacul Evei a fost neașteptat, sălbatic și imprevizibil.

— NU! a strigat ea, cu propria ei gură. NUUU! Omorâți-o! Omorâți-o! Trebuie s-o...

Am apăsat puternic pe centrii vorbirii și i-am înăbușit cuvintele.

<Nu! Nu! Nu! Nu!>

— Ce s-a-ntâmplat, creatură-om? Te-ai săturat de compania mea? Ha-ha-ha! O nouă planetă! O șansă de a răscumpăra totul!

Garoff mi-a aruncat o privire dezgustată. O privire pe care un om ar rezerva-o pentru cineva care a râgâit zgomotos într-un restaurant.

— ... după cum spuneam, dacă eșuezi, Visser Unu, sentința cu moartea va fi dusă la îndeplinire. Aceasta e decizia Consiliului.

Holograma a dispărut.

<Nu! Lasă-mă să plec. Ucide-mă, dar ieși din capul meu!>

Mi-am închis ochii, i-am ținut așa, după care i-am deschis din nou asupra unei lumi cu totul noi. O întreagă nouă lume plină de speranță!

O nouă planetă! O nouă rasă! Gata cu oamenii care creează probleme. Și de data asta, de data asta o să fac ce trebuie!

Copiii? Visser Trei făcuse din Darwin o gazdă. Darwin, fiul meu, era pierdut pentru mine. Dar Madra? Mai era încă liberă? Puteam să...

Nu. Nu puteam. Nu încă. Probabil, cândva... dar nu încă.

Dar într-o bună zi mă va cunoaște. Îi voi spune totul despre mine, totul despre cine am fost, cum

a venit ea pe lume. Și mă va iubi așa cum o fiică își iubește mama.

Iar dacă nu, voi putea oricând s-o infestez pe Madra, să-i plasez în cap un yeerk bine instruit. După care mă va iubi. Nu va avea de ales.

Da, totul avea să meargă ca pe roate. Era o galaxie cu mari oportunități, enormă și încântătoare.

— Ei bine, Visser Trei, frumoasă încercare, am spus, jovială. Pentru o vreme, am crezut că m-ai învins. Am crezut că, în sfârșit, ai reușit să mă termini.

<Oh, dar am făcut-o, Visser Unu! Banditii andaliți au fost cei care te-au salvat. Dacă n-ar fi atacat...> Zâmbi cu un zâmbet andalit. <Un motiv în plus să-i exterminăm!>

— Da. Bun, în legătură cu banditii aceia andaliți, întrucât orice neplăcere dintre noi a fost depășită, cred că aș putea să-ți spun...

<Ce-ai putea tu să-mi spui?>

— Oh, nimic! Nimic, visser. Chiar nimic!

K. A. Applegate a îndrăznit să se aventureze
într-o lume întunecată, conturând imaginea unei rase hotărâte
să supraviețuiască și să cucerească — și asta cu orice preț.

Carte primită
Carte primită
LD 5.00
J 24.09.11

www.corintjunior.ro
ISBN (13): 978-973-7644-46-6